

JÚNIUS

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

Június 1

Isten sarjasztja a vetést

**„Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva visszanyered azt!”
(Préd 11,1).**

Nem szabad elvárunk, hogy azonnal jutalmat kapunk minden jóért, amit tettünk. Még kevésbé szabad csak ott és olyanokért fáradoznunk, akiknél biztosak lehetünk fáradozásunk jutalmában. Az egyiptomiak a Nílus vizébe vetnek, ami tiszta vetőmagtérkezőtlésnek látszik. Egy idő után azonban lepad a víz, a rizs vagy más vetőmag a termékeny iszapba süllyed, és hamarosan kihajt a vetés. Tegyük ma jót a hálátlanokkal és a gonoszokkal! Tanítsuk a felületeseket és a csökönyöseket! Az állhatatlan külső mögött termékeny lehet a talaj. Soha nem hiábavaló a munkánk, ha az Úrban végezzük.

A mi dolgunk csak az, hogy „kenyerünket a vízre vessük”, az ígélet beteljesítését bízzuk Istenre: „megtalálod azt”. Ő nem engedi, hogy ígéletében csalódjunk. Az evangélium, amelyet hirdettünk, él, és egyszer majd meg hozza termését. Talán nem hamarosan, de meglesz az aratása annak, amit elvetettünk. Türelemmel kell lennünk, hiszen az Úr is türelmes. „Sok nap múlva”, mondja az írás, de ha számos esetben hónapok és évek lesznek a napokból, az ígélet akkor is áll. Ez az Ige tehát parancs, amelyhez ígélet is fűződik: engedelmeskedjünk a parancsnak, és kapaszkodjunk hittől az ígéletbe.

*

Kiáltottak

**Kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez.
(2Móz 2,23)**

Istenről mi annyit tudunk, amennyit kijelentett magáról a Bibliában. Nagyon fontos,

hogy helyes ismeretünk legyen róla, mert ettől függ földi életünk minősége és az örök életünk is (Jn 17,3). Életkérdés, hogy a valóban létező, egyetlen igazi Istenben higgyünk, és ne valami elképzelt, nem létező fantáziaképben. Nézzük meg néhány ószövetségi történeten keresztül, melyek az élő Isten legfőbb tulajdonságai, ki a mi Istenünk!

Kr. e. 1600 táján, a nagy éhínség idején, Jákob fia, József Egyiptomba hívta családját, mert ott volt kenyér. Később az ott megszorodott nép rabszolgasorba került, és keményen dolgoztatták őket. Négy száz év alatt lassan elfelejtették Istent, aki annak idején szövetséget kötött ősatyjukkal, Ábrahámval. Isten azonban nem felejtette el az ő népét és ígérte. A nép még szolgaságban szenvedett, de Isten már készítette a szabadulást.

Lényegében így járt az egész emberiség is: amikor szembefordultunk Istennel, az ellene való lázadás (a bűn) szolgaságába kerültünk, és azóta is kényszerpályán vagyunk. Eközben egyre kevésbé ismerjük és tiszteljük Istent. Az emberiség nagyobb része szinte semmit vagy semmi hiteleset nem tud az élő Istenről. Pedig ő a szabadulást is elkészítette nekünk Jézus Krisztus váltságáhalála által, „....mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által...” (Rom 5,10)

Mikor fordult meg a rabszolga nép sorsa? Amikor eszükbe jutott az elfelejtett Isten, és kiáltani kezdtek hozzá. A segítséget Isten elkészíti, de csak a kiáltás során végre kinyújtott kezünkbe teheti azt ajándékként.

Kiáltsak én is bizalommal Istenhez!

Tehozzád teljes szívből Kiáltok szüntelen: E siralmas
mélységből Hallgass meg, Úr Isten!

Nyisd meg te füleidet, Midőn téged hívlak, Tekintsd meg én
ügyemet, Mert régen óhajtlak.

(Marót K., 130. genfi zsoltár)

*

Tiszta és mély öröm

Annak örüljétek, hogy nevetek fel van írva a mennyben.

Lukács 10,20

Az emberek olyan szívesen megörökítenék a nevüket. Ha már a világtörténelem lapjaira nem

is tudják felírni - mert ez csak kevesek kiváltsága -, legalább fába és kőbe vésik azokat. Végso fokon mégis minden név a feledés homályába süllyed, amely nincs felírva a mennyben. Amikor Isten egy ember nevét felírja a menny polgárainak listájára, az örökre érvényes. A földi polgárok neve a föld porába van írva. „A bűnösök neve semmivé lesz” (Péld 10,7).

Minden ok megvan az örökre, amikor Isten egy nevet, amelyhez annyi szenny tapad - nem az emberek előtt, hanem az Örökkévaló világosságában -, arra méltat, hogy könyvébe bejegyezze. Mennyi gonoszság, gyalázat, bűn és szégyen terheli a nevünket! Micsoda meg nem érdemelt irgalmassága az Úrnak, amikor egy ilyen nevet beír az Élet Könyvébe, a mennyei polgárlistára, és e név hordozóját az Ő királyságának polgárává teszi! „Nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek” (Ef 2,19) - írja az apostol. Tehát mindazzal az előjoggal rendelkeztek, ami a polgárokat és családtagokat megilleti. A Mindenható oltalma alatt álltok, minden időben járulhattok Őhöz, s Krisztus örököstársai lesztek az Ő országában. Mindaz, amit általunk az Úr Jézus ereje elvégez, távolról sem olyan értékű, mint ami bennünk és rajtunk megy végbe Isten ingyen kegyelméből.

Amikor a 70 tanítvány visszatért első missziói útjáról, különösképpen annak örültek, hogy még a gonosz szellemek is meghátráltak a szavukra. Jézus azonban egy magasabb rendű és tisztább örökre mutat rá. A démonok kiűzésénél könnyen az önelégültség érzése léphetett fel - hogy olyan nagy dolgokat vittek véghez. Ez hamarosan gőggé és becsvágygá fejlődhet. És akkor elhangzik majd egyszer: 'Nem ismerlek titeket! Lehet, hogy az én nevemben ördögöket űztetek, mégis idegenek maradtatok a számomra, eltávolodtatok az én gondolkodásmódomtól, távozzatok tőlem ti gonoszok' (vö. Mt 7,23). - Abban az örömben, hogy a nevem fel van írva a mennyben, már nincs meg a becsvágy önző mellékíze. Itt nem én magam cselekszem, hanem megtapasztalom a meg nem érdemelt kegyelmet, amelyért Istennek még az örökkévalóságban sem tudok eléggé hálát adni.

*

Hallgassunk Isten szavára!

„Szólj, mert hallja a te szolgád!” (ISám 3,10/b)

E szavak vagy akkor hangzanak el ajkunkról, amikor úgy érezzük, hogy Isten szólni akar hozzánk, vagy akkor, ha szeretnők, hogy szóljon hozzánk nehéz helyzetünkben. Isten szava meghallásának első feltétele az, hogy egészen elcsendesedjünk. Aki folyton beszél, ahhoz senki sem szeret szólni. Isten is csak ahhoz beszél, akinek a számára mindenkienél szentebb a szava. Igéje is értelmetlen annak a számára, aki nem ilyen lélekkel hallgatja. Isten azt is elvárja tőlünk, hogy olyan legyen beszéde számunkra, hogy Jeremiással

együtt azt is el tudjuk mondani: „Mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem" (Jer 20,9/b). Csak ahhoz beszél, aki szavának nemcsak hallgatója, de megtartója is akar lenni" (Jak 1,22). Ilyen-e Isten szava a mi lelkünk számára is? Így hallgatunk-e arra mi is naponként?

Uram, áldom szent Neved, hogy Szavad mindenkiénél szentebb számomra. Akár öröm tölti el a lelkem, akár bánat emészti, akár bizonytalanság égeti, vágyom hallani szent szavad. Ne engedd, hogy közömbös tudjak maradni szavaiddal szemben. Adja kegyelmed, hogy csontjaimba rekesztett égő tűz legyen szavad a számomra, amit alázatosan elfogadok és igyekszem teljesíteni. Szavad, Igéd, drága kincsem legyen mindenkor. Krisztusért kérlek. Ámen.

„Csodálatos Felség,
Hadd dicsérlek Téged:
Hadd szolgáljon lelkem Néked!
Angyaloknak módján
Színed előtt állván
Bárcsak mindig orcád látnám!
Add nékem
Mindenben
Te kedvedben járnom,
Istenem, Királyom!"
(Énekeskönyv 165. é. 3. v.)

*

Két kijelentés

19. zsoltár

A teremtett világ, a természet, Istennek a dicsőségét hirdeti. Hogyha valaki hit által, nyitott szemekkel beletekint a bennünket körülvevő csodálatos világba, akár az égnek a titkaiba, akár a természeti törvények bármelyikébe, akkor feltárul előtte az Alkotónak dicsőséges, nagyságos volta. Egyszer egy hívő arabtól megkérdezte valaki, miért hiszi ő, hogy van Isten? Az arab erre ezt kérdezte a mellette haladó embertől: „Uram, mondd meg nekem, honnét tudod, hogy karaván ment előttünk?" A kérdezett így felelt: „Mert látom a lábnyomaikat a homokban." „Nos" - felelte az arab, „én onnan tudom, hogy van Isten, hogy látom a lábnyomait a teremtett világban."

A hívő ember számára Istennek nagyságát, kezeinek munkáját hirdeti az

égboltozat. Hol van az a mérnöki tudomány, amelyik olyan pontosan ki tudná számolni, és megmérni a különböző naprendszereknek az útját? Vagy azt, hogy milyen erőknél kell uralkodni a természeti világban, hogy össze ne szakadjon a teremtettség? Az ember értelmével valósággal beleszédül a csodálatos világba, amely körülveszi. Vak, sötét és balgata, aki azt mondja, hogy ez magától állott elő.

A természeti világban van egy csomó következetlenség. Ezeknek az eredménye a mi megtartatásunk is. Hogyha a világot egy következetes vagy egy nem gondolkodó agy, mondjuk egy gép alkotta volna, akkor a következetesség eredménye az lenne, hogy nem lehetne élet a földön, megszűnne minden életcsíra. Egy ilyen ismert következetlenség a víz fagyási törvénye. Minden, ami megfagy, összehúzódik, súlyosabbá válik és lemerül a mélységbe. Minden a fenekén fagy meg. A víz az egyetlen, amelynél ez fordítva van.

A víz plusz négy foktól kezdve tágul, így a jégnek nagyobb lesz a térfogata, mint a víznek, könnyebb fajsúlyúvá válik, és felemelkedik a víz tetejére, így a víz a tetején kezd el fagyni. De mi lenne, ha nem a tetején fagyna be? Leülepedne a jég a vizek fenekére, a halak elpusztulnának benne. Pár évszázad után jégkéreg borítaná az egész földet, és elpusztulna minden. Hol van az a fizikai törvény, amely leírná, hogy minden legyen súlyosabb, mikor megfagy, a víz azonban legyen kivétel? Egy értelmes, bölcs gondolkodó alkotta ezt meg a teremtés pillanatában, és még sok egyéb dolgot, hogy előálljon az a csodálatos világ, amely körülvesz.

„Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját hirdeti az égboltozat” - olvassuk a második versben. Becsukhatod a szemeidet, bedughatod a füleidet, és mondhatod, hogy mindez magától lett. Volt egyszer két barát, akik közül az egyik nem hitt az Isten létezésében, és teremtő hatalmában. A másik, hogy rávezesse őt a balgatságára, egy alkalommal meghívta magához, és mutatott neki egy gyönyörű szép óraszerkezetet. Hitetlen barátja megkérdezte tőle, hogy: „Ki alkotta ezt a művészi szerkezetet?” „Oh, kérlek, ez csak úgy magától állott elő” - felelte a másik. A hitetlen ember nem vette észre a csapdát, és így felelt: „Olyan bolond nem vagyok, hogy ezt elhiggyem.” „Látod” - felelte emez, „azt azonban elhiszed, hogy ez a sokkal csodálatosabb és bonyolultabb világ magától állott elő.” Bármennyire keményen hangzik is, bolond az, aki azt hiszi, hogy magától állott elő ez a világ. Magától nem teremődik ebben a világban semmi. És ha egyszer valaki az égnek dicsőségébe beletekint, nem tud mást tenni, mint alázatosan megtudakolni, hogy hol az Alkotó, hogy ki az, aki ezt megalkotta, hogy magasztalni tudja őt.

A körülöttünk lévő dolgok és történések mind Istennek nagyságáról és dicsőségéről beszélnek.

„Nap napnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést” olvassuk a harmadik versben.

Nincsenek vak véletlenek, hanem minden esemény mögött bölcs és tudatosan irányító kéz van. A te életednek sincsenek véletlen eseményei. Nem véletlen, hogy ott vagy, ahol vagy és nem másutt. Nem a véletlen folytán üdvözülnek az emberek, és nem a véletlen folytán kárhoznak el. Minden üdvösség és kárhozat, minden akarás és véghezvitel, minden felemeltetés és porba hullás mögött ott van Istennek keze és bölcsessége. És ahogy a világban a parányi események nem véletlenül történnek, ugyanígy nem véletlen a nagy események alakulása sem. Ahogyan parányi vízcseppekből tevődik össze a tenger, és parányi porszemekből a föld, és ahogy azokon belül még vannak atomok és molekulák, ugyanúgy az egész emberi élet parányi életeseményekből tevődik össze. És ezeket mind az örökkévaló Istennek hatalmas keze, akarata, elgondolása irányítja. Ne higgye senki, hogy a fegyver véletlenül sül el, hogy a golyó oda megy, ahová a gazdája irányítja, hogy a kődarab oda megy, ahová dobni akarták, hanem minden Isten elgondolása és akarata szerint megy végbe a világon. A nyílvessző nem véletlenül találja el Akháb királyt a csatában. Egy ember „csak úgy találomra kilőve az ő kezét”. Isten azonban, próféciája által, kijelentette, hogy Akháb királynak el kell vesznie abban a csatában. Hiába akart elmenekülni, a nyílvessző eltalálta a lapockái között, mert Isten úgy szabta meg az útját. Az események, amelyek körülöttünk dübörögnek, és megrázzák a világot, melyek úgy rendítik meg a szívünket, mintha mennydörgés riasztana fel éjszakai álmunkból, mind Isten akarata szerint mennek végbe. „Nap a napnak mond beszédet, éj éjnek ad jelentést”, egyik nap a másiknak adja tovább, egyik nap eseményeiből következnek a másik nap eseményei, egészen addig, amíg az Úr Istennek dicsőséges Fia, Jézus Krisztus kilép, mint egy hős, vagy mint a vőlegény, az ő ágyasházából, és kijön ítéletre és igazságra ebbe a világba.

A teremtettség és a világesemények üzenete nem érthetetlen: nem olyan szó és beszéd, amelynek a hangja nem hallható. Akinek vannak fülei a hallásra, az hallja, és akinek vannak szemei a látásra, az látja. Ezért menthetetlenek a pogány népek, mert ami Isten felől tudható, az a teremtésben és a lelkük mélyén jelen van. Nem mentheti magát senki, hogy ő nem hallotta az evangéliumot.

Nincs e világnak olyan távoli sarka, ahová ki ne hatna „az ő szózatuk”. Az északi sarok legeldugottabb pontján is ragyog az északi fény, az őserdő mélyén is virágzanak a virágok, énekelnek a madarak, ott is dörög az ég, és csodálatos fényű csillagok ragyognak az égen. Nincs ember, akihez el ne jutna ez a szózat, nincs olyan, aki előtt titokban maradhatna. Nem mondhatja senki, hogy nem hallotta, nem tudta, nem ismerte. Mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek: az ég dicsősége, az angyali seregek ragyogása, az elkárhozottak halálüvöltése, a pokoli hatalmasság és sorolhatnánk tovább. Az ég azért feszítettetett ki, hogy a napnak szolgáljon sátorul. Csodálatos, hogy a kifeszített égboltozat alatt jár, teljes pompájában és dicsőségében, a nap. Mindez azért teremtetett, hogy az Alkotó majd egyszer, az idők teljességében, meglátogassa az ő népét. És minden azért történik, hogy majd

egyszer eljöjjön, dicsőségben, a királyok Királya és uraknak Ura, és, a felhőkön keresztül, elvigye az ő elkészített menyasszonyát. Minden Jézus Krisztusra, az Isten szerelmes Fiára nézve teremtetett, és egyszer majd kilép a világeseményeknek és emberi életünknek ebből a zűrzavarából a dicsőséges Úr, Jézus Krisztus. Az előbb utaltam rá, hogy mindaz, ami körülöttünk történik, kicsiny, parányi dolgokból tevődik össze, és ami érvényes a teremtett minden-ségre, az érvényes a mi szűkre szabott életünkre is. Krisztusnak a te életed káoszából is elő kell lépnie. Megfigyelted-e már a reggelt? Ködös, párás, füstös a reggeli levegő, és ebből egyszer csak pompázatosán előlép a nap, elűzve a homályt a földről. A mi életünk is ehhez hasonló: káosz van benne, és mikor már azt sem tudjuk, hol tartunk, nincs remény, semmi fény, semmi vigasztalás, semmilyen út, vagy lehetőség, akkor ebben a zűrzavarban egyszerre feljön a nap, és beragyog mindent. Ahol árnyék volt, és kiismerhetetlen mélységek tátongtak előtted egyszerre csak virágos réteket támaszt a nap sugara. Ahol ijesztő magasságot láttál, egyszer csak feltündöklük előtted, megtartó erejével a Kőszikla, mely menedéket és oltalmat nyújt neked. Feljött már életedben a nap, vagy pedig még homályban vagy? Ha a szíved békétlen és üres, csak bánt a gond, a lárma, ha össze vagy zavarodva, nincs más, csak félelem, aggodalom, kétely, eljön az idő, amikor Jézus előlép a maga dicsőségében, és minden megváltozik. Ez nemcsak a mi egyéni életünkre érvényes, hanem az egész teremtett világra is. Miközben egyre nagyobb lesz a köd, a zűrzavar, a bizonytalanság és bizalmatlanság, miközben teljes lesz a káosz, Isten Lelke ott lebeg a kaotikus sötétség felett. Mikor azt mondja: „Legyen világosság”, ebből a káoszból előlép, fehér lovon, a királyok Királya, mint egy hős, hogy győzzön és megfussa dicsőséges pályáját, az ég egyik szélétől a másikig. Nem lesz szem, amely elől rejtve maradna, „nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől”. A sötétségben élő telkeknek ez a tűz olyan lesz, mint a gyehenna tüze: gyötörni és kínozni fogja őket. Akik azonban itt dideregtek, és majd megfagytak e világban, mert nem kaptak semmi szeretetet és megértést, azok számára olyan lesz a tűz, mint a vőlegény szeretete az ő menyasszonya iránt: felhevíti, és boldogsággal tölti el őket. Mit jelent számodra ennek a napnak a heve? Gyötrelem és kín az érkezése? Bekerget az árnyékok közé, a sötét helyekre? Vagy pedig várod az Istennek szerelmes Fiát?

A zsoltáríró a nyolcadik verssel a lelki életnek egy egészen más területére vált. Mintha a hetedik verssel lezárulna a zsoltár, és a nyolcadikkal egy új rész kezdődne. A természeti világ, a teremtés csodáiról a tekintete és a gondolatai egyszerre csak, minden átmenet nélkül, az Ige világához térnek. Látható, hogy számára a két világ összefügg, így nincs semmi csodáltnivaló azon, hogy egyik pillanatban a csillagos égbolt dicsőségét és nagyságát szemléli, a következő pillanatban pedig feltör ajkán az ének: „Nagy vagy, te Isten, nagy a te hatalmad.” Az Istennel közösségben élő ember számára a természet és az Isten Igéje egyformán csodálatos kijelentéseket hordoz. A zsoltáríró tehát, a természeti csodákról áttér az ige kijelentéseire. A következő versekben Isten igéjének áldásait sorakoztatja fel.

Az Úrnak törvénye, az Isten ígéje megeleveníti a lelket. Ige nélkül nincs megelevenedés. Bűneink miatt, természetünkénél fogva, holtak vagyunk. Isten szempontjából minden ember halott, semmi kapcsolata, semmi közössége nincs Istennel. A halottnak lehetnek nagyon szépen betanult mozdulatai, kegyesre mázolt ábrázata, lehet a templomi környezet is az a kriptá, melyikben halálos álmát alussza, ez a lényegesen nem változtat semmit. Istennek ígéje, Istennek beszéde kell hogy megelevenítse az embert, az az Ige, amely Istennek szájából származik. Csodálatos titok ez! Ahogy az őskáoszt is az Istennek szájából származó beszéd elevenítette meg, mikor e világot formálta, és tette azzá ami, ugyanúgy a te halott lelkedet is csak Isten ígéje elevenítheti meg. Ha az igehirdetésen valóban Istennek ígéje hangzik el, a szívedben új élet támad. Ezért van szükség az igehirdetésre, és az ige hallgatására. Légy azért mindig ott, az ige közelében!

Az ige bölcsé tesz. Ez a következő kijelentése ennek a szakasznak. Az ügyefogyott embert is bölcsé teszi Istennek ígéje. Nincs más bölcsesség, noha úgy látszik, mintha lenne. A világnak bölcs építői kihagyják a fundamentumból Jézust. Még ha érdekből, kegyesen emlegetik is Istent, Jézust akkor is kihagyják. Az ilyen fundamentumra épített ház, még ha tökéletesnek látszik is, romba dől egy szempillantás alatt, mikor jön az árvíz, és fújnak a szelek. Ezzel szemben, a legügyetlenebbnek látszó emberek is, kik talán még a nevüket sem tudják leírni, építhetnek arra, ami maradandó, ami múlhatatlan és örök, ha bölcsesség lesz számukra Istennek ígéje. Te mire építesz? Mi a te épületednek az alapja? Az új világrendbe, amelyet a Vőlegény, mikor megjele nik, magával hoz, csak azok építtetnek bele, akik Isten ígéje szerint bölcsék.

Isten ígéje megvidámítja a szívet. A világi öröm és szórakozás csak az érzékekre hatnak, igazi, tartós öröm nem marad utánuk. Felcsigázzák az érzékeinket, és egy időre feledtetik, hogy kik vagyunk, milyen nyomorúságban élünk, de nem maradandók. Istennek ígéje viszont megvidámítja a szívet. Örömmel tölti el a szívünket, mely örökké tart.

Az Úr parancsolata megvilágosítja a szemeket. Ha a szemed világos, az egész tested világos. Mert, ha a szemeddel jól és helyesen látsz, akkor mindig olyan utakon fogsz járni, ahol világosság van. Akinek azonban a szeme nem világos, az nem jár a világosság útján. A vak ember nem tudja megállapítani, hogy ő világos, vagy sötét, tiszta vagy piszkos helyen jár. Egyedül Istennek ígéje tudja megvilágosítani a lelki szemeinket. Vannak emberek, akiknek hiába mondja az ember, hogy bűnben élnek, ők nem látják, mert vakok. Hiába minden bölcselkedés és erőfeszítés, amíg Istennek ígéje meg nem világosítja őket, addig nem is tudják, hogy vakok.

Istennek ígéje megáll mindörökké. Minden más múlandó, az ég és föld elmúlik, egyedül Istennek ígéje marad meg örökké. Beszéde igaz beszéd, mindenestől fogva igazságos.

Nincs olyan emberi beszéd, amelyikben ne lenne hitetés. Nincs olyan emberi száj, amely ne szólna hazugságot. Nincs olyan emberi ígéret, amely minden körülmények között megállhatna, egyedül Istennek ígéje maradandó és örök.

„Kíváncsiabbak az aranynál és... édesebbek a méznél.” - olvassuk a tizenegyedik versben. Ez nem jelent mást, mint hogy Istennek ígéje értékesebb, mint az arany, és táplálóbb, mint a méz. Akinek aranya van, az még elveszhet, és akinek méze van, az még éhen halhat. Mit ér, ha valaki jól táplált, de lelkileg el van gyötörve, mint a pásztor nélkül való bárány? Mit ér, ha valakinek drága kincsei vannak, de nincs békessége és örök élete? Azon a napon, amikor meg kell állnod az Úr előtt, hiába hívod segítségül az arany bálványaidat, az okleveleidet, az érdemeidet és kitüntetéseidet vagy a takarékbetétkönyvedet, nem fog segíteni rajtad. Isten beszéde azonban örök: átsegít téged ezen az úton is. Mit ér azonban, ha ilyen igaz és ilyen tiszta, ha nem személyesen a tiéd? Vannak emberek, akik magasztalják az Igét: milyen szép, milyen drága, milyen bölcs, milyen helyes és valóságos, de nem mondják azt, amit a zsoltáríró: „Szolgádat is intik.” Int-e téged is az Úrnak szava, vagy nincs mondanivalója hozzád? Tartozik-e rád is, vagy mind másra vonatkozik? „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet!” - olvassuk a tizenharmadik versben. Aki az Igével él, az eljut a saját bűneinek a felismeréséig. Lehet, hogy valaki betéve tud igeszakaszokat, jól tudja idézni, vagy éppen magyarázni, ha azonban az Ige ismeretében nem jut el odáig, hogy: „Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek, mert én még arra sem vagyok képes, hogy a saját bűneimet felismerjem”, az nem ismeri a Szentírást, azt nem tanítja Istennek a kijelentése.

Aki pedig eljutott ide, az egy lépéssel tovább megy, és azt mondja: „Szakassz el engem az én gonosz, tisztátalan környezetemtől, a régi életemtől, a régi barátaimtól és szórakozásaimtól!” Aki felismeri a bűneit, az arra is rájön, hogy „jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok”. Aki így imádkozik: „Titkos bűnöktől szabadíts meg engem”, az ezt is mondja: „Tarts távol azoknak társaságától, akik bűnben élnek, és abban gyönyörködnek.” Ha nem kívánsz elszakadni azoknak társaságától, akik a bűn útján járnak, fennáll a veszély, hogy nem igazán tanít, és oktat téged az Istennek ígéje.

Befejezésül, hadd tegyük oda mi is, mint a zsoltáríró, a mi szánkunk mondásait, és szívünknek gondolatait az Istennek oltárára. Imádságaid, kéréseid, vágyaid kerüljenek mind az oltárra. Hívő lelkekhez szól ez az ige. Vajon te, hívő lélek, oda tudod-e tenni a kívánságaidat Isten oltárára mondva hogy: „Mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem úgy, ahogy te akarod, Uram, Kösziklám és Szabadítom!” Bárcsak tudna megalázkodni bennünk a lélek, és szólnánk így: „Legyen úgy, ahogy te akarod, Uram!”

Azonnali szabadulás

„Most összetöröm a rád nehezedő igát, és köteleidet leszaggatom" (Náh 1,13).

Az asszíroknak megengedte Isten, hogy egy időre elnyomják népét, de eljött az idő, amikor megtörte hatalmukat. Ugyanígy tart egyeseket közülünk is elnyomva a Sátán, és szenvednek igája alatt. Bárcsak elérkezne most hozzájuk az Úr ígérete: „Összetöröm a rád nehezedő igát, és köteleidet leszaggatom".

Az Úr azonnali szabadulást ígér: „Most töröm össze..." Higgyél az azonnali szabadulásban, és megkapod azt hited szerint még ebben az órában. Ha Isten így szól: „most", az ember ne mondja rá azt, hogy „inkább holnap".

Nézd, milyen tökéletes a szabadítása: az igát nemcsak leveszi, hanem össze is töri; a bilincseket nemcsak felnyitja, hanem le is szaggatja, íme, Isten hatalma biztosít róla, hogy az elnyomó nem tér többé vissza. Igája összetörött, nem hajthatja még egyszer alá a fejünket. A bilincsek szétszakadtak, nem köthetnek meg újra. Higgy hát az Úr Jézus teljes és végleges szabadításában! „Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek" (Jn 8,36).

Jöjj Uram, és szabadítsd meg a foglyokat ígéreted szerint!

*

Isten nem felejtí el népét

**Kemény munkával keserítették az életüket..., kegyetlenül
dolgoztatták őket. (2Móz 1,14)**

Sokan tiltakoznak az ellen, hogy Isten nélkül kényszerpályára került az emberiség. A tudomány és technika nagyszerű eredményeinek birtokában egyre büszkébbek leszünk. Pedig ugyanaz a helyzetünk, mint Isten népének volt Egyiptomban: láthatatlan hajcsárok állnak mögöttünk, és hajszolnak bennünket. Mi pedig tehetetlen rabszolgák vagyunk, nem tudjuk kiszabadítani magunkat.

Dolgozunk, hogy legyen mit ennünk, és eszünk, hogy tudjunk dolgozni. Csakhogy egyre gyakrabban munkalehetőség sincs, és egészséges élelem sem jut sokaknak. Tudjuk, hogy mi lenne jó, s tesszük mégis azt, ami árt - magunknak is, másoknak is. Mennyi pénzt elköltenek sokan arra, hogy tönkretegyék az egészségüket, s utána mindent

megadnának, hogy valaki helyreállítsa azt. Igyekeznek leszoktatni bennünket a gondolkozásról, olcsó élvezetekkel elvonják figyelmünket a valóban fontos igazságokról, rablógazdálkodással feléljük a tartalékainkat, mérhetetlen önzésünk felborítja a biológiai egyensúlyt, tönkretesszük az Istentől kapott védőernyőt, az ózonpajzsot, és sem egységes akarat, sem erő nincs arra, hogy megálljunk ezen a lejtőn.

Ilyen reménytelen volt Isten népének a helyzete is Egyiptomban. De ő nem felejtette el népét: „Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten az Ábrahámval, Izsákkal és Jákobbal kötött szövetségére. Rátékitett Isten Izrael fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.” (2Móz 2,24-25)

Ilyen Istenünk van. Ő nem felejt, amit megígért, egyoldalúan is megtartja szövetségét, s nem hagyja népét még abban a nyomorúságban sem, amibe az önmagát sodorta. Sőt még azt is arra használja fel, hogy emlékeztesse népét az elfelejtett Istenre, hogy újra imádkozzanak. Ő pedig kegyelmesen meghallgatja imádságukat.

*

Az elvehetetlen öröm

Örülni foga szívetek és senki sem veszi el tőletek a ti örömeiteket.

János 16,21

Jézus nem valami felszínes örömet, hanem mély, szívbeli örömet ad. A világ örömét kívül csillogás, belül romlottság jellemzi. Néhány órára elfeledhetjük belső szorongásainkat, mint ahogy a testi fájdalmak is meg lehet szüntetni rövid időre egy-egy morfin injekcióval. Jézus a nyomorúságok legmélyebb okát veszi el: a bűnt. Megkönnyíti szívünket, miután a gonosz lidércnyomást megszüntette, Ő ad derűs lelkiismeretet. Az alvó lelkiismeret, amely az embert nem kínozza közvetlenül, még távolról sem jó lelkiismeret. Azt az örömet, amelyre Jézus ajándékozik, senki sem tudja tőlünk elrabolni. Ez az „Ő” öröme. János 17,13 szerint így imádkozott: „hogy az én örömöm teljes legyen őbennük.” Isten Fiának az volt a legnagyobb öröme, hogy az Atya szerette Őt és gyönyörűsége telt benne. Jézus szívét még a legsötétebb órában is áthatotta az a fiúi öröm, amelyet az Atya szeretetének és dicsőségének a gazdagsága felett érzett. Ez az öröm kell, hogy eltöltsen a tanítványok szívét is: Istennek kegyelmet nyert és szeretett gyermeke vagyok az Úr Jézus, az én Megváltóm által!

Ez az öröm, amelyet senki és semmi el nem rabolhat, és meg nem zavarhat, elveszíthetetlen. Csak ha Jézust magát elvehetnék tőlünk, szűnne meg az örömünk, mert Ő az örömünk alapja. Külsőleg megszorodhat az ember, de belül megelégedett és boldog az Úrban. Ezt az örömet a sokféle fájdalom és nyomorúság sem tudja elfojtani, hanem csak megtisztítja és elmélyíti.

Pál már három esztendeje volt fogságban; minden tevékenységében megakadályozták, de ő, aki csupa tűz és buzgóság volt, mégsem csüggedt el. Amikor a filippieknek ír, nem panaszkodik, hanem sorait az öröm hatja át. Még a meghalás gondolata sem tudta elnyomni ezt az örömet. „Ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban ... örülök" (Fii 2,17). Így az elcsüggedt és leverte filippieket is bevonta a saját örömébe. - A pizidiai Antiokhiában az újonnan hitre jutott keresztyének az üldözés viharába kerültek. Pált, lelki atyjukat elszakították tőlük és elkergették a város határain kívül. Vajon búskomorságba esnek most? „A tanítványok megteltek örömmel és Szent Szellemmel" (Csel 13,52). Ilyen a hívő ember öröme. A sötétben világít a legtisztábban és legfényesebben.

*

Féljük Istent!

„Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket" (Fii 2,12/b)

Bár az ige azt mondja: a teljes szeretet kiűzi a félelmet (Un 4,18), mégis, ha egyfelől Isten csodálatos szentségére, tisztaságára, szeretetére gondolunk, másfelől ha gyarlóságaink jutnak eszünkbe, éreznünk kell, hogy senki sincs közöttünk, akinek ne szólna az ige komoly figyelmeztetése: „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket" Van-e közöttünk valaki, aki mindig tisztelettel vette volna ajkára Isten Nevét? Van-e valaki, aki ne tartotta volna magát többre másoknál valamiben, akire ne vonatkoznék az ige figyelmeztetése: „Fel ne fuvalkodjál, hanem félj!" (Rom 11,20) Ki az közülünk, akinek minden útját az Úr mutatta meg? (Zsolt 25,12) Ki az, aki bízott mindig az Úrban? (Zsolt 115,12) Ki kedvelte mindig az Úr akaratát? (Zsolt 40,9) Kit nem töltött el félelemmel az a gondolat, hogy „az Úr azt nézi, ami a szívben van? (I Sám 16,7) Ezért tisztítsuk meg magunkat minden tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez megszentelésünket (2Kor 7,1)!

Uram, hányszor beleremeg a lelkem abba a gondolatba: mi lenne velem, ha ebben a pillanatban kellene számadásra Színed elé állnom? Szentlelked töltse el lelkemet mélységes alázattal. Ha nagyon szeretne ágaskodni bennem az énem, szégyeníts meg. Töltse el lelkem félelemmel, rettegéssel a magam bukdácsolásoktól távolról sem ment megszentelődésem útján. Krisztusért könyörgök Hozzád. Ámen.

„Amint vagyok, - bár gyöttelelem, S kétség rágódik lelkemen,
Kívül harc, bennem félelem: Fogadj el Jézusom!"
(Énekeskönyv 460. é. 3. v.)

*

Dr.Ablonczy Dániel, Hogy több legyen a fény (Zakariás próféta könyvének gyakorlati magyarázata) részlet

Nincs baj, él az Úr!

Dárius uralkodásának második esztendejében, a tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebát hónapnak a huszonnegyedik napján szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt: Ezt láttam az éjszaka: Valaki egy vörös lovon lovagolt, és megállt a mirtuszfák között a völgyben. Mögötte vörös, fakó és fehér lovak voltak. Ezt kérdeztem: Mik ezek, Uram? Egy angyal, aki velem beszélt, ezt mondta nekem: Én megmagyarázom neked, mik ezek. Ekkor megszólalt az, aki a mirtuszfák között állt, és ezt mondta: Ezeket az Úr azért küldte, hogy járják be a földet. Megszólították az Úr angyalát, aki a mirtuszfák között állt, és ezt mondták: Bejártuk a földet, és az egész föld nyugodt és békés. Az Úr angyala erre azt mondta: Seregek Ura! Mikor könyörölsz már Jeruzsálemen és Júda városain, hiszen már hetven éve tart haragod?! (1,7-12)

Istenhez igazodj, hallottuk az előző szakaszban. Mikor igazodik valaki, akkor annak a szemei az Úron kell legyenek. Másként lehetetlenné válik minden igazodás! Aki levette szemeit, tekintetét Istenről, annak életében, gondolkodásában a kicsi dolgok is óriásokká nőnek, a góliátok pedig a valóságosabbaknál is nagyobbaknak látszanak. Vannak az életünknek újra meg újra visszatérő kísértői, amik olyan következetességgel jelentkeznek, mint a reggelek és az éjszakák. A kérdések és nyugtalanságok tövisei ezek. Féltre tesszük őket és megint feltámadnak. Akárcsak a gyomok a kertben. Jézus is arra kíván rávenni: Ne aggodalmaskodjatok (Mt 6,25)! Aki építeni akar, annak látásának kell lenni.

Már Dárius uralkodásának a második évében (520) vagyunk. Közel húsz év telt el Kürosz rendelete óta, aki a hazatérést megengedte a zsidóknak. És a hazatért nép hozzákezdett az Úr házának építéséhez. A megkezdett munka abbamaradt, csak az alapok készültek el. Az alap lerakása nagyon fontos, de aki csak az alapokat rakja le, aztán abbahagyja az építést, az valójában nem tett semmit. Mi jött közbe? Sok minden. A kezdeti lelkesedés lelohadt. Mindenki előtt fontosabb lett a saját háza, a saját földje, a saját kereskedése. Elfelejtették, hogy a közös ügy szolgálata szerezhessen és adjon áldást az egyéni igyekezet dolgában is. Suttogó propaganda járt körbe: nem jött még el az Úr háza építésének ideje! Majd, ha a magunk háza felépül, akkor fogunk az Úr háza építéséhez kezdeni. Volt, aki azért hagyta

abba, mert neki nem volt ügye, hogy a templom megépüljön. De Isten is megvonta az áldását, nem adott az ég harmatot, a föld nem hozta meg a termését, szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem (Mai I, 10-11).

Az Úr házának ügye romokban hevert. Már az elkészülő alapok is bomladozni kezdtek. Egymás között is zűrök keletkeztek. A közös ügy és a közös cél megszűnt, az ország népe között a széthúzás ereje nőtt meg! Elkezdődött az építés helyett valami más, kezeiket lecsüggesztették, térdeik megroskadtak. Nem igazodtak az Úrhoz, elfordultak tőle, elborította őket a tehetetlenség, az Isten iránti bizalmatlanság, nem érezték, hogy hálával tartoznának az Úrnak. Majd még a lábukról is levette őket a félelem. Lábra kapott a siránkozás: az Úr nem szereti a népét, Jeruzsálemet, a templom ügyét. „A fogságból megszabadult maradék zsidók nagy bajban, gyalázatban vannak ott, abban a tartományban, Jeruzsálem várfala lerontatott, és kapui tűzben égtek meg” (Neh 1,3). Bedugultak a menny iránti bizalom forrásai, csüggeteg és bolond beszédekkel izgatták egymást.

Akkor, ebben a kritikus pillanatban, nyolc látomás üzenetével küldi harcba Isten Zakariás prófétát, hogy legyőzze a népe szívét elfoglaló sátáni erők sáncait. Mikor nem Istenhez igazodva épít a nép, akkor sátáni erők előtt nyit utat.

Íme, az első látomás.

Álmában mirtuszligetben jár. Két angyallal és négy lovassal találkozik. Kérdésére azt a felvilágosítást kapja, hogy a lovasok az Úr küldöttei, akik bejárják a földet. Elmondja a másik angyal, hogy a földet nyugalomban és békében találták. Mire az első angyal kérdi a Seregek Urát: mikor könyörülsz, Seregek Ura, Júdán és Jeruzsálemen?

Ki érti ezt? Az ember azt gondolja, hogy ez csak olyan műkérdés. Miért jöttek haza ezek a nemzedékek? Azért, hogy megépítsék Isten hajlékát, hozzá is fogtak, és azután abbahagyták. Eljutottak az oltár megépítéséhez, és aztán, mikor bemutatták Istennek az áldozatot, abbahagyták a templom építésének a munkáját. Belefáradtak már az alapozásba is. Isten házát csak hittel és reménységgel lehet építeni. Akit nem a hite és reménysége mozgósít, az sohasem készül el az építéssel. Erre is vonatkozik: „ha valaki úgy teszi fel a kérdést, mennyi ideig várhat még élete rendbehozásával: elveszti a jövőt is meg a jelent is, Istent is és önmagát is. A döntésnek nem valami kiszámíthatatlan végső órán kell végbemennie, hanem most mindjárt” (Hans Küng).

Isten háza építésébe az fogjon bele, aki előbb magát adta oda Istennek élő, szent áldozatul. Az, akit Isten indított erre. Isten háza építése a legszemélyesebb ügy, amire Isten indít fel. Aki előbb alaptőkét, anyagi bázist akar teremteni, és azután fog hozzá, valami fontos dolgot mulaszt el, az Isten iránti bizalmat. Lehetetlen másként gondolkodni,

mint együtt buzdulni fel, együtt építeni. „Ó, mily jó és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra... csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor" (Zsolt 133).

Az a csonk, ami elkészült, ország-világ előtt hirdette, hogy ez a nép Isten gyalázatára, és nem a dicsőségére épít.

Volt az építés abbamaradásának más oka is. Dárius (522-486) trónra lépését különféle lázadások kísérték. „A birodalom egyik végétől a másikig fellángolt a nyugtalanság. Lázadás tört ki Médiában, Elámban, Parszában, Arméniában és Iránban egészen a keleti határ széléig, Nyugaton Egyiptom és Kis-Ázsia lázadt fel... Dárius uralma első két évében egyik harcterről a másikra sietve szakadatlanul harcolt, hogy uralmát biztosítsa. Valószínű, hogy 520 végére megszilárdult a helyzete" (J. Bright). Ezeknek az eseményeknek a híre eljutott a fogságból hazatértekhez is. Az foglalkoztatta őket, hogy mindennek mi lesz a következménye Júdában? Az embereknek a legkülönbözőbb hatásokkal kellett számolniuk, és éppen nem a templom építése járt az eszükben.

Ekkor, az 520. év második felében láttatja Isten Zakariással ezt a látomást. A mirtuszliget, ahová az Úr elviszi álmában a prófétát, már maga is a nyugalom, a béke, a derű jelképe. A lovak, lovasok Isten munkásai. És mivel a ló gyorsaságot és mozgalmasságot is jelent, méltán jelentheti az angyal a prófétának: „bejártuk a földet, és az egész föld nyugodt és békés" (1,11)! Isten munkájának eredményeként lecsillapodtak a nyugtalan kedélyek, a békétlenség erői meg vannak béklyózva. Elültek a szelek, viharok, lázongások! Eltűntek a háborúk, nyílhatnak már a virágok, zöldellhet már a határ. Eljött újra a békés építés ideje, így történik ez mindig. „A lengyel rónákra ismét visszatért a béke..., és a földeken megjelentek az ekék" (Sienkiewicz). A háborúk eltűnése után jogaiba lép a béke. Zakariás is megértheti: ne riadozzatok, ne adjatok helyet a kósza híreknek, szabad az építés útja!

Az Úr jóságos szavakkal, vigasztaló szavakkal válaszolt a velem beszélő angyalnak. A velem beszélő angyal pedig ezt mondta nekem: Hirdesd, hogy így szól a Seregek Ura: Féltem Jeruzsálemet és a Siont, nagyon féltem! És nagyon fel vagyok háborodva az elbizakodott népek miatt, mert amikor én kevésbé haragudtam, ők a romlást segítették elő. (1,13-15)

Ez a válasz mutatja, hogy az angyal nem költői kérdést fogalmazott meg. A közbenjáró szóra, Isten megértő szóval válaszol. Parancsolja a prófétának, hogy kiáltson bele az éjszakába, és az éjszakában megbizonytalanodott népe fülébe: Féltem Jeruzsálemet és a Siont, nagyon féltem! Igen, Isten félti Jákobot, mert valóban nagyon kicsiny (Ám 7,2). Isten féltőn szerető Isten. Féltőn szereti népét, akkor is, ha hitetlenséggel telik be, és akkor is, ha mások akarják törbe csalogatni!

Isten szeretete: buzgó kútfő, ömölve áradó. Élő vizeknek forrása, ez a forrás kiapadhatatlan, nekünk is ebből kell meríteni, akkor nem apad el. Nagy kár az, mikor lélekkorsóinkkal máshová fordulunk. Lám, Há-gár is a kétségbeesést emlegette (IMóz 21), pedig Isten szeretete titkon mellette volt, elérhető közelben! Arra figyelmezteti Isten prófétáját és népét, hogy igazodjon Hozzá, nézzzen reál!

Az Istenre figyelő, Istenéhez igazodó nép rátalál Isten élő vizeire, szeretete forrásaira, és megelevenedik tőle. Az áradást gátakkal is nehéz a mederben tartani. Istennek a szeretete, értünk való aggódása mérhetetlen, mindenre elégséges. Akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van! (Rom 8,28; Ijn4,16).

Azért ezt mondja az Úr: Irgalmasan fordulok Jeruzsálem felé, templomom fel fog épülni benne - így szól a Seregek Ura -, és feszítenek még ki mérőzsínórt Jeruzsálemben. És hirdesd még azt is, hogy így szól a Seregek Ura: Bővelködni fognak még városaim minden jóban, megvigasztalja még az Úr Siont, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja. (1,16-17)

Isten szeretetének buzgóságát még a 17. versben előforduló „ód” szócska is kiemeli. A négyeszeres kiemelés a fokozhatóság legnagyobbát fejezi ki

Már az első „ód” szócskát is nagy örömmel vettem észre, de örömöm határtalanná lett, mikor olvastam másodszor, harmadszor és negyedszer is! Magyarul így fordíthatjuk: újra, megint! Isten kitartó, találékony, mindig újrakezdő, kezdeményezésre mindig kész szeretetéről beszél. Isten ismételten tud és mer megbocsátani, megérteni, visszafogadni. Ez a rövid szócska a kifogyhatatlan, megbánhatatlan kegyelem bizonyágtétele, a benne rejlő lehetőségek kimeríthetetlenek. Tehát: Nincs baj, él az Úr (ISám 20,21)!

Isten gyermekeinek is lehet ismételni, újrakezdeni. Isten példája biztat és biztosít is afelől, hogy nekünk is lehet újrakezdeni. Nem lehet egyetlen ügyet sem az első csalódás esetén abbahagyni. Lehet bánatokból felépülni, lehet keserűségekből kigyógyulni, kérdőjelek közül kilépni, a megint jelentkező gondokkal a küzdelmet újrakezdeni! Lehet és kell, mert egyszer-egyszer úgy zuhognak ránk a bajok, keserűségek, félelmek mázsás kövei, mint a megkövezettek, az elítéltek zuhogtak valamikor. Bizonyos, hogy sok mindenbe belefáradhattál, sok teher nehezedik rád, de sebzetten is újra szólít Isten Fia: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megterheltettek, és én meggyógyítalak titeket! (Mt 11,28).

Egy valamire nem vonatkozik ez a titokzatos újra. Jézus Krisztus szeretetáldozatára. Azt nem kell soha többé megismételni, hogy erre ráépülhessenek a mi „újra”-ink. Ez az, amitől nem szakaszthat el soha semmi erő, erre épülhet mindenkor, minden igaz hit (Rom

8,35-39).

Június 3

Biztos léptekkel

**„Az Úr, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem”
(Hab 3,19).**

Ez Isten emberének a bizakodása, amely szintén egy ígéret, mert amiről ő hittel meg van győződve, az egyezik Isten akaratával is. A prófétának le kellett mennie a szegénység és az éhség mélységeibe, de úgy léphetett lefelé, hogy a lába nem csúszott meg, mert az Úr erőt adott lépteinek. Máskor a küzdelem hegyeinek csúcsára kellett felkapaszkodnia; de fölmentében éppúgy nem félt, mint amikor útja lefelé vezetett, mert az Úr erőt adott neki. Isten volt az ereje. Gondolj erre: maga a Mindenható Isten a mi erőnk.

De figyeljük meg, hogy az Úr biztos lépteket is adott neki. A szarvas szikláról sziklára szökell, de soha nem téveszti el a lépést. Az Úr kegyelmét kínálja, hogy a kötelesség legnehezebb ösvényein is megcsúszás nélkül járhatunk. Lábunkat alkalmassá teszi a sziklás úton való járáshoz, úgyhogy otthonosan mozgunk ott is, ahol Isten nélkül elvesznénk.

Rövidesen talán még magasabb helyekre szólít minket. Fel kell kapaszkodnunk, egészen a Sión (az Isten) hegyére, ahol a megdicsőültek gyülekeznek. Ó, milyenek is a hit lábai, hogy felhághatunk velük az Úr hegyére!

★

Szüntelen öröm

Örüljetek az Úrban mindenkor!

Filippi 4,4

Vajon lehet-e parancsolni az örömet? Urai vagyunk-e az érzéseinknek? El tudjuk-e hessegetni magunktól a szomorúságot? Ha egy eladósodott embernek, akit igen szorongatnak a hitelezői, azt mondom: „Csak légy jókedvű!” - akkor az ilyen felszólítás lepattan róla. Vagy ha egy betegnek azt mondom: „Ugyan hagyd már abba a panaszkodást, sóhajtozást!” - akkor ő joggal válaszolja: „Te könnyen beszélsz, de az én helyzetemben nem lehet az ember vidám.” De ha azt az örömhírt viszed, hogy 'adósságod ki van fizetve, szabad vagy! Vagy a betegnek azt mondod: 'egész biztos, hogy ismét egészséges leszel!' - akkor van

okod így szólni hozzá: örülj!

Ebben a helyzetben van a hívő keresztyén. Van Megváltója, aki minden adósságát eltörölte. Orvost talált benne, aki minden baját meggyógyítja, aki a megkötözötteket megszabadítja és a foglyoknak a börtön ajtaját megnyitja. „Az Úrban” örüljete mindenkor! És ez lehetséges, mert Ő nem változik meg. Életünk minden nyomorúságában velünk van, akkor is, és minden helyzetünkben szeret minket. Belekiáltja sötétségünkbe: „Ne félj, mert én veled vagyok!” - És mivel ilyen nagy érték vagyunk az Ő szemében, és mert tökéletessé akar tenni minket, azért rendez mindent úgy, hogy ezt a célt elérjük. Benne rejtve vagyunk, Ő gondoskodik rólunk. Ez pedig öröme és nem gyászra ad okot. Amikor Luther Márton eljutott a Jézus Krisztusban való hitre, arra szólított fel minden hívő keresztyént, hogy vele együtt örvendezzenek. „Aki pedig nem akar örülni - tette hozzá -, az csak jajveszékéljen magában.”

Rendkívül fontos, hogy naponta újra meg újra örvendezésre serkentsük magunkat, szemünk elé állítva mindazt, amit Jézusban kaptunk: milyen gazdagon megáldott minket! Akkor majd szégyenkezünk, hogy milyen gyakran nyomasztottak minket a földi és múltó szenvedések. Hiszen minden nyomorúság és bánat 'ideig való' és ezért könnyű. A próbák csak rövid ideig tartanak, összehasonlítva az örökkévaló dicsőséggel. - Emlékezzünk mindarra a jóra is, amit már elvettünk és mindarra a segítségre, amelyben részünk volt az Úr jóvoltából. És azt se feledjük el, hogy minden nehézségünk ellenére még mennyi jóban van részünk. A legjobb pedig az, hogy Ő a miénk!

*

A kicsi és nagy kalász titka

Alapige: IMóz 26,12

Boldog aratás lehetett Izsák aratása, százannyit takarított be, mint az elvetett búzamaz! Alapigénk arról beszél, hogy van ilyen aratás: elvetni egy magot és kapni százat, elvetni egy jó szót, visszakapni százat, kinyújtani egy kezét és érezni százai, amint átölel. Van ilyen boldog aratás.

Vajon mi lehet a titka? Jó lenne megtanulni, s búzából, boldogságból így vetni és így aratni. E boldog aratás titkának magyarázata ott van a felolvasott Ige végén: „és lett néki abban az esztendőben százannyija, mert megáldá őt az Úr”. Isten áldása a gazdag aratás a mezőn is, a szívben is. De hogyan érdemelhetem meg ezt az áldást? Erre tanít ma minket az Isten.

Igénk egy kötőszóval kezdődik. „És vete Izsák azon a földön”. Ez az „és” hozzákapcsol

Izsák előbbi életéhez. Ebben az „és”-ben benne van az, hogy éhség, megpróbáltatás van a földön, s a próba idején szól Isten Izsákhoz, hogy arra a föld-re menjen és ott éljen, amelyet Isten mutatott neki. Az „és”-ben benne van az is, hogy Izsák mielőtt vetne, félelemből hazudik, de később megszabadul ettől a hazugságtól. Az „és”-ben benne van egész előbbi élete, amellyel vetni kezdett.

Mindnyájunknak van egy ilyen „és”-e. Próbák, isteni hívások, megbánt és meg nem bánt bűnök. Egy élet, amellyel aratást várva vetni kezdünk. Vajon el van-e rendezve Istennel ez az élet.

Izsák azon a földön vetett, amelyet mutatott neki az Isten. Nem félt éhségtől, el-lenségtől, szárazságtól. Istenre hallgatott, az Ő általa mutatott földön maradt. Te hol vetettél? A hit, a szeretet, a megbocsátás szántóföldjein, Krisztus mezején vagy a harag, a bosszú, a káromkodás Egyiptomában? Csak azon a földön van áldás, amelyre Isten mutat.

A harmadik tanulság, melyet megfigyelhetünk az Igéből az, hogy Izsák cselekedett, vagyis nemcsak hallgatta a vetésről szóló beszédet, nemcsak gondolkozott ró-la, hanem vetett. Engedelmeskedett Istennek, nemcsak abban, hogy az általa mutatott földre ment, hanem abban is, hogy ott cselekedett. A hit csak részben Isten szavának hallgatása és meghallása, de főleg engedelmeskedés és bizalom is. Nemcsak templomba járás, hanem Isten szerinti élet is, szerető, vigasztaló élet, a jóság elvetése mások szívébe. Ott vetni és azt vetni, amit Isten akar. Vajon mi tudtunk-e mindig engedelmeskedni? Engedelmesen ahhoz a szívhez menni, amelyhez Isten küldött? A haragosunk szívéhez, hogy belevevessük a haragfelejtés, megbocsátás vagy bocsánatkérés magvait. Ahhoz, akit a tudta nélkül rágalmaztunk igazságtalanul, hogy megkérjük, ne haragudjék és megmondjuk, hogy nagyon szégyelljük magunkat. És amikor a búzamagvakat vetettük, gondoltunk-e arra, hogyha áldást várunk, előbb életünket kell elrendeznünk Isten előtt? Vagy nem voltunk se hűségesekek, se engedelmesek, s mégis várunk százannyi aratást? Az Ige arra tanít, hogy a lelkekbe és a földön is engedelmes lélekkel, bizalommal kell vetni a magot. Mert mind a szeretet, mind a búza gazdag aratása az Isten kezében van.

Isten kegyelme szerint lesz tömött vagy satnya a kalász.

Két régen olvasott legenda jut eszembe, két magyarázat a búzakalász magvainak szaporodásáról és elfogyásáról.

Az egyik szerint, mikor Isten a búzát teremtette, annak gyökere tarackos volt, a szár

tetején csak egy-két szem búza volt. Két testvér földje egymás mellett feküdt. Az egyik nőtlen volt, a másik sokgyermekes. Mikor kicsépték, így gondolkozott a nőtlen: viszek egy zsákkal a bátyámnak, sok nála az éhes száj, én kevesebbel meg-elégszem. A másik pedig ezt gondolta: szegény öcsém, egyedül kínlódik, nincs aki segítsen neki, nehéz így az élet. Viszek neki egy zsák búzát, mi majd kikeressük a magunkét. Késő este volt már, a mesgyén találkoztak. Hova mész, testvér? Hozzád, mondták egyszerre. Hirtelen meleg forgószél támadt, felkapta a vállukról a búzát, és szétszórta a földjeiken. Ebből a két zsák búzából nőtt a tömött kalászájú búza, az Isten ajándéka. Ez a kalász eredete, fejeződik be a legenda.

A másik történet egy ellenkező magyarázat a búzakaralásról. Isten a búzát úgy teremtette, hogy tövéig kalász volt. Fösvény és gazdag ember földjében termett. A szegény szomszéd egy szálát kért a gazdától, hogy ő is vethessen. A gazdag adott, de előbb lehúzte az ujjával a szemeket, csak a végén hagyott egy keveset. Aznap éjjel Isten is végighúzte az ujját a gazdag ember búzaszálain. Azóta van a kalász csak a búzaszár tetején, fejeződik be a másik legenda.

Mindkét történet egy igazságra mutat. Ahol szeretet van, ott megnő a kalász, ahol önzés, ott elfogy. A lélek kalászaival, a boldogsággal is így van, de így van a kenyérrel is. Ahol szeretet van, a kicsi is elég, a kicsi is nagyra nő, ahol önzés, gyűlölet lakik, a sokban sem lesz öröm, meglegeedés. Isten ujja ott van a te életed, a mi életünk búzaszálain is. Vajon fogyni vagy nőni fog-e keze nyomán a kalász?

Betlehem szántóföldjein csodálatos búza nőtt már abban az időben. Ma is termelnek belőle. Ennek a búzaszárnak a tetején három vagy öt kalász van, és száz szemet terem. Én is őrizgettem évekig egy ilyen kalászt. Szó szerint kell érteni, hogy Izsák százannyit aratott. Szinte isteni jel az a Betlehemből elterjedt kalász. Létezik ott valaki, aki meg tudja sokasítani a keveset, aki áldást tud adni mind a búzamezőkre, mind emberi szívekre. Ha azt akarod, hogy dús lelki kalászaidd és boldogságban elfogyasztott kenyered legyen, hallgass rá, Akiben megáldattak a föld minden nemzetségei. Jézus Krisztus keze pihen a te szíveden is. A rothadó búzaszemből Ő teremtett az idén is arányló búzakaralászt, Ő áldja meg otthonodban ezt a kenyeret, s e földi élet után Ő ajándékoz nekünk új, örök életet. Ámen.

*

Jákob és Rákhel szerelme

Alapige: I Móz 29,11-20

Ezt az Igét megelőzően azt olvassuk a Szentírásban, hogy úton volt Jákob, menekülve

Ézsau haragja elől, s álmában megjelent neki Bételben Isten.

Ennek a mostani történetnek a helyszíne kb. 700 kilométerre van Bételtől északkeleti irányban. 700 kilométert kellett megjárnia gyalog, menekültként Jákobnak, amíg megérkezett Mezopotámiába, Hárán környékére, hogy ott rokonokra találjon.

Az a 700 kilométer hosszú út volt. Éhség és szomjúság, gond és bánat, öröm és reménység egyaránt volt benne. Mennyi történés lehetett belezárva abba 700 kilométerbe, amíg végre most ott találjuk Hárán halárában, és milyen boldog lehetett Hárán határában, ahol rokon leány varia, Rákhel. Amikor átölellek egymást a kemény férfi sírni kezdett, és elmondta Rákhelnek, hogy ő kicsoda és honnan érkezeit

Ebben a történetben benne remeg az a szépség, az az öröm, hogy valakit, aki nagyon messziről érkezik, az idegen ország határán már a szeretet várja.

Mi is messziről jöttünk, a magunk 700 kilométeréből, az elmúlt évnek gondjából, öröméből, bánatából, reménységéből, és amikor tegnap megérkeztünk az új év partjára, már szeretet várt bennünket, már Isten várt bennünket, már Jézus Krisztus várt bennünket.

A hívő embernek nagy többlete az életében az a tudat, hogy bármennyi kilométert megtehet, de ahová érkezik, ott mindig várja valaki, ott mindig várja Isten szeretete.

Az Ige szerint, amikor Jákob elmondta, hogy ő kicsoda, honnan jött, és nagy fennszóval sírt, majd elbeszélte egész életét, akkor Rákhel hazament az édesapjához, beszámolt arról, hogy kivel találkozott. Akkor az édesapja, Lábán is kijött Jákob fogadására, odafutott hozzá, átölelte, bevitte a házába, és Jákob neki is elmondta egész élettörténetét.

Lábánnak a neve azt jelenti magyarul, hogy fehér.

Most, amikor egy új év kezdetéhez érkeztünk, érezhetjük, hogy valaki várt bennünket a parton, Jézus Krisztus, aztán valaki jön elénk, az Atya, a mi mennyei édes Atyánk, fehér szeretettel, fehér megbocsátással és fehér tündöklő jósággal érkezik.

Olyan jó nekünk érezni, hogy van egy Atya, aki igazán fehér, azaz, aki igazán 6, igazán megbocsátó, aki igazán vár bennünket, aki elénk jön, amikor érkezünk sokszor gondoktól, bűnöktől, fájdalomtól űzve, megtörve, elfáradva. Elibénk jön s átölel bennünket.

Emlékeztek, a tékozló fiú történetében is ez történik, hogy amikor megérkezik a iú messziről, az apja meglátja őt, elébe fut és átöleli. Oly jó, oly megnyugtató érzés, hogy

valaki elé jön, átölel bennünket és neki sokkal inkább el lehet beszélni mindent, mint ahogy Jákob elbeszélte mindent Lábánnak. Amikor imádkozol, így beszélj el mindent neki. Vannak dolgok, amelyeket úgy hurcolunk magunkkal, mint ahogy Jákob hurcolta az életét. Fájdó titkok, szomorú fájdalmak, eltakargatott tűnök, egy-egy kérés, valami, amit az embereknek szégyellünk elmondani, reménytelen is elmondani, és nem is merjük elmondani.

De van valaki, akinek mindent el lehet mondani, aki elé le lehet borulni, és szívünk minden titkát kiönthetjük előtte.

A mi életünk is sokszor meggyógyul, ha mindent elmondunk Istennek, ha nem látunk ki semmit sem. Ha elmondod azt is, ha gyenge a hited, ha nincs hited, ha nem tudsz imádkozni, ha nincs békességed, szereteted, ha leborulsz eléje és elmondod: Uram, ez vagyok, ilyen vagyok, bocsáss meg nekem, segíts meg engem!

Istenhez csak így érdemes jönni: leborulni előtte, és mindent elmondani, a teljes valóságot.

Amikor Jákob imigyen mondott el mindent Lábánnak, akkor Lábán így szólt hozzá: „Bizony én csontom és testem vagy te”.

Az Úr Jézus így mondta: „Ti az én barátaim vagytok”. Egyek vagyunk! Átölel bennünket és felemel magához! Amikor az úrvacsorában a kenyeret és a bort vet-ük, abban benne volt, hogy testét és vérért adta értünk, hogy vele eggyé legyünk!

A menekült Jákob ott lakik a Lábán házábanál.

Jó érzés 700 kilométer menekülés és egyedüllét után végre tartozni valakihez! Olyan jó valakihez tartozni, testvéreim! Még egy emberhez is jó tartozni. A hívő ember és a hitetlen ember abban különbözik egymástól, hogy a hívő ember tudja, hogy tartozik valakihez, tudja, hogy „akár élek, akár halok, nem magamé, hanem az én hűséges Megváltómé, a Jézus Krisztusé vagyok”.

A hívő ember nem árva ember. A hitetlen ember árva ember, aki nem tartozik senkihez sem, csak azokhoz, akik a földön mellette vannak, azoknak fogja a kezét, amíg a betegség vagy a halál el nem tépi ezt a köteléket, és marad egyedül, tökéletesen árván.

Ebben a történetben újra és újra megüti a szívünket, hogy jó valakihez tartozni! Tó volt Jákobnak otthonra találni Lábánál, jó nekünk is otthonra találni családjunk sörében, de még jobb nekünk otthonra lenni a mi Istenünkkel!

Mikor már egy hónapja lakik Lábán házában Jákob, érzi, hogy nem lehet tovább így

ingyen laknia, mert Lábán viszonzást vár. Lábán már alkudni akar Jákobbal, mert Lábán csak földi atya, még akkor is, ha fehér a neve, akkor is ott van benne az érdekember.

Csak egy Atya van, egy mennyei Atya, akinél lehet lakni ingyen, békességben, egészségben is, betegségben is, életben is, halálban is, öregen is, ama mennyei édes Atya, aki nem azért szeret, hogy mi viszontszolgáljuk őt, hanem szent szeretetből és ingyen, és tanít bennünket is szeretni érdek nélkül.

Lábán már nem ilyen, Lábán már alkuszik. Udvariasan fogalmazza meg az alkut, azt mondja, hogy nem kívánhatom, hogy ingyen szolgálj nekem, de ebből már kitűnik, hogy Jákobnak szolgálnia, őriznie kell a juhokat. Amikor azt mondja, hogy mit kívánsz a szolgálatodért, Jákob így felel: „Add nekem Rákhelt!”

Az Ószövetség egyik legszebb szerelmi története Jákob és Rákhel története! Megszerették egymást. Eladó lány volt Rákhel, és régebben az eladó lányokért fizetni kellett. A magyar nyelvben is azért maradt meg ez a kifejezés, hogy eladó lány, mert a régi időkben valóban fizetett a vőlegény a menyasszonyért. Jákobnak is fizetnie kell, és a fizetség, hét évi pásztorkodás.

Jákob boldogan kezd neki a szolgálatnak. A Biblia egy rövid mondatba sűríti szeretetüknek a mélységét és boldogságuknak a titkát: „Szolgálja tehát Jákob Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetsszék az neki, annyira szereti vala őt”.

Az Újszövetség így ír a szeretetről: „a szeretet mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.”

Ilyen a Jákob szeretete is. Hét évig szolgálni valakiért, hét évig őrizni a juhokat fagyban, viharban, éjszakában, rablók ellen, farkasok ellen. Hét évig vár, dolgozik, tűr úgy, hogy az a hét év pár napnak tűnik. A szeretet csodája ez! A szeretet lerövidíti az időt. A szeretet eltünteti a nehézségeket, a szeretet összezsugorítja a nagy próbákat! A szeretet csodát teremt!

Én nem tudom, hogy milyen az életed. Van-e benne sok zúgolódás? Nehezen hordod-e a terheket, panaszkodsz-e sokszor a családtagjaid ellen? Úgy érzed-e sokszor, hogy nem bírod már tovább vinni az életedet? Én nem tudom, nem ismerem az életedet, de egyet tudok, hogy akinek a szívébe belecsöppen csak egy csöpp szeretet, annak mindenre van ereje, ott a hét év is csak egy pár napnak tűnik, ott nem olyan fagyasztó a hideg, ott nem olyan égető a forróság, ott nem olyan nagy az éhség, ott nem olyan súlyos a kereszt. Ha a szeretetet az Úr Isten belecseppenti valakinek a szívébe, akkor az ember mindent el tud hordozni.

A gályarabok élhettek volna boldogan, dúsgazdagon, hogyha lemondtak volna a hitükről, de ők szerették a hitüket, szerették az egyházukat, szerették Jézus Krisztust, és a gályán a padhoz láncolva is énekeltek, mert volt bennük szeretet.

A szeretetben mindenre van erő!

Az Ószövetségben azt hirdeti az Énekek éneke, hogy „erős a szeretet, mint a halál”. Az Újszövetség visszafelel rá, a szeretet erősebb, mint a halál! Ezt a halálnál erősebb szeretetet Jézus Krisztusban látjuk, aki tudott keresztet hordozni, tudott értünk szenvedni, meghalni, feltámadni, mennybe menni és tanítani minket a szeretet erőt adó csodálatos titkára, amikor a hét esztendő pár nappá zsugorodik, amikor lehet énekelve hordozni a keresztet, ha megtölti az ember szívét a szeretet, amelyet Jézus Krisztus hozott. Ha így tudjuk szeretni Istent, egymást, akkor miénk lesz Jákobnak és Rákhelnek a titka: annyira szerette őt, hogy szinte csak néhány napnak tűnt az a hét esztendő.

Valószínűleg, hogy amikor őrizték a juhokat, csak sátrakban laktak, így Jákob is. Hárán szépen megépített város volt, de Jákob sátrát szebbé tette a szeretet. Ha kinyitnánk sok modern lakásnak az ajtaját, vajon találnánk-e ilyen szeretetet? Vajon ki volt gazdagabb, egy sátorban lakó menekült ember, aki így tudott szeretni valakit, vagy az, akinek mindene megvan, autója, vagyona, pénze, lakása, csak a szívéből éppen a szeretet hiányzik?

Ma, az új év első hétköznapijának az estéjén, amikor ideérkeztünk a partra a mi 700 kilométerünk után, köszönjük meg Istennek, hogy bennünket ez a szeretet várt a mi Urunk Jézus Krisztusban, és kérjük Istent, hogy bennünk is ez a szeretet lakozzék. És ha ebben az esztendőben esetleg sok nehéz, küzdelmes nap vár ránk, tűnjék csak pár percnak, könnyítse meg, rövidítse meg a bennünk élő szeretet. Ámen.

Június 4

Rendkívül értékes vagy neki

„Az én tulajdonommá lesznek - mondja a Seregek Ura - azon a napon” (Mal. 3,17).

Eljön a nap, amelyen nagy Királyunk számba veszi koronagyémántjait, hogy lássa, megvannak-e mindazok, akiket az Atya neki adott. Én lelke, vajon te is ott leszel Jézus Krisztus drága kincsei közt? Ha ő drága neked, te is drága vagy neki, és biztosan az Övé leszel „azon a napon”, ha Ő a tiéd már ma is.

Malakiás idejében az Úr választottai úgy beszélgettek egymással, hogy tudták: Istenük hallgatja őket. Annyira kedvelte Isten beszédüket, hogy feljegyezte, sőt könyvet készített belőle és megőrizte. Mivel elégedett volt beszédükkel, őket is kedvelte. Én lelkem, kérdezd meg magadat: ha Jézus Krisztus figyelne beszédedre, örömét lelné-e benne? Az ő dicsőségére és felebarátaid épülésére szolgál-e az? Felelj én lelkem, és az igazat mondd!

Milyen nagy tisztesség lesz nekünk, szegény teremtményeknek, ha az Úr majd koronagyémántjai közé számít! Ez a tisztesség minden hívőt megillet. Jézus Krisztus nemcsak azt mondja, hogy „enyémek”, hanem hogy „az én tulajdonomá lesznek”. Ő megváltott, megkeresett, összegyűjtött és annyira a maga képére alakított minket, hogy most már minden erejével harcol is értünk.

*

Erőt adó öröm

Az Úr előtt való öröm erőt ad nektek. Nehemiás 8, 10.

Nagy különbség az, hogy az öröm érzése természetünkből ered, vagy pedig a Szent Szellem munkálta azt bennünk. Igen gyakran sok természeti adottság is vegyül az öröm érzésébe. A csupán természeti érzések olyanok, mint a futóhomok, nem lehet rá építenünk. Minél inkább szétválasztjuk magunkban a természeti és a kegyelem által kapott adottságokat, annál tisztább és csendesebb lesz bennünk az örövendezés. Egyre jobban a hit öröme lesz, amely olyan állandó, mint maga a hit. Az Úrban való örövendezés lesz ez.

Amikor a tanítványok bizonyágtételük miatt fogságba kerültek, vallatóik elcsodálkoztak rajtuk, mivel látták Péternek és Jánosnak a hitvalló bátorságát (Csel 4,13). És amikor Pált és Barnabást kiűzték Antiokhiából, azt olvassuk: „a tanítványok megteltek örömmel és Szent Szellemmel” (Csel 13,52). Örömük az Úrban és mindabban, amit általa kegyelmi javakban kaptak és megtapasztaltak, olyan nagy volt, hogy ez ellenállhatatlan bizonyágtevő erővé vált bennük. Az öröm olyan erőssé tette őket, hogy a Jézusért elszenvedett szorongatásokat kitüntetésnek látták. Ez a szent öröm egyben erő is; a levertség és csüggedés viszont gyöngeség és erőtlenség. Az ilyen örömből tettek származnak, mert az Úrból fakadó érzések mindig alkotók. Minden Isten dicsőségét szolgáló nehéz tevékenység és az embereknek való szolgálat örövendező szívből fakad.

Igen nehéz dolog az, ha valakinek feladatai vannak, s közben nyomott kedélyű. Hogyan tud az ilyen ember Isten dicső tetteiről bizonyágot tenni és dicséretet mondani, amikor

olyan, mintha ki volna száradva és kihalt volna benne minden? A szent öröm olyan, mint a friss forrás. Ahol az hiányzik, ott minden eliszaposodik. Ezért kívánja az apostol a római keresztyéneknek, hogy az Isten töltsse be őket „minden örömmel... hit által” (Rom 15,13). Pált ez az öröm töltötte be és hozzánk is így szól: „örüljete az Úrban mindenkor!”

Megváltónk azt mondta tanítványainak: „Kérjete és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen” (Jn 16,24). Az öröm a Szent Szellem gyümölcse. És ahol Ő megadja ezt az ajándékot, ott szeretet vonul be a szívbe, mert az öröm lényegében ujjongó szeretet. -Ó, Uram, ez az érted ujjongó szeretet legyen az én erősségem is!

★

Mindenkor velünk az Isten

123-125. zsoltár

Isten gyermekei szétszórta vannak e világon, úgy bocsáttattak ki, mint bárányok a farkasok közé. Legnagyobb ellenségük, üdvösségük kétségbevonói mindenkor a gazdagok és kevélyek. Magasan hordják fejüket, nem ismerik fel bűneik nyomorúságát, lelkük kétségbeesett állapotát, éppen ezért nem keresnek vigasztalást és megtartatást a keresztnél. Isten népének sokkal több nyomorúságot okoznak ezek az emberek, mint az evangélium nyilvánvaló ellenségei.

A lelki szükség idején, a szorongatások és kísértések napjaiban Isten gyermekei nézzenek az Úrra. „Hozzád emelem szemeimet, óh te egekben lakozó.” A megpróbáltatások akkor látszanak elhordozhatatlannak, mikor az ember szemeit leveszi az égből lakozóról. Amint odatekint, így szól: az egekben lakozó mindezt neveti. Nem veszi, mert nem is veheti komolyan a földön az emberek csúfondároságát. Ha tekintetünk az egekben lakozón van, akkor parányinak, nevetségesnek tetszenek azok a megpróbáltatások, amik bennünket körülvesznek. Hogyha a körülményeket, az eseményeket, bajokat az örökkévalóság távlatában szemléljük, akkor úgy tudunk szólni, mint Pál, hogy a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk. A baj akkor következik be, amikor szűk látókörűen csak a márt nézzük és elfeledkezünk róla, hogy ez a ma, amelyben most élünk, akármilyen terhes, csak egy parányi meg se határozható része az örökkévaló távolságoknak, mely az egekben lakozók között fennáll. Ha örökkévalóságának távlatában, és gazdagságának szélességében nézzük életünket, hamar nyilvánvalóvá válik, hogy milyen nevetséges, milyen kicsi, mennyire nem érdemes foglalkozni azokkal a bajokkal, melyek ránk szakadtak, hiszen az örökkévaló élet gazdagsága a miénk. De annak is tudatára jutunk akkor, ha tekintetünket az egekben lakozóra emeljük, hogy ennek a földi életnek a hordozója, megtartója, irányítója az

egekben lakozó, örökkévaló Isten. Nem maguktól történnek az események, nem maguktól indulnak a rögzöcskék, a baktériumok, hanem valakinek a keze irányítja az eseményeket, kicsiket és nagyokat egyaránt. Éppen ezért, ha az egekben lakozó a mennyei Atyám a Jézus Krisztusban, tudom, hogy mindent javamra tesz, ezért nincs okom a nyugtalanságra.

Aki az egekben lakozóra tekint, az úgy tekint rá, mint a szolgák szemei az ő uruknak a kezére, mint a szolgálólány szemei az asszonya szemére. Néznek szemeink az Úrra, hogy csodáljuk, és imádjuk az ő munkáját. Nézz csak az egekben lakozóra, nézd csak Isten dicsőséges munkáját, ahogy alkotta, fenntartja, igazgatja ezt a csodálatos világot. Nézz az Úr kezére, ahogy munkálkodott eddig életedben. Mindenütt megmutatkoznak kezeinek munkái. Megmutatta szeretetét, az Ő hatalmának boltozatán, dicsőségének teljességében. Nézz az egekben lakozóra, ahogy odaadta a bűn marcangoló kezébe szerelmes Fiát, az Úr Jézus Krisztust, azért, hogy téged megmentсен a kárhozattól és megoldozza bűneid bilincseit. Az egekben lakozó munkáját nézd, ahogy dolgozik, ahogy szenved érted, mindenütt, minden helyen ott van kezének munkája, és mindez azért, hogy megmentсен téged a kárhozattól. Aki egyszer elkezd szemlélni az egekben lakozót, az csodálva, imádvá tekint kezének munkájára.

Aki az Úr kezére úgy tekint, mint a szolgák tekintenek uruk kezére, mit tehetne más, mint úgy szól: mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? Engedelemmel és alázattal hajlik oda a szíve az Úr orcája elé. Az engedetlenség azok életében történhet, akik nem néznek az Úr kezére. Ha egyszer az Úr kezére néztél, azokra a kezekre, amelyek általszegeztek érted, akkor nem tehetsz más, minthogy azt mondod: megyek, ahova küldesz engem. Aki egyszer őreá tekint, nem mondhat más, minthogy iránta való hálából életemet neki szentelem.

Aki az ő urának kezére néz, az látja, hogy áldást oszt. Megfigyeltem a kicsi gyermeket, szeretne kimenni, de nem éri fel a kilincset, de mondja, hogy kimegyek, kimegyek. Aztán nézi az édesanyja kezét, mikor nyúl már, hogy megfogja az ajtókilincset, hogy kimehessen. Szemeid nézzenek az Úr kezére, hogy mikor ad áldást és életet, mikor nyitja meg reménységed ajtaját, mikor tárul fel a kapu, amelyen kiléphetek a bilincseimből, a mélységből és szakadékból, amelybe belekerült életem. Mikor nyitod meg ajtómat, mikor emelsz ki kísértéseim pergő-tüzéből, mikor szabadítasz meg a habzó vizekből, amely körülöttem zúg és szinte elnyeléssel fenyeget?

Szemeid nézzenek csak az Úrra! Nézd az Ő kezét, ahogy cselekszik érted, és hajtsd meg alázattal fejedet azelőtt a kéz előtt. Nézd, mikor emeli fel kezét, hogy indulhass. Egy gyermekkori élmény jut eszembe, volt egy kutyan, amelyiket arra használtuk, hogy a vetésekre szétszéledt tyúkokat hajtsa el. Amikor kinyitottam a kerítésajtót és csettintettem neki, már jött is utánam, csupa szem és fül volt. És ha felemeltem a

kezemet, hogy arra menj, akkor vágtatott mindenben keresztül abba az irányba, amit mutattam neki. Abban a kutyában több értelem volt, mint sokszor bennünk. Az Úrnak hányszor kell felemelnie kezét, hogy indulj már, és hányszor kell intőleg felemelnie kezét, hogy állj, ne menj tovább, és még mindig tovább mész, vagy még mindig nem indulsz. Hányszor nekifutsz a felemelt karoknak, és ha nem volnának olyan szilárdak, kitörnél belőlük. Hányszor kell kiragadnia a romlásból, mert ha ki nem rántana, belefutnál a veszedelembé és pusztulásba. Hányszor kell úgy tennie veled, mint ahogy Lóttal tettek az angyalok Sodomában, akinek hiába intett Isten, hogy hagyja el Sodomát, erőszakkal és hatalommal kellett őt kivinni onnét. Hányszor nem nézel Isten karjaira, hanem neki kell erőszakkal a te életedbe belenyúlnia.

Jóllehet a mi szemeink nem látják, de a legnagyobb szükségben is velünk van az Úr. A vizek körülvesznek, de nem nyelnek be, nem csapnak át felettünk. A világnak és bűnnek nem adatott hatalom Isten gyermekei felett. Lehetséges, hogy a vizek egészen körülvesznek, és tajtékoznak, és úgy érzed, hogy a következő pillanatban mindennek vége, a kétségbeesés sikolya szakad fel szívedből, mint a tanítványok szívéből, akik a megvadult habok között hánykolódtak, és megtapasztalod majd, hogy hited csak takaró volt kételyeid felett, szíved mélyén ott maradt a hitetlenség. Nem tartottad elég megbízhatónak a karjait, mégsem csapnak át a vizek feletted, nem merülhet el a hajó, ha benn az ég, föld, tenger Mestere pihen. Nem arról van szó, hogy kísértések nem lesznek, hogy hullámok nem csapnak egészen a hajó pereméig, nem csapnak át a hullámok fejed felett. Ha nem az Úr volna segítséged, akkor átcsapnának, aminthogy átcsapnak mindeneken, akiknek nem az Úr a segítségük, akik a maguk vallásos cselekedeteiben reménykednek, jócselekedeteikre támaszkodnak. Eljön az árvíz, fújnak a szelek, beleütkeznek abba a házba és nagy lesz annak a romlása. De akinek az Úr a segítése az mozdíthatatlanul és szilárdan áll.

El ne felejtsd, hogy a bűnnek nincs hatalma Isten hívő gyermekei felett. Megkínóozhatja, megalázzhatja, de birtokba nem veheti. A bűnnel szemben folytatott harcban Isten gyermeke mindig így kiált diadalmasan: ne örülj, én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek. Minden kudarcból, minden botlásból és bukásból, hogyha hétszer elesik is az igaz, felkel. Ne is hagyd elhíttetni magadat az ördöggel, hogy elestél és már mindennek vége. Hogy most már nincs többé feltámadás. Állj csak talpra, és fuss tovább. Nincs a bűnnek hatalma feletted.

A madarász törébe belekerülhet a hívő ember, de a madarász kezébe soha többé. Csalétek által megejtheti a lelket az ördög, de hogy az ördög kezébe még egyszer visszakerüljön, arra nincs hatalma. Az ördög rostájába belekerülhet, de az ördög markába nem. Meggyötörheti, rémítheti és félelmeket támaszthat szívedben, de hogy még egyszer az ördög tulajdona légy, arra nincs lehetőség. Irtózatossá dolog lenne egy ember számára, aki az Úré volt valaha, ha még egyszer visszakerülhetne az ördög

hatalmába. Leeshet valaki a mennyországból a pokolba? Kieshet valaki Krisztus véresre sebzett kezéből az emberi élet nyomorúságába és a kárhoztatás mélységébe? Olyan nincs. Az ördög megcsalhat, kételyeket támaszthat szívedben, de hogy Isten szeret téged, ezt nem homályosíthatja el örökre. Egyszer újra előtör és dicsőségesen áll előtted a Golgota, megint ott van tekinteted az egekben lakozón, nincs hatalma tovább az ördögnek feletted. Egyszer szétszakad a húr, elpattan a burok és te repülsz, mint a szabad madár, és te csodálkozol, hogyan lehettél rab, amikor szabad vagy, hogyan lehettél megkötözött, amikor Isten megoldozott.

Az ördög tőre képtelen Isten fiait fogva tartani. A hitetleneket, a világ fiait, a csak maguk kegyességében reménykedőket, akik nem látják az egekben lakozót, azokat fogva tartja. Azok benne maradnak hálójában. Azok elhiszik, hogy nincs belőle szabadulás. Tudatlanul, balgatagon, mint a juhok, a megölésre szánt oktalán állatok, vitetnek az ördög által, és nem tudják, hogy mi történik velük. Isten gyermeke azonban tudja, hogy az ördög tőrei szét vannak szakítva, nincsenek már fogai, nincsen halál és nincs a pokolnak diadalma, Isten gyermekét nem őrzi többé az erős fegyveres, mert tudja jól, hogy elvette az Úr Jézus tőle minden fegyverét. Az ördögnek nem vagy kiszolgáltatott rabszolgája, veled szemben nincsenek ütőkártyái. Töltetlen középkori fegyvereivel hiába fenyegetőzik, tudom, hogy a kereszten kitöltetett méregpohara, jól tudom, hogy csak sziszegni tud, de marni nem képes az én szívemen, mert Jézus Krisztus legyőzte. Ha te Isten gyermeke vagy, akkor diadalmasan kiáltasz, hogy nincs ereje az ördög törének. Újra és újra megcsalhat, beleakadhat lábam a törbe, de olyan csak, mint egy elszakadt kötél, amelyiknek nincsen már hurokja, hogy lába belebogozódjék, nincs már ereje, hogy megfojtson engem, mert Jézus Krisztus szétszaggatta.

Nincs hatalma az ördögnek az ő tőre által fogságban tartani Isten fiait, mert az ő segítségük az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet. Hogy tartatnánk fogva az ördög tőre által, amikor szemeink az Úrra néznek, az Úr kezére, aki teremtette az eget és a földet. Hiszen erősebb volna akkor az ördög, mint az Isten, diadalmasabb volna a sötétség, mint a világosság. Lehetséges sötétséggel meghomályosítani a világosságot? Aki kételkedik, próbálja meg, és hordja a megvilágosított szobába zsákkal a sötétséget. Ha akad ilyen, akkor azt is elhiszem, hogy az ördög a sötétséggel megfoghatja a megvilágosított lelkeket. Soha. „Nincs ereje már, reá ítélet vár, az ige porba dönti.” Csak hadd zúgjon, hadd jöjjenek a démoni erők, hadd sziszegjenek a démonok nyilai, hadd hulljanak ki mind, akik nem oda valók, de az Úr népe diadalmasan halad előre, mert nincs fölötte hatalma. Vinnyogva és szűkülve menekül a pokol Isten gyermekei elől. Megvilágosított szívedben nem lehet még egyszer sötétség, mert „a mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és a földet.”

Akinek szemei így tekintenek az Úrra a kísértések, a tajtékozók hullámok, megvesztett habok közepette, azok olyanok, mint a Sión hegye, mely örökre megáll. Gondolj arra,

milyen erőteljes kifejezés ez, hogy meg nem inog. Amikor kerítést épít az ember, és leállítja az oszlopot, amikor már kellőképpen be van dőngölve, meg szokták nézni, nem inog-e? A jól leállított oszlop meg sem rendül. Aki Jézus Krisztusban így áll, aki az Úr kezére néz, nem inog. Nem arról van szó, hogy nincsenek szorongások a szívében, hanem arról, hogy nem fél. Rabaut Páltól, egy francia hugenotta prédikátortól kérdezték meg: Mondja, Rabaut úr, ön sohasem félt azok között az életveszedelmek között, amiken átment? Azt felelte: dehogy nem, nagyon sokszor félttem. Mégis, noha tudta, hogy vérdíj van a fejére kitűzve, elment meglátogatni a börtönbe zárt foglyokat. Beszökött hozzájuk. Nem arról van szó tehát, hogy hívő embernek nem dobog a torkában a szíve, hogy nem szorongva teszi meg a lépéseket, mert ahhoz lelki vakság kell, hogy valaki ne féljen. Éppen az fél, aki tudatában van a veszélynek, kísértéseknek, melyek körülötte vannak, de nem ingadozik. Ez a nagyobb dolog, mert abban, hogy az ökör belemegy az ágyútűzbe, nincs semmi hősiesség, miután nincs tudatában annak, hogy mi következik. De ha az ember belemegy az ágyútűzbe, ahhoz bátorság kell, mert ő tudja, hogy az ágyútűz elsodorhatja. Hogy a hitetlen, Isten nélkül élő ember a kísértések viharai között táncolva megy a pokol felé, ebben nincs hősiesség. Butaság ez, és korlátolttság, lelki sötétség. De tudni azt, hogy démonoktól megszállott világban élünk, tudni, hogy a tenger megvadult hullámai vehetnek körül, tudni, hogy az ördög el akar veszíteni és mégis vinni a szívemet magammal, és hordozni ezt a testet, és vállalni olyan kockázatot, amilyent hívő ember vállal, azt jelenti, hogy meg nem inog, hanem gondolkodás és kételkedés nélkül megy előre azon az úton, amelyiket Isten megmutatott neki.

Van ugyanis a hívő embernek egy nagy bizonyossága, hogy nem csak a vizek vesznek körül, körülveszik Jeruzsálemet a hegyek is. A hegyek Isten hűségének bizonyosságai. Ez a nagy bizonyosság hord engem, körülvesznek Isten ölelő karja, és a megvadult hullámok azon kívül vannak. Ne nézz a megvadult hullámokra, hanem nézz Isten kezére, amelyik téged körülölel. „Jeruzsálemet hegyek vesznek körül.” Isten népét gondviselő karjai veszi körül. Körülveszi a golgotái keresztet, és mindaz, ami ott végbement. Kísértései közepette az Isten forró szerelmén kell keresztüljutnia, és jaj annak, aki ezt a szerelmet bántja. Aki titeket bánt, az Ő szeme fényét bántja. „Én tűzfalként veszem körül Jeruzsálemet.” Aki Isten gyermekére emel kezét, az tűzbe nyúl, forró lángba teszi bele kezét. Rettenetes az Ő haragja, és hát milyen az Isten, amikor az övéihez nyúl valaki. Ami kint ember értelmé fel sem foghat, olyan kint készített az ördögnek és az Ő angyalainak, mert bántották, bántják Isten gyermekeit.

Életünk a Golgotával van körülzárva, azzal, ami a golgotái kereszten végbement. Elhiszed, hogy Isten odaad téged kísértéseid rettentő árjának, ami-kor meghalt érted? Elképzelhető, hogy Isten átad téged a démonok martalékául, amikor vérzett érted a kereszten? Feltételezhető, hogy azok a kezek, amelyek egyszer átszegeztek érted, elengedjenek, hogy még egyszer általszegeztessenek? Nem. Isten inkább megtart téged, minthogy még egyszer elszenvedje érted a kint, inkább megőriz és megoltalmaz

téged, körülvesz a Golgotával, az Ő szerelmével. Mire valók hát a nyomorúságok Isten gyermekei életében? „Mert nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki kezeiket az igazak.” A mi megszenteltetésünkhöz, megtartatásunkhoz hozzátartozik a gonoszság pálcája. Mi is lenne velünk, ha úgy menne életünk, mint a karikacsapás? Hogy lenne nyilvánvalóvá, hogy milyen kételyek vannak szívünkben? Bizony nem pihen meg a gonoszság pálcája az igazak részén, mégpedig azért, hogy a gonoszság pálcája nyomán kicsorduljon mindaz, ami az emberi szívben van. Végigvág rajtad, hadd lássa meg sértődékeny éned, amikor felcsattansz, hogy velem így bánnak. Azért csattan végig a gonoszság pálcája, hogy nyilvánvalóvá legyen, mennyire nem az vagy, akinek látszol.

Ne kárhoztasd te azt a kemény vagy kevély szívű hivataltársadat, akit Isten melléd rendelt javadra, ne kárhoztasd édesanyádat, aki gátolni akar téged Isten útján való előrehaladásodban, ne kárhoztasd a körülményeket, amelyek jönnek és kínos, keserves próbára tesznek téged. Adj hálát érte! Ó, ha a szőlővessző beszélni tudna, akkor kárhoztatná a metszőollót, milyen kegyetlenül bele tud vágni a húsába. De amelyik termővessző, azt megmetszi, megtisztogatja, hogy több gyümölcsöt teremjen. A gonoszság pálcája végigvág rajtad, hogy nyilvánvalóvá legyen, ecet van benned vagy méz, mert ha ecet, akkor az ütés nyomán ecet csordul ki, ha méz, akkor az ütés nyomán méz csordul ki. „Nem pihen a gonoszság pálcája.” Az az Isten kegyelmének legnyilvánvalóbb jele, hogy végigsújt rajtad. Amikor elkezdesz világi módra élni, akkor Isten rásújt a kezedre, és visszahúzd, hogy valóban, ezt nekem nem szabad. Nem nyújthatom ki kezemet ebbe az irányba.

A szív szerint igazak számára mindez jó. A kettős szívűek, akik nem a szívük szerint igazak, elvesznek ezek között a megpróbáltatások között. Azok szájából zúgolódás fakad, megkeserednek. Elszakadnak az Úrtól. Az igazak azonban odahajtják magukat az Úr kezéhez. Mert úgy néznek rá a kézre, mint a szolgálólány az ő asszonyának a kezére. Egy igazi szolgálólány, amikor az asszonya rásújt, alázattal azt mondja, köszönöm, megérdemeltem, szolgálólány vagyok. Aki igazán az Úr szolgálóleánya, az odahajtja magát és azt mondja: te tudod, Uram, bizony igazak és igazságosak a te ítéleteid. Próbáld csak meg a kísértéseket, megaláztatásokat, nehéz életsorsot, gyötrő terheket ezzel az indulattal hordozni, hogy igazak, Uram és igazságosak a te ítéleteid. Hát nem méltán cselekszik úgy veled Isten, ahogy cselekszik? Azt képzeled, hogy nincs szükséged azokra a terhekre, melyeket rád rakott az Úr? Azt hiszed, hogy az illatos köményből kiszállna az ő illata, ha próbára nem tennék? Azt gondolod, hogy a rózsalevél kiadná illatát, ha nyomást nem adnának rá? Keresztyénséged jó illata szétterjedne a házban, ha el nem törnének az alabástrom szelencét? Hát csak hadd törjön a szíved, hadd sújtsa a pálca, hadd legyen kemény a kéz, mi, mint akik az üdvösség részesei, mint akiket Isten az üdvösségre nevel, hogy hasonlatosak legyenek az Ő szerelmes Fia ábrázatához, tudjuk, hogy a kemény kéz mögött megszakadt isteni szív van.

Június 5

Van különbség

„De Izrael fiaira a kutya se ölti ki a nyelvét, sem emberre, sem állatra. Ebből tudjátok meg, hogy különbséget tesz az Úr Egyiptom és Izrael között" (2Móz 11,7).

Hát Isten még a kutyák nyelvén is uralkodik? Vissza tudja tartani az ebet az ugatástól? Igen, így van. Meg tudja akadályozni, hogy az egyiptomi kutya Izrael nyájának egyetlen bárányát is zavarja. Ha pedig Isten elhallgattatja a kutyákat, a kutyatermészetű embereket és a pokol kapujának nagy kutyáját, akkor járjuk félelem nélkül utunkat.

Még ha engedi is, hogy a kutya a nyelvét nyújtsa ránk, azt megakadályozza, hogy megharapjon. Csaphatnak félelmes lármát, de nem árthatnak nekünk. Míg azok ugatnak, mi magasztaljuk Isten hatalmát és jóságát. Milyen édes ez a belső csend! Milyen jó dolog ellenségek között járni, ha Isten parancsolta nekik, hogy velünk békességben legyenek. Ahogy Dániel is sértetlenül volt a barlangban a fenevadak között.

Bárcsak igaz lenne ma rám nézve is Istennek ez az Izraelhez szóló szava. Zavarnak az „ebek"? Elmondom az Úrnak:

Uram, ezek nem hallgatnak csendesítő szavamra. Szólj rájuk hatalmaddal, és akkor meghunyászkodnak. Adj nekem békét, Uram, és mutasd meg világosan karod erejét, hogy lássam a különbséget, amelyet köztem és a hitetlenek közt teszel.

★

Kiáltott Jósáfát

...körülfogták... Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az Úr megsegítette; Isten másfelé terelte őket. (2Krón 18,28-34)

Lezajlott hát a csata, amitől Isten óvta a királyokat. Szörnyű vereség lett a vége, Aháb ottmaradt a harcmezőn, és Jósáfát is csak isteni csoda révén menekült meg.

Ennyire igaz az, hogy Isten az ő beszédével meg akar menteni minket. Ha azt komolyan veszik, elkerülték volna ezt a tragédiát. De Ahábót nem is érdekelte, Jósáfát pedig nem mert hallgatni Isten világos intésére. Szívszorító jelenet: két felelős vezető ott tántorog a szakadék szélén, ha belezuhanak, magukkal rántják a népet is, s Isten nyújtja feléjük a kezét, de ők ellökik maguktól. Háromszáz évvel később ugyanez történt, megvetették Isten igéjét, és bekövetkezett a babiloni fogság. És mi mit teszünk Isten életmentő igéjével?

Aki nem engedi, hogy Isten szava bölccsé tegye, az egyre balgább lesz. Aháb azt javasolja, hogy Jósáfát maradjon királyi ruhájában, ő pedig páncélba öltözik. És Jósáfát nem lát át a szitán! Persze hogy őt támadják a csatában, s csak az menti meg, hogy végre Istenhez kiált, és az Úr elviszi onnan támadóit.

Előbb is kiálthatott volna, de eddig nem volt szava Istenhez. Ő azonban olyan kegyelmes, hogy az ilyen segélykiáltást is meghallgatja, így hallotta meg Jézus a vele együtt megfeszített lator kiáltását is. Mert „mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik” (ApCsel 2,21 - Károli).

De aki nem hívja segítségül, hanem magában bíz, az elvész, mint Aháb. Ha páncél van rajta, akkor is.

Így van ez a mi örök sorsunkkal is. Kilátástalan helyzetbe kerültünk, ahol nem tudunk magunkon segíteni, mint Jósáfát. De aki Isten kegyelméért kiált, üdvösséget kap. Aki pedig a maga álruhás huncutkodásában reménykedik, elpusztul. Hisszük-e mind a két megállapítást?

*

Ismerjük meg magunkat! „Az alázatosságot öltsetek fel!” (IPt 5,5)

Testi betegségeinktől való megszabadulásunknál fontos, hogy fölismerjük betegségünket. Lelki betegségeinknél is így vagyunk. Testi betegségeink fölismerésénél fontos szerepet játszik a lázmérő. Lelki betegségeinknél nyugalanságunk, békétlenségünk játssza ezt a szerepet. Nagyon fontos, hogy elcsöndesedjünk naponként. Lelkünk csendjében mindjárt észrevevesszük, ha nincs valami rendben. Azért is fontos ez, mert önmagunknak a legjobb ügyvédjei vagyunk: mindenre van mentségünk, míg másoknál minden legkisebb bűnt meglátunk. Ha az ige világosságánál önmagunkba tekintünk, hamarosan észre kell vennünk, mennyi farizeiz-mus, önteltség, kevélység húzódik meg bennünk. Lelkünk csendjében meg kell harcolnunk igénk figyelmeztetését:

„Az alázatosságot öltésétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad." „Jaj nektek farizeusok, mert... hátra hagyjátok az ítéletet és Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni" (Lk 11,42). Fájdalom, másokban látjuk meg saját bűneinket!...

Uram, nyugtalan az én lelkem, míg benned meg nem nyugszik. A mélységből kiáltok Hozzád: segíts megismerni önmagam. Önteltségem, kevélységem, annyira megrontották szemeim, hogy nem látom magam, gyarlóságaim, bűneim. A vakkal együtt kiáltok Hozzád: könyörülj rajtam. Adja irgalmad, hogy lássak! Krisztusért. Ámen.

„Uram, végy minket kedvedbe,
Szerelmedbe,
S vigasztald meg szívünket.
Tőlünk soha ne maradj el,
Se ne hagyj el,
Hanem fogjad kezünket."
(Énekeskönyv 208. é. 6. v.)

*

Reményteljes öröm

**Sőt még inkább örülni fogok.... mert tudom,... hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem ... most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok.
Filippi 1,18.20.**

Az apostol örvendezve tekint a jövőbe. Tudja, hogy minden javára és üdvösségére szolgál, bármi is következzen, tehát világos és ragyogó jövőbe lát. Nem mintha már mindent tudna, amit a jövő hoz számára. Azt azonban tudja, hogy semmiben meg nem szégyenül. Hogyan jutott Pál ilyen örvendező meggyőződésre a jövőt illetően? Egyszerűen azért, hogy életét összekapcsolta Krisztussal, átadta azt neki egészen, kezébe tette le. Aki így tesz, az mindig bizalommal és örömmel nézhet a jövőbe. Biztosan számíthat rá, hogy nem szégyenül meg, különben maga Jézus Krisztus kellene, hogy vereséget szenvedjen. Pálnak megvan az a bizonyos reménysége, hogy Jézus Krisztus megdicsőítteti az ő testében, akár élete, akár halála által. Élete azért magasztalja Őt, mivel neki szentelte azt és az emberek az Úr Jézus kegyelmének erejét látják megnyilvánulni abban.

Pál engedte, hogy a Megváltó használja és felhasználja őt. Teste eszköz az Úr dicsőségére, aki oly drága áron váltotta meg őt. Mások kényelemre, sőt élvezetekre használják fel a testüket, látványossá teszik divat-szenvedélyükben, vagy a becsvágy és nyereségvágy kielégítésére áldozzák életerejüket. Nem egy becsvágyó ember így

panaszodik: 'Életem a csalódások láncolata. Aki az Úr rendelkezésére bocsátja az életét, azt Ő soha nem hagyja cserben, sem nem engedi, hogy ellenségei kicsúfolják. De még a halál sem nyújt olyan rettenetes képet, ha az által is Jézus Krisztus dicsőíttetik - mivel látlak -, milyen nyugodttá és reményteljessé tudja tenni az Úr az övéit, ezért ők is készséggel teszik le az életüket, ha az az Úr akarata. Az egyen a mi célunk is, hogy Jézus Krisztus magasztaltassék a mi testünkben, akár életünkben, akár halálunkban. Akkor mi is, akárcsak az apostol, bizakodó örömmel nézhetünk a jövőbe. Nem szégyenülünk meg, ha Jézus Krisztus nagygyá lesz általunk. De akkor megszégyenülünk, ha mi akarunk nagyok lenni, és az Úrnak csak egy kis te--et engedünk át az életünkből. - Amikor a „hitből” a látás világába érkezünk, az igazak várakozása csodálatos és kibeszélhetetlen örömmé változik. Akkor „az Úr megváltottál visszatérnek,... ujjongva vonulnak a Sionra, öröm koszorúzza fejüket örökre” (Ézs 35,10).

*

Ki mellett állsz?

20. zsoltár

Ez a zsoltár abban az időben íródott, amikor Dávid, Istennek felkent királya, nehéz, kockázatos kimenetelű harcban állott ellenségeivel, és olyan embernek az ajkán fakadt, aki teljes szívéből kívánta Dávid győzelmét. Ma is olyan embereknek a zsoltára ez, akik szívből kívánják, és várják Isten felkent királyának, Jézus Krisztusnak a győzelmét ebben a világban. Döntő jelentőségű, és egyik félre nézve végzetes harc van a világban: Jézus a sötétség hatalmával vívja a maga harcát. Minden, ami a világban történik ennek a harcnak a következménye, vagy a további küzdelmek előkészítése. Nincs egy parányi esemény sem, amelyik ebből a szempontból mellékes lehetne, és nincs olyan ember sem, aki közömbös maradhatna, mert lehetetlen, hogy valaki tétlen szemlélője legyen ennek a küzdelemnek.

Emberi természetünkből következik, hogy állást foglalunk, még olyan esetekben is, amikor a dolgokhoz semmi közünk nincsen. Gondoljunk csak arra, hogy ha például elkezdődik egy szenzációs bírósági tárgyalás, az ember elolvassa az újságokból, ami a periratokból kiszivárog, és önkéntelenül is elbírálja az ügyet, állást foglal, ítéletet mond. Ha valaki a saját szájával mondja el a sérelmeit, panaszait, akkor még hamarabb állást foglalunk, mert a szívünk, az érzelmeink odasodornak bennünket valamelyik fél mellé, és ha nem is mondjuk hangosan, de szívünk mélyén már ki is alakítottuk a véleményünket. A harcban, amelyik a világban az Úr Jézus

Krisztus és a sötétség hatalma között folyik, még kevésbé lehet közömbösnek maradni. Senki nem mondhatja, hogy: „Én ebbe nem avatkozom bele, rám ez nem tartozik.” Valamelyik oldalra oda kell állnia az embernek: vagy a sötétség hatalma vonja be a maga harcába, vagy az Úr Jézus, aki mellé, ha odaáll az illető, szívének minden akarásával kívánja az Ő győzelmét.

El kell döntened, hogy ki mellett állsz ebben a küzdelemben, mert ez a zsoltár csak akkor lehet a te kívánságod, a te zsoltárod is, ha a felkent király mellé álltái. Különben nem énekelheted, kérései nem a te kéréseid. Vagy ha mégis a szádra vennéd, hazudnál. Képmutató, alávaló kém lennél, aki befurakodott az Isten győzelmét váró sereg sorai közé.

El kell döntened, kinek a győzelmére vársz szívszakadva. Ha a magadéra, akkor a Sátán katonája vagy. Ha a magad igazságát keresed, nem vagy az Isten gyermeke. Mert Isten gyermekei azt a pillanatot várják szívszakadva, amikor meghasad az ég, és eljön a Királyok Királya és Uraknak Ura. Ők, bármi történik, azt várják, hogy: „Jézus, jöjj le győzni végre, hogy meghajoljon mindnek térde...” Mikor ellenkezel valakivel, kinek a győzelmét várod? Mikor ott állsz egy beteg, egy panaszkodó, egy zúgolódó, egy átkozódó mellett, vagy ott van előtted, aki megkárosított, megszégyenített, vagy kicsúfolt és becsapott, kinek a győzelmét várod? Azt várod-e, hogy a veled szemben álló ember is legyen Jézusé? Aki nem ezzel az indulattal áll meg emberek vagy események mellett, az nem veheti szájára ezt a zsoltárt. Ha ezt tudod mondani: „Uram, az nem számít, hogy én elbukom, hogy kudarc ér, hogy megszégyenülök, és csúfságot szenvedek, csak az az egy számít, hogy te győzzél, és a Te neved dicsőíttessék”, akkor valóban ott állsz Isten népének seregében.

Ennek a zsoltárnak az írója a felkent király mellett áll. A második versben azt mondja: „Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve.” Nagy odaadás van ebben, ami ritkán fordul elő ebben a világban. Nem tudjuk, ki énekelte, és ajánlotta ezt a zsoltárt Dávidnak, de mindenesetre odaadó jó barát lehetett, mint Jonathán, aki azt mondta Dávidnak: „Te király leszel, én pedig a második te utánad.” Ez a barát is valami hasonlót mondott: „Az a fontos, hogy a te ügyed menjen előre, én majd félreállok. Az a fontos, hogy győzzél, ha én lemaradok is.” Egész szívvel kívánta a király győzelmét. Te vajon tudod-e ugyanígy mondani: „Én királyom! Legyen meg a te akaratod! Én a szolgád vagyok, és neked engedelmeskedem, cselekedj a tetszésed szerint.” Vagy pedig neked is vannak kívánságaid, igényeid, mikor a Király előtt állsz?

A felkent király is juthat szükségbe. Van a világban egy bizonyos fajta hiedelem - hadd ne nevezzem hitnek -, amely szerint Isten ügye, és az Isten népe sohasem juthat veszedelembé. Mikor aztán jön a próbatétel, jönnek a kétségbeesett és dacos „miérttek”. Van rá eset, hogy Isten országának az ügye olyan nagy veszélyben van, hogy

az embereknek, úgyszólván, a haja szála is égnek áll, hogy a következő pillanatban mindennek vége. Isten népe is jut szükségbe. Nem egy napsütötte út az, amelyiken Isten gyermekei járnak: tele van sötét, félelmetes szakadékokkal. A pásztornak is keresztül kell vezetni a nyáját mély szakadékokon, tövisbozóton, hogy megérkezzék vele a kitűzött célhoz. Isten ügye is jut szükségbe. Vajon kell-e annál nagyobb szükség, mint amikor Jézust el akarták ragadni, hogy királlyá tegyék, neki pedig „át kellett mennie” közöttük? Vagy mint amikor meg akarták kövezni Őt, és neki „át kellett mennie” közöttük? Jézus akkor bizonyára szorongó szívvel és hittel ment keresztül közöttük, így tusakodott a Gecsemáné kertjében is, hogy „ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a pohár”. Isten nem ígérte meg az övéinek, hogy nem lesznek kétségeik, nem lesz hányatott sorsuk. Nem ígérte, a kenyerük nem fogyatkozik meg, és nem rongyosodik meg rajtuk a ruha. Inkább azt ígérte az embernek, hogy tövisét és bogáncskórót fog teremni a földje. Ha mégis mást kapunk, az Isten kegyelmi ajándéka. Nem ígérte meg, hogy Sidrák, Misák és Abednégó nem kerülnek be a tüzes kemencébe, és azt sem, hogy onnan élve kerülnek ki. Nem ígérte, hogy Dániel nem kerül az oroszlánok vermébe, még kevésbé azt, hogy onnan élve jön ki. Viszont azt ígérte meg, és ezt tapasztalják meg az övéi, hogy a szükségben is megtart minket a hitben. Nem az a győzelem, hogy a dolgaink mindvégig zökkenőmentesen sikerülnek, hanem az, ha a kudarcok között is talpra tudunk állni, rá tudunk nézni, míg Ő leperli a perünket. Dávid Istennek felkent királya volt, és szükségbe jutott. Volt idő, mikor nem volt mit ennie, elkopott a ruházata és rettegnie kellett az életéért is. Isten ügye azóta is gyakran jutott ilyen helyzetbe. Te is jutsz még ilyen helyzetbe, mikor majd Istennek kijelentéseire teszed az ujjad, és kérdezed, hogy vajon ezek igazak-e. Elfog a sötétség kísértése, és te is azt fogod kérdezni, hogy: „Miért?”

Ezért van szükség arra, hogy azok, akik nincsenek ilyen szükségben, és óhajtják a Krisztus győzelmét az emberi életekben, így imádkozzanak: „Hallgasson meg téged az Úr a szükség idején!” Amikor lelked csak nyögdécselni tud, mint a megszorult galamb, mikor csak riadtan sikít, mint a csapdába esett nyúl, amikor minden bezárul előtted, akkor hallgasson meg téged az Isten, legyenek kezek, amelyek az ég felé emelkednek teérted, hogy oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve. Mikor olyan körülmények közé jutsz, hogy ember már nem tud segíteni rajtad, mikor a legerősebb hitűek is úgy állnak meg melletted, hogy „testvérem, noha fáj a szívem, és hullnak a könnyeim érted, én már nem tudok segíteni neked ebben a nyomorúságban”, akkor oltalmazzon meg téged a Jákob Istenének neve. Isten, a szükség idején, elküldi az ő segítségét a Sionból, a szent helyről. Ez a segítség kétféle lehet. Olyan, amilyen Dánielnek volt az oroszlánok vermében, aki bizonyosságot tehetett Dárius előtt, hogy az Úr elküldte az Ő angyalát és befogta az oroszlánok száját. Esetleg olyan, mint amikor, Elizeus imádságára, Isten megnyitotta Elizeus szolgájának a szemét, hogy lássa meg, többen vannak velük, mint ellenük. Lehet olyan segítség is, mint Illés hollói voltak, amelyek ételt vittek Illésnek a Kérith patakja

mellé, vagy mint a seraptai özvegyasszony, aki ugyancsak megvendégelte Illést. Tehát lehet olyan ez a segítség, hogy Isten csodát tesz, de ez nem biztos. Erre nézve nem kötelezte el Isten magát. A lényeg az, hogy segít. Az is segítség a Sionból, mikor Ábrahám a reménység ellenére is hisz, mikor valaki a vérpadra tud menni, vállalni a szétfűrészeltetést vagy lefejeztetést, a bitófát vagy a halált hozó golyót. Mikor valaki azt tudja mondani, mint Pál, hogy „ismerős vagyok az éhezéssel is”. Az is a szent helyről küldött segítség volt Pál apostol számára, mikor azt tapasztalta meg, hogy Isten küldöttei bőségesen gondoskodnak róla, és az is, ha korgó gyomra dacára nyugodtan, derűs arccal tudta hirdetni Istennek ígését. Vagy kézzel fogható segedelem vagy pedig hitbéli bizodalom. Ne tartsa senki egyiket kisebbnek, mint a másikat, mert mind a kettő ugyanabból a kézről jön. A lényeg az, hogy Isten felkent királya győzzön, és talpon maradjon. A keresztyén életnek nem az a lényege, hogy soha ne legyen lyukas a cipőm, és rongyos a ruhám, hanem az, hogy ne tűnjön el arcomról a mosoly. Nem az a keresztyén élet győzelme, ha minden sikerül, hanem az, hogy amikor egyik kudarc a másik után jön, akkor is úgy menjek tovább, mintha mindegyik győzelem lett volna. Ez Istennek segítése a Sionból.

A győzni tudás alapja a negyedik és ötödik versben van. Itt alapvető igazságok jutnak kifejezésre: a negyedik versben a megigazulás, az ötödikben pedig az Istennel való állandó közösség. Ha valakinek az áldozatait Isten kedvesen fogadja, az azt jelenti, hogy magához engedte, atyai szívére zárta. Ha Isten elfogadja valakinek az áldozatait, az azt jelenti, hogy bűnei eltöröltettek és úgy áll Isten előtt, mint aki soha nem vetkezett: tisztán, őszintén, érintetlenül. Kérdés, hogy elfogadja-e Isten a te áldozataidat? Ő csak egy áldozatot fogad el, mégpedig azt, amit Jézus mutatott be a golgotái kereszten. Minden más áldozat utálatos előtte, elfordul róla a tekintete, nem találja kövérnek, és nem emlékezik meg róla. Ha Isten elé járulsz, és Isten nem emlékezik meg a te áldozataidról, akkor megemészt az Ő szentsége. Mikor Isten elé állsz itt a földön és majd az ítélet napján, eltaszít magától, mert nem emlékezik meg áldozataidról. Lehet, hogy azt mondod: „Nem tudok Isten elé jönni, nem találom vele a kapcsolatot, nem tudok imádkozni.” Azért van így, mert te nem arra az áldozatra tekintesz, nem arra emlékezteted Istent, ami a Golgotán történt. Te valami más áldozatra próbálsz Őt emlékeztetni. Amíg arra emlékezteted, hogy te mit tettél, arról Ő nem vesz tudomást. De ha úgy járulsz Isten elé, hogy Jézus teérted is vérzett, helyetted is meghalt, a te bűneidért is szenvedett, a te vétkeidért is meg-sebesítettetett, a te békeséged büntetése is rajta van, és te az Ő sebei által kívánsz meggyógyulni, akkor Isten azonnal emlékezni fog a te áldozatodra, elégnek találja azt, és magához bocsát téged. Próbáld meg te is, aki talán még sohasem járultál Isten elé! Ha kétség, aggodalom és félelem van a szívedben a gondolatra, hogy Isten elé jöjj, kísérelj meg, és emlékeztess Őt erre az áldozatra! Ennyi elég lesz. Isten mindent elfelejt, de azt, hogy egyszer az ember iránti szeretetből a szíve a Golgotán megszakadt, ezt nem fogja elfelejtani soha. Elfelejtethi a legjobb cselekedeteinket, áldozatkészségünket, de azt, hogy szeret téged,

azt sohasem fogja elfelejteni. Aki így járul Isten elé, az olyan kapcsolatban van Vele, amilyenről az negyedik versben olvashatunk: „Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse minden szándékodat.” Ha tudatában vagyunk annak, hogy Isten szándékai és gondolatai változatlanok, ha tudjuk, hogy Istenben nincs változás vagy változásnak árnyéka, akkor ez a kijelentés roppant nagy jelentőséget nyer. Ugyanis, ha Isten mégis az én szívem szerint cselekszik, ez azt jelenti, hogy az én szívem egészen olyanná változik, mint Istennek a szíve, a szándékom ugyanaz lesz, mint az Övé, nincs más vágy és akarás bennem, csak amit Isten akar. Semmi egyebet nem szeretnék. Azt jelenti ez, hogy ami Isten szívében van, az van az enyémben is, Isten terve az enyém is. Ilyen közösségben vagy-e az Istennel? Vagy pedig még mindig vannak saját szándékaid és akaratod? Mennyi kívánságod van az Isten elé tett papírlapon, amelyet alá akarsz írni Vele? Oda tudod-e tenni elé üresen, hogy Ő töltsen ki, ahogy neki tetszik? Aki Istennel ilyen közösségben van, annak az életében megvalósulhat a következő igever: „Hogy örvendhessünk a te szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót lobogtassunk!” Ez az imameghallgatásnak az alapja. Ne gondolja senki, hogy Istent ostromolhatja az imáival, vagy, ahogy mondani szokták, imádságaival „mozgatja Isten karjait”. Nem vásári fajankó, hogy madzagon mozgatni lehetne. Ő szabadon cselekszik. Amit tehetünk, hogy alázatosan meghajlunk előtte nem akarva mást, mint amit Ő. Ekkor tapasztalod csak meg, hogy az Úr teljesíti minden kérésedet, mert nem is lesz más kérésed, mint amit Isten akar, nem kívánsz másfelé menni, mint amerre az Isten Lelke vezet.

Aki ilyen közösségben van vele, az számíthat az Isten jobbjának segítő erejére, mert az ott jár, ahol Ő jár. Ahol ő cselekszik, ott Isten cselekszik, ahol ő szól, ott Isten szól. Ez volt Isten nagyjainak és erőseinek titka e világon: Mózes, Illés, Elizeus és a többi próféták nem akartak semmi mást, mint azt, hogy Isten cselekedjen az ő életükön keresztül. Engedelmes eszközei voltak.

Isten hívő gyermeke és a hitetlen ember közötti életbevágó különbség az, amit a nyolcadik versben olvasunk: „Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevéből emlékezünk meg.” A világ fiai mindig oda-állnak, ahol az erő van: annak jósolják a győzelmet, akinek több fegyvere és izmosabb karja van, aki test szerint hatalmasabbnak látszik. Csak ott remélnek megoldást, ahol emberi erő és segítség kínálkozik. Isten gyermekei azonban az Úr nevéből emlékeznek meg, erről a megcsúfolt, kigúnyolt névről. Arra az oldalra állnak, ahol semmi emberi remény nincs. Te kiben bízol, mikor útnak indulsz? A saját ügyességében, eszedben, a kapcsolataidban vagy pedig Isten nevében? Ha például arról lenne szó, hogy betegségében az orvos kezét vagy Isten kezét kell elengedned, melyikről mondanál le könnyebben? Ha állásod ügyében a támogatódat vagy Istent kell választanod, melyikről mondanál le könnyebben? Nem mindig kényszerülünk ilyen döntést hozni, de vannak alkalmak, amikor Isten választás elé állít, akár csak Ábrahámot. Izsákot szeretted-e jobban vagy pedig Őt? Van úgy, hogy

döntened kell: a világ hatalmásaiban bízol-e inkább vagy Istenben?

Ha választanod kell protekció és Isten támogatása között, emberi és isteni szeretet, oltalom között, melyiket választod? Ha még gondolkodni sem marad idő, melyik oldalra állsz? Vannak, akik a szekereknek és a lovaknak oltalma alá húzódnak, és vannak, akik nem törődve ezzel az oltalommal, kiállnak a szabad ég alá, és ezt mondják: „Az Úrnak, a mi Istenünknek nevéből emlékezünk meg!” És mi az eredménye ennek a két különböző magatartásnak? „Azok meghanyatlanak és elesnek, mi pedig felkelünk és megállunk” - olvassuk a kilencedik versben. Egyik oldalon nagy az esély a győzelemre, mégis bukás lesz a vége. A másik oldalon semmi esély nem látszik, mégis ott a győzelem. Figyeld csak meg, hogy akik a világban bíznak, és emberi segítségre támaszkodnak, azok milyen becsapott, kétségbeesett emberek! Hogy vonszolják magukat, mennyit félnek, és aggódnak! És nézd meg azokat, akik Isten mellett állnak: ha vereséget szenvednek, akkor is így szólnak: „Ne örülj én ellenségem, elestem ugyan, de felkelek!” Megint felkelnek, talpra állnak, és mennek tovább, megemlékezve az ő Istenüknek nevéből.

Végül pedig, ne felejtse el, hogy Jézus győzelme a te győzelmed is: „Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson meg minket, mikor kiáltunk hozzá” - olvassuk a tizedik versben. Jézus ott van, ahol az övéi vannak. Ha a testvéreid győznek valahol, te is győztél, ha vereséget szenvednek, neked is részed van benne. Állj oda azok közé, akik fennhangon, egy szívvel, egy lélekkel kiáltják: „Uram, segítsd meg a királyt!”

Június 6

Mindig meghallgat

**„...meghallotta az Úr hangos sírásomat! Meghallgatta könyörgésemet az Úr, imádságomat elfogadta az Úr!”
(Zsolt 6,9-10).**

Ez az én tapasztalatom is. Pecsétet üthetek rá, hogy Isten ígérete igaz. Sok-sok alkalommal csodálatosan meghallgatta szolgálja imádságát, és most is meghallgatja könyörgéseimet, nem fordítja el fülét tőlem. Áldott legyen érte szent neve!

Annyi bizonyos, hogy a zsoltáros bizalmában rejtőző ígéret nekem is szól. Hadd tegyem magamévá hittel: „imádságomat elfogadta az Úr”. Elfogadja, nem felejt el, és úgy és akkor teljesíti majd, ahogy és amikor szerető bölcsessége ezt a legjobbnak

tartja. Szegényes kis imámat a nagy Király elé viszem, ő pedig meghallgat, és kegyelmesen elfogadja kérésemet. Ellenségeim nem hallgatnak meg, de az én Uram meghallgat. Azok kigúnyolják könnyes imáimat, de az én Uram nem. ő meghallgatja és szívéen viseli könyörgéseimet.

Micsoda fogadtatás ez nekem, szegény bűösnek. Mi elfogadjuk Krisztust, az Úr pedig - Fia érdeméért - elfogad minket és imáinkat. Áldott legyen ez a drága név, amely szabad utat biztosít imáinknak még az arany kapun át is.

Uram, taníts engem imádkozni. Hiszem, hogy meghallgatod könyörgésemet. Ámen.

*

A szabadító Isten

Az Úr harcol értetek, ti pedig maradjatok veszteg! (2Móz 14,14)

Visszatérő kérdés: mennyiben Isten munkája, és mennyiben a miénk az üdvösség? A vörös-tengeri átkelés története világos választ ad erre.

A fáraó végül elengedte a népet, s Mózes vezetésével elindultak őseik lakhelye felé. A Vörös-tengerhez érve megpihentek. Több százezer ember batyukkal, állatokkal. Akkor jött a vészír: a fáraó serege üldözi őket. Előttük a tenger, mögöttük az ellenség, az egyik oldalon sivatag, a másikon hegyek. Reménytelen helyzet, itt fognak elpusztulni. A nép fellázad Mózes ellen. Mózes pedig segítségért kiált Istenhez.

Akkor erős keleti szél kezdett fújni, az előttük levő még vízzel takart gázlóról elhajtotta a vizet, s a nép Isten parancsára átvonult a túlsó partra. Az őket üldöző sereget pedig a visszazúduló víz elpusztította.

Ez mennyiben volt Isten tette, s mennyiben a nép teljesítménye? Nem az emberek fújták a szelet, nem sorfal tartóztatta fel a vizet kétfelől, nem úszva értek át a túlpartra, egy nyilat sem lőttek ki az ellenségre. Sőt kitűnik, hogy még a bátorságot is Isten adta a szívükbe, hogy merjenek élni az Isten által eléjük tett lehetőséggel, és induljanak el. Ezt a szabadítást kizárólag Isten végezte el, egyedül. Ők csak elfogadták, remegő, hitetlenséggel kevert hittel éltek vele.

A mi nagy szabadításunkat, üdvösségünket is egyedül végezte el Isten. Jézus Krisztus a kereszten egyedül szenvedett bűneink miatt. És a Biblia világosan írja, hogy nem a jók üdvözülnek, nem azok, akik valamivel kiérdemelték, még csak hozzá sem

járulhatunk, mert az Isten kegyelmének szabad ajándéka. A mi „hozzájárulásunk” az, hogy hittel elfogadjuk. Aki tudja, hogy rászorul, és elhiszi, hogy felkínálja neki Isten, az megragadja, komolyan veszi - és megköszöni. Ennyi telik tőlünk. És ennyit vár Isten tőlünk. Készek vagyunk erre?

*

A keskeny úton, a világosságban járjunk!

„Szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz. ” (Mt 7,14)

Jézus a Hegyi Beszédben Isten akaratának teljesítéséről szólva, nagyon lelkünkre köti: „Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt” (Mt 7,13-14). Akik az Úrral járnak, könnyen megtalálják ezt a nehezebb utat, mert a Zsoltárossal együtt érzik, „Az Úr az én világosságom,... kitől féljek?” (Zsolt 27,1). Az Úrral járók azt is tudják, hogy nem választhatják a széles utat, a világ fiainak útját. Fülükbe cseng a nagy apostol lelkén keresztül közvetített isteni parancs: „A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgásnak igájával” (Gál 5,1). Azt is tudják, hogy „nem lehet a szabadság számunkra a gonoszság palástja” (IPt 2,16). Ha a világosságban akarunk járni, csak a keskeny utat választhatjuk!

Jóságos Istenünk, bármilyen sokan járnak is a világ kényelmesebb országútját, mégis a keskeny útfélé vonz lelkem. Kegyelmedből örömmel választom a jóval nehezebb, keskeny utat, mert világosságod ragyogja be és a vége a szoros kapuhoz, az örökéletre vezet. Add, hogy a szívemhez közelállók is ezt az utat válasszák valamennyien, ha sokkal nehezebb is ez. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Jó és igaz az Úr Isten Mind örökkön örökké, A
bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényire; És a
nyomorultakat Életükben igazgatja, Nagy kegyesen
azokat Az ő útában megtartja.” (Énekeskönyv 25. é. 4.
v.)

*

Segítőszolgálat az öröm gyarapítására

Munkatársai vagyunk örömtökönek...

2Koríntus 1,24

Az öröm első és legfontosabb forrása a hit. De a szeretet is örömforrás. Nem azok az emberek boldogok, akik kényelmes életet élnek, hanem azok, akik másokért fáradoznak. - Isten népe mindig örömmel énekelt az Isten által ajándékozott győzelmekről. Az Úr által adott kegyelmi napok és nagy segítségének megtapasztalásai is örömet szereznek és vidámságra hangolnak (Zsolt 118,15.24; 126, 3). Még az Úrért elhordozott szenvedések is örömmel töltötték el Pál szívét (Kol 1,24). Az eljövendő dicsőség reménysége további nagy örömforrás, különösen a jelen nagy nyomorúságai között.

Hívő keresztyénnek lenni annyit jelent, mint örömben élni. A bűn uralma alatt nincs igazi öröm. A bűn romlására van az embernek és szétrombolja életörömét. Aki segít neked abban, hogy megszabadulj a bűntől, az a te örömöd munkatársa. Tekintsd nagy szeretetszolgálatnak azt, amikor valaki figyelmeztet hibáidra, és az egyébként gyógyíthatatlan bajra orvosságot kínál. Ne tekintsd ellenségednek azt, aki megmondja neked az igazságot, hanem lásd meg benne örömöd munkatársát (Gal 4,16). „Ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek” - olvassuk János első levelében. Röviddel előtte ezzel jelöli meg levelének a célját: „hogy örömünk teljes legyen.” Ez a kettő fedi egymást. Az öröm növekszik, fokozódik, minél inkább megszabadulunk a bűntől és minél inkább növekszünk a hitben.

Ha a Megváltó igazán teret nyer az életünkben, vele együtt a teljes öröm is behatol abba. Az idős János apostolnak az volt a boldogsága, hogy közösségünk lehet az Atyával és a Fiúval. Ezt a boldogságot kívánja olvasóinak is. Ezt tapasztaljuk meg, minél inkább eltávolodunk a gonosz világtól és a saját énünktől. - Miből erednek a szomorú, borús óráink? Nem voltunk hűségesek és éberek az imádságban. A gonosz erőt vett rajtunk. Miért vagyunk olyan halálosan letörtek minden veszteségnél? Még mindig fölöttébb ragaszkodunk dolgokhoz, még mindig vannak bálványaink és ezért vigasztalanok vagyunk? Honnan ered a kedvetlenség, a lehangoltság, az érzékenység és a keserűség, amikor emberek nagyon ránk telepszene és megbántanak minket? Még mindig túlságosan a saját énünk körül forgunk. - Ha mindenben Jézus lesz minden a számunkra, akkor lesz a miénk az a teljes, maradandó öröm, amely Jézusban volt, mert számára az Atya volt minden.

*

Győzelmes élet

21. zsoltár

A huszadik zsoltár a király győzelmét kívánja, a huszonegyedikből pedig az e felett érzett öröm csendül ki: a zsoltáríró hálát ad, hogy láthatta a felkent király győzelmét. Valószínűnek látszik, hogy a huszadik a harc előtt, a huszonegyedik pedig a harc és a győzelem után született. Ez egy győzelmi ének, mégsem úgy indul, hogy a király örül, mert Isten meghallgatta a kívánságát, és segített legyőzni az ellenségeit, hanem így: „Uram, a te erősségedben örül a király.” Ez az örömnek az egyetlen igazi alapja: az Úrban való erősség, és az Úrban való megerősödés. A Szentírásnak sarkalatos tétele ez. Nem ismételhetjük elégszer Jézus kijelentését, hogy: „De azon ne örüljete, hogy a lelkek nektek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” Az igazi Lk 10,20 örömnek nem lehet az az alapja, hogy mi sikereket értünk el. Ezek a győzelmek egyik pillanatról a másikra tovaszállnak: aki ma győztesen jár, magasan hordja a fejét, lehet, hogy egy szempillantás múlva lehanyatlik, és ezzel odavan minden büszkesége és öröme. A mi lelkünk nyomorult, érzékeny műszer, a legkisebb ütésre is azonnal elhajlik, a legkisebb érintés is megviseli. Figyeljük csak meg, milyen kevés kell ahhoz, hogy elszálljon az örömünk! Valami nem sikerül, és odavan a boldogság. Hát, még ha valami keserűség ér bennünket! Az egész nap áldása, öröme, békessége odavan. Ezért nem a kivívott győzelemnek örvend a király, hanem annak, hogy az Úr az ő erőssége. A királynak, akiről ez az ének szól, Isten megadta a szíve kívánságát, és ajkai kérését nem tagadta meg tőle, mert az volt az ő szívében, ami Isten szívében is. És most tegyük fel a kérdést önmagunknak: az van-e a szívünkben, ami Isten szívében van? Nem pirulsz-e el néha, ha megvizsgálod a kívánságaidat? Nem lenne-e keserves számodra, ha szíved gondolatait felvennék egy fonográfra? A mi szívünknek gondolatai bizony nem mindig állhatnak meg az Isten világosságában, mert nem tudtuk a szívünket teljesen odaadni az Úrnak. Ha szavainkat és tetteinket odatesszük is az Ő mértéke alá, azt is inkább az emberektől való félelmünkben tesszük. A szívünket azonban ezzel még nem adtuk oda. Ha a szívem egy az Isten szívével, ha összeforrott vele, akkor ahogy az Ő szíve dobban, úgy dobban az enyém is, amire az Ő szíve vágyik, arra vágyik az enyém is, ami az Ő számára borzalom, az nekem is az, ami irtózat az Ő számára, az irtózat az én számomra is.

Isten többet ad, mint amit mi kérünk tőle. A huszadik zsoltár írója csak szabadítást kér a királynak, mentséget és oltalmat, de sokkal többet kapott ennél: „Eléje vitted javaidnak áldását és színarany koronát tettél fejére” - olvassuk a negyedik versben. Istennél mindig van ráadás. Nem szűkmarkúan ad, nem úgy van, hogy éppen csak kimentett a nyomorúságból, éppen hogy kiragadott a kátyúból, hanem bőségesen és gazdagon árasztja rá az Ő áldásait. Nemcsak megmentett a kárhozattól, hanem az Ő dicsőségére emelt. Nemcsak kiemelt a rabszolgasorsból, hanem aranykoronát tett a fejünkre, és gyermekévé fogadott. Az is nagy szabadítás lett volna, ha csak leveszi a bilincseinket, de Isten eleve részesévé is tett mindannak, ami a mennyekben van fenntartva számunkra.

Istennek kegyelme, az Ő ígéretei és ajándékai, nemcsak a földi életre vonatkoznak, hanem az örökkévalóságra is. Ha valakit az Ő kegyelmének vonzáskörében tart, azt nem sodorhatja ki onnan semmilyen erő. Ha Isten valaki előtt feltárja az üdvösség titkát, királyságának gazdagságát és szívének szeretetét, nem történhet meg, hogy utána elvesse magától. Nem lehetséges, hogy az, aki meg ízlelte a mennyei dicsőség gazdagságát, utána elszakadjon tőle. Isten „örökkévaló és végtelen” életet ad a királynak.

A szolgáltnak vagy rabszolgáltnak is lehet betekintésük a mennybe, előttük is felragyog valami az ég dicsőségéből, de akik a királyság részesei lettek, azoknak a része örökkévaló és mozdíthatatlan. A fiák szabadok. „Nem mondalak többé titeket szolgáltnak,... titeket pedig barátaimnak mondottalak” - mondja Jézus a tanítványainak. Az a kérdés, hogy te Isten fia vagy-e? Isten felkent királya vagy-e vagy csak szolga? A szolgáltnak nincsenek királyi igényei és jogai. Rohan felettünk az idő. És míg mások kétségbeesetten nézik ezt, addig az övéi életén ez nem változtat semmit. A többieket sodorja az élet, befolyásolják a körülmények, az övéi azonban tudják, hogy ők az örökkévalóságban, a végtelen időben élnek. A múltó percek, a gyötrelmes, keserves, fájdalmas vagy kínos élet nem változtat a lényegen semmit. Isten gyermeke nincs alávetve az időnek. Ahol a lélekben az idő múlása vagy a körülmények változása valami tragikus változást idéz elő, ott a királyság kérdéses dolog, mert Isten a királynak hosszú időt adott, örökkévalót és végtelent.

Isten az övéinek az Ő saját dicsőségét adja. Jézus a saját dicsőségét adta gyalázatra a Golgotán, a saját hatalmát vetette latba az ördögnek minden ravaszkodásával szemben, hogy bennünket megszabadítson a kátyúból, amelybe az öröklött bűneink belevittek, és az Ő saját dicsőségét és hatalmát közölte velünk. Isteni természet részeseivé tett bennünket. Ha gyaláznak ebben a világban, akkor az Isten dicsőségét gyalázzák meg benned, az Isten örökkévaló hatalmával űznek csúf játékot. Éppen ezért lesz rettenetes az ő végük. „A ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött...” - mondja Jézus. El ne fe- Lk 10,16 ledd, hogy Isten dicsőségét hordozod ebben a világban. Amikor arcul vernek, Isten dicsőségének kell visszatükröződni az arcodon, mikor meggyaláznak, a Bárány természetének kell megmutatkoznia benned, amikor földre tepernek, tudnod kell, hogy Ő felemel, Ő talpra állít téged. Nem emberi dicsőség és nem emberi hatalom, amivel jársz, így elég kell, hogy legyen legyőzni a saját szívedet, a saját vágyaidat. Jézus a kereszten, a szenvedések közepette, is tudott uralkodni a szíve felett. Ugyanígy neked is tudnod kell uralkodni az indulataid felett, mert Isten saját hatalmával és dicsőségével ajándékozott meg.

A zsoltárban a hetedik versig a lelki felemelkedés fokozatait látjuk. A zsoltáríró olyasmiről él át, mint amikor a reggeli szürkületen áttör a nap fénye, és egyre több

látszik meg belőle, egyre nagyobb és magasztosabb. Egy hangskálához hasonlatos a zsoltár, amelyik lent kezdődött, majd eljutott a legmagasabb hangig, és ott a legtisztább. Ez itt a hetedik vers, amelyben benne van a király e világi hivatása: „Sőt áldássá tette őt.” A királynak minden győzelme, minden dicsősége, sőt, örökkévaló élete is értelmetlen és céltalan, ha ez a hetedik vers nincs ott koronaként az élete felett.

Keresztyén életünk lehet az Úrban és az Ő erősségeiben örvendező élet. Lehet valakinek olyan bensőséges közössége Istennel, hogy a szíve együtt dobog Isten szívével. Lehet, hogy színarany korona van a fején, és koronák hullnak porba előtte. Lehet örökkévaló és végtelen élete, és olyan dicsősége, hogy az angyalok suttogva emlegetik a nevét. De mit ér az egész, ha mindezt magának tartja meg? Mit ér a mi egész keresztyénységünk, ha magunknak tartjuk meg? Mit ér a fenséges királyság, ha a magaslat lábánál szegény, bűnben veszteglő emberek vannak, akik csak sóvárogni tudnak a tündöklő arany bálvány után? Mit ér, ha te megtisztultál, de nem vagy hajlandó kockáztatni a tisztaságod azért, hogy bűnös lelkeket ments meg Krisztus számára? Mit ér, ha nem vagy hajlandó a bőrödöt vásárra vinni azért, hogy életeket ments ki a sárból? Jó volt Péternek, Jakabnak és Jánosnak ott lakozni a megdicsőülés hegyén, de nincs nagyobb balgatagság, mint így szólni: „Építsünk itt három hajlékot.” Igenis, alá kell szállani a bűnbe, a nyomorúságba, hogy áldássá legyünk a hitetlenül élő emberek számára. Hívő testvérem! A te életedből annyi a hasznos rész, amennyi áldássá vált belőle. A többi, lehet bár szédítő, csodálatos, bámulatos, de nem hasznos. Mi haszna lenne ennek a világnak a Krisztus királyságából, ha nem válik gyalázzattá a Golgotán? Mi haszna lett volna e világnak Istentől, ha nem válik emberré? Jézus példát adott nekünk, hogy mi is ezen az úton járjunk. Ha Isten gyermeke vagy, légy áldássá! Ott, azon a helyen, ahová Isten állított. Lehet, hogy beleszakadsz ebbe, lehet, hogy tönkremész, és ronccsá leszel, de légy áldássá! Nem tündöklő üstökösökre van szüksége ennek a világnak, hanem füstölgő, de mégis pislogó gyertyabelekre. Az üstökösök fénye mellett nem lehet látni az utat, de a pislogó gyertyabél bevilágítja azt. „A király bízik az Úrban” - olvassuk a nyolcadik versben. Ez bizony nagy dolog. Figyeljük meg azonban, hogy nem azért nem inog meg, mert bízik az Úrban, hanem azért, mert vele van a Magasságosnak kegyelme. Ne higgye senki, hogy ha hisz, megtartatik, hogy azért, mert bízik az Úrban, győzelmes lesz az élete. Nagy ajándék a hit, a bizalom, de ha csak akkor tartatnánk meg, mikor hiszünk és mikor bizalmunk gyökerei mozdíthatatlanok, akkor a mélységbe zuhanna az életünk. „Nem inog meg, mert vele a Magasságosnak kegyelme” - mondja a zsoltár. Isten akkor is megtart bennünket, mikor mi elengedjük a kötelet. Kegyelme akkor is őriz, mikor a s/ívünk másfelé húz. Isten akkor is fogja a kezünket, mikor mi nem fogjuk az Övét. Ha te hitetlenkedsz is, Ő hű marad, mert magát meg nem tagadhatja. Te elfordulhatsz utálattal tőle, de Ő nem utál meg téged. Népe megundorodhat a mannától a pusztában, Isten mégis tovább hullatja rájuk, mert kegyelmes. Azért nem veszel el, mert veled van a

Magasságosnak kegyelme. Ne bízd el magad: azért állsz, mert tart az Isten. Ne csüggedj el, ha tele vagy kétséggel és aggodalommal: nem esel el, mert tart az Isten.

Isten győzelemre viszi népét. Ezt meg kell majd tapasztalnia a legkeményebben és legdacosabban ellenálló léleknek is. Akkor majd nem lesz rejtekhely, ahová meghúzódhatnak Isten elől. „Megtalálja kezéd minden ellenségedet, jobbod megtalálja gyűlölőidet” - olvassuk a zsoltárban. Vannak keresztyének, akik, jóakarattal és elnézéssel, úgy képzelik, hogy Isten majd végül mindenkinek megbocsát. Az Ige azonban nyíltan beszél arról, hogy elkövetkezik az idő, amikor Isten megütközik Góggal és Magóggal, és akkor megaláztatnak Isten ellenségei. Bizony van ítélő, bosszúálló Isten a mennyben, és bizony jönni fog az ítélet erre a világra, azokra, akik ellenállnak beszédeknek, akik gyalázzal illetik népét, meggyalázzák Isten dicsőségét, és gúnyt űznek az Ő hatalmából.

Isten gyermekének imádságai, könnyhullatása és jajszavai egyszer majd tüzes ítéletként hullnak vissza erre a világra. Megdöbbenő, hogy mikor az ítéletről beszél Isten igéje, leginkább a „tüzes” kifejezést használja: „tüzes kemence”, a „gyehenna tüze”, „emésztő tűz” stb. Isten megígérte, hogy víz által nem vesztí el még egyszer a földet, hanem, ahogy Péter levelében olvassuk, tűzzel fogja megítélni azt. Tűz emészti meg ezt a világot, fizikai, és lelki értelemben is: az ítélet kohójában kínoz, gyötrő tűz fogja emészteni az elítélteket. Amikor Isten igéje a kárhozatról, az ítélet tüzeréről beszél, akkor nem szó szerinti tüzet kell alatta értenünk, mint ahogy sokan elképzelik. Gyötrődésről, kínoz emésztődésről van szó. Ahhoz hasonló, mint amikor valaki megégeti a kezét, és ugyan a tűz már sehol nincs, mégis éget és kínozt. Isten ítélete azért rettenetes, mert átadja az embert a bűnöknek, amelyekben élt, hogy gátlás nélkül gyötörjék, szabadon kínozzák őt. És nem lesz enyhülés, nem lesz vigasztalás. Amit alkottak e világban, az mind elvész. Döbbenetes, hogy a nagy, dicső, fényes emberi alkotások mind semmivé lesznek. Senki nem hivatkozhat a tetteire, az alkotásaira, hiszen az mind a tüze lesz, semmivé válik. A te alkotásaid vajon megmaradnak-e? Azon a napon, kinek-kinek a munkája tűzben próbáltatik meg, és elválnak, hogy mit épített: fát, pozdorját vagy pedig aranyat? Te mit építesz az Úr Jézus Krisztusra? Vajon az ítélet tüzeiben nem fog-e megemésztődni az egész? És mindez miért van? Azért, „mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak”. Mert felemelték kezüket az Isten választottai ellen, mert az égre tátogatták szájukat, és így kiáltottak: „Mit tudhatná ezt az Isten, van-e a Magasságosban értelem?” Nem törődtek Isten gondolataival, útjaival, terveivel, és kijelentéseivel, nem vették tudomásul Isten akaratát.

Lehet, hogy azon a napon a sötétség hatalma keményen ellenáll. Lehetséges, hogy Isten gyermekei életében is keményen ellenáll, nem fut el, hanem csak lépésről-lépésre hátrál, és engedi át a megszállott területet, de meg kell hátrálnia a király előtt. A nyilak és a fegyver,

mely az ördög arcára irányul, hátrálni kényszeríti őt. Tudod mik azok a nyilak? Istennek kijelentése, Istennek írott ígéje. Ne lepődj meg rajta, ha csak lépésről-lépésre hátrál, ha nem fut el tőled a Sátán, csak harcold tovább a harcot, mert meg kell hátrálnia. Kénytelen engedni, ha arcának feszíted a nyilakat. Csak állj szembe vele, keményen és határozottan, és kénytelen lesz feladni a területet.

Isten gyermeke a győzelem után sem nyugodhat a babérjain. Mikor úgy látja, hogy minden csatát megnyert, akkor folytassa így: „Emelkedjél fel Uram a te erőddel.” Amikor minden győzelmet kivívtál, amikor úgy látod, hogy minden sikerült, akkor kiálts segítségért, szabadulásért és erősítésért az Úrhoz, mert a berkek alatt, a széleken ellenség gyülekezik újra. Amikor úgy gondolnád, hogy biztonságban vagy, újból jön a sötétség hatalma, hogy legyőzzön. A keresztyén emberek életében a bukás általában a legáldottabb időszak után szokott bekövetkezni. Nem olyankor bukunk el, amikor nehéz harcokat vívunk, hanem amikor úgy látjuk, hogy győztünk, de elfelejtjük ezt mondani: „Emelkedjél fel, Uram, a te erőddel”, siess segítségemre, ne késsél! Akármilyen áldott csendes órád volt az Úrral, ne felejtsd el bereteszni utána az ajtót, mert az ellenség az ajtó előtt áll, hogy ártson neked.

Június 7

A legbiztosabb hely

„Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,28).

Hiszünk a szentek örök biztonságában. Mindenekelőtt azért, mert Krisztus tulajdonai, és Ő nem veszít el egyet sem a vérével megváltott bárányok közül, akiket az Atyától kapott.

Azután, mert Ő örök életet ad nekik, és ami örök, az valóban örök. Ha a szellemi élet megszűnhetne, akkor az nem örök, csak időleges lét lenne. Az Úr azonban örök életről beszél, és ez kizárja, hogy valaha is vége lehetne.

Figyeljük meg továbbá, hogy az Úr kifejezetten hangsúlyozza: „nem vesznek el soha”. Amíg csak a szavaknak jelentésük lesz, ez a szó arról biztosítja a hívőket, hogy nem fognak elveszni. A legcsökönyösebb hitetlenség sem tud más jelentést beleerőltetni ebbe a mondatba.

Végül, hogy ez az ígéret kerek egész legyen, Isten kijelenti, hogy népe a kezében van, és Ő nem engedi, hogy bármiféle ellenség kiragadja onnan. Biztos, hogy ezt még a pokolbeli ősellenség sem tudja megtenni. Biztonságban vagyunk hatalmas Megváltónk kezében.

Hagyjuk hát el a világias félelmet, de a világias bizakodást is, és pihenjünk meg békességben Megváltónk kezében.

*

MEG NE LANYHULJ!

„Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt.” Ján. 14, 13.

Betöltöm-e ezt a belső szolgálatot? A közbenjáró imádság nincs rejtett csapdával, vagy az elvakultság és a büszkeség valami veszedelmével egybekötve: rejtett szolgálat ez, mely gyümölcsöket terem, miközben az Atya dicsőíttetik. Hagyom-e, hogy lelki életem elaprózódjék, avagy minden részletében az egyetlen középpont, az én Uram váltsága műve felé viszem? Életem érdekeltségei mind jobban és jobban Jézus Krisztus uralma alá kerülnek-e? Ha életem középpontja és nagy mozgató ereje az Úr váltságműve, akkor életem minden kis részlete gyümölcsöt fog teremni az ő részére.

Időt kell szakítanom magamnak, ha életem nagy erőközpontjait meg akarom ismerni. Tudok-e magamnak a hatvan percből egyet kiszakítani, hogy efelelt elmélyedjek? „Ha én bennem maradtok” — ne szűnj meg ebből a központból kiindulva cselekedni, gondolkodni és működni — „kérjete, amit csak akartok, és meglesz az nektek.” (Ján. 15, 7.). Megmaradok én őbenne? Szakítok magamnak időt a Benne maradásra? Micsoda életem legnagyobb erőtenyezője? Munka, szolgálat, önfeláldozás, vagy az Istenért való munkálkodás kísérlate? Az Úr váltságműve legyen az a tényező, amely a legnagyobb erőt árasztja életembe. Nem az formál minket, amire a legtöbb időt fordítjuk: a legerősebb elem az, ami a legnagyobb erőt árasztja. El kell szánni magunkat, hogy hajlamainkat egy pontra korlátozzuk.

„Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt.” A Jézusban maradó tanítvány Isten akarata: látszólag szabad elhatározásai megegyeznek Isten eleve elrendelt tanács végzéseivel. Titokzatos? Logikailag ellenmondó és összeegyeztethetetlen? Igen, de dicső igazság egy szent életében.

*

„Így téríti el az embert a rossz cselekedettől,... így akarja megőrizni lelkét a sirtól,... így fegyelmezi... fájdalommal...” Jób 33,17-19

Örök kérdése a hitnek: miért kell szenvedni? Valamennyire megnyugtató magyarázat volna: igen/ ez a bűn büntetése. De annyit ér Isten szeretete, gondviselése, megváltása, hogy minden bűnt számon tart és igazságosan megbüntet? Hol van akkor atyai szeretete? És főleg, mi a haszna a hitnek és a jóakarátú engedelmességnek?

Itt adja meg a választ Jób könyve, a látszólag ok nélküli szenvedés könyve. Újra meg újra mondanunk kell: ha jó eredményt lehetne elérni más úton, mint amit Krisztus élénk adott, nem lenne igaz egy szó sem a Szentírásból. De nem lehet. Minden más út nyomorúságra, megsegényedésre, pusztulásra, halálra vezet mind az egyén, mind a közösség életében. Isten pedig életet akar adni. Azért fegyelmez és irányít. Megmutatja a téves út téves voltát. Ne azt kérdezzem a nyomorúságban, Isten miért büntet. Azt kell keresnem, mit akar elérni, mire akar vezetni engem a szenvedéssel. Úgy találom meg irányítását, a lehetőséget, az egyetlen lehetőséget az életre, a boldogságra, a legmélyebb szenvedés mélyén is megkapható kiegyensúlyozottságra, életem értelmére, üdvösségemre.

Istenem, nagyon keserves a szenvedés. Hol a testem jajgat, hol a lelkem békétlensége, hol a munkám, családom, közösségem csődjé, ezernyi oka van a panasznak. Ha tudom, hogy ez milyen bűnömnek a következménye, sokkal könnyebb elviselni. Sokkal nehezebb, mikor úgy érzem, hogy egyenes úton járok, mégis egymásután érnek a csapások, vagy a közös csapást együtt kell elviselnem azzal, aki Téged csak káromolni tud. Taníts meg, Uram, arra, hogy szereteted nem inog meg, s ha kételkedés nélkül rád bízom magam, Te végrehajtod minden jó tervedet. Ne az okát, hanem a célját keressem szenvedésemnek, amit biztosan megmutatsz nekem a maga idejében! Ámen.

*

A gondviselő Isten

De keressétek először az ő országát (királyi uralmát) és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. (Mt 6,33)

Ha tovább követjük a pusztában vándorló nép életét, számos jelét látjuk Isten gondoskodó szeretetének. Adott nekik éveken át kenyér gyanánt mannát, húsaknak

fürjeket, víztelen helyeken is friss karsztvizet, ha pedig megtámadták őket, a túlerővel szemben is győzelmet. Isten fontosnak tartja, hogy meglegyenek testi szükségleteink, Jézus Krisztus is belefoglalta a miatyánkba mindennapi kenyerünket.

A nép mégis gyakran zúgolódott, elégedetlenkedett. Miért? Mert amíg valaki csak Isten gondviselését élvezi, de nincs személyes kapcsolata vele, addig mindig hiányérzete van. Így is szokták mondani ezek az emberek: hiszek a gondviselésben. Amikor megjelenik valakiben a hála, akkor néz fel az ajándékokról az Ajándékozóra, s ha először kimondta: köszönöm, akkor kerül beszédes viszonyba Istennel. Akkor viszont már nemcsak Isten ajándékait követeli, hanem az élő Istennel való személyes közösségért hálás, s ez többet jelent, mint akármennyi ajándék. A gondviseléstől eljut a Gondviselőig.

Isten azonban ennél is többet tartogat nekünk: önmagát adta ajándéknak, amikor Jézus Krisztus személyében lehajolt hozzánk. S aki Jézust hittel befogadta az életébe, az a Gondviselőtől eljutott a Megváltóig, Isten gyermeke lett. Az tudja, hogy aki egyszülött Fiát feláldozta értünk, vele együtt mindent kész nekünk adni (Róm 8,32).

Merjük bátran minden anyagi, egészségi, testi, fizikai gondunkat is hittel Istenre bízni! De ne érjük be ennyivel, keressük az ő országát, cselekedjük akaratát, s meg fogjuk látni, hogy vele közösségben a kevés is mindig elég, a hiány is javunkra lesz, s mi is tudunk továbbadni másoknak tőle kapott testi és lelki ajándékokat.

*

Gyermeki lelkületünk legyen!

„Elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted. " (Lk 10,21)

Mennyei Atyánk csak azok előtt fedi föl világának csodálatos titkait és rejtett szépségeit, akik a gyermeki léleknek minden iránt megható érdeklődésével, hitével és tudásvágyával közelednek Felé, akik a kételkedésnek még az árnyékát sem ismerve hallgatják életet adó szavait. Ezek előtt fölfedi mindazt, amire Utána vágyódó lelkünknek szüksége van. Ezért feddi meg tanítványait, akik - fáradt voltára tekintettel - nem akarják megengedni az édesanyáknak, hogy gyermekeiket Őhöz vigyék: „Ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa" (Mt 19,14). Mikor tanítványai arról vitatkoznak, ki nagyobb közülük, egy gyermeket állít eléjük és azt mondja: „...ha olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a meny-nyéknak országába" (Mt 18,3). Lélekben maradjunk örökké gyermekek!

Uram, legyen kedves Előtted, hogy a kis gyermekek hitével szeretnék hallgatni minden szavadra. Szeretném a szívembe zárni azokat, mint gyermekeink fogadták és fogadják a mi szavainkat! Tudom Uram, hogy ha Véled vágyom lenni és gyönyörködni vágyik a lelkem látásodban, olyanná kell lennem, mint a kis gyermekeknek. Kegyelmedből légy segítségül ebben nékem. Krisztusért kérek. Ámen.

„Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet,
Hallgassad meg, hű Megváltóm, Gyermekeidet!”
(Énekeskönyv 469. é. 1. v.)

*

Győzelmi ujjongás

**De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus
Krisztus által! I Koríntus 15,57**

Igénk összefüggése értelmében először is a halál felett aratott győzelemről van szó. Látszat szerint a halál hatalmasabb, mint az élet, látszólag övé az utolsó szó. De végül mégsem a halál, hanem az élet diadalmaskodik. Jézus Krisztus feltámadása kezekszik erről. Mihelyt kapcsolatba kerülünk a feltámadott Úrral, az élet erősebbnek bizonyul, mint a halál. A halál kénytelen mindazokat szabadon engedni, akik már Jézus Krisztus által megújult belső életet nyertek. Miért rettegünk a meghalástól, amikor az csupán átmenet az életre?

Pál a bűnt a halál fullánkjának nevezi. Átala lesz igazán veszélyes a halál, mint a skorpió a fullánkjával. Amint a bűn elvételik, a halál nem tud többé megölni. Az Úr Jézus győzelmet ad a bűn felett is. Már magunkkal hozzuk a világra és a hosszú összeszokás révén rettentő hatalommá válik. Ereje úgy roppantja össze jó szándékainkat, mint vékony nádszálakat. Gondoljunk csak az iszákosság vagy a tisztátalan élet ijesztő hatalmára! Jézus Krisztus által győzelmet arathatunk minden bűn felett, Ő győzelmet ad erőszakos énünk felett, még azokban a sötét órákban is, amikor a testi vágyak nagy erővel törnek ránk. Diadalra segít a harag és türelmetlenség idején, amelyek magukkal akarnak ragadni minket. Legyőzi az irigységet, amely szívünket marcangolja. És Ő segít diadalra mind az érzékenykedés, a neheztelés, a kesergés, mind az aggodalmaskodás és kapzsiság felett, amelyek hatalmukba kerítenek minket. Még az idegeink, rossz lelki állapotunk felett is győzelemre segít.

A bűnnel függ össze a lelkiismeretben jelentkező önvád is. Az ilyen lelkiismeret szörnyű hatalom. Nem lehet olyan könnyen elhallgattatni, újra meg újra jelentkezik. A vádoló, furdaló lelkiismerettel szemben az ember nem könnyen állja meg a helyét; a lelkiismeret

nem hagy neki nyugtot. Erősebb, mint a büntetéstől, a megszégyenítéstől, vagy magától a haláltól való félelem. Csak az Úr Jézus Krisztus csendesítheti le igazán azzal, hogy megszabadít minket a bűn terhelő érzésétől. - Isten győzelmet ad nekünk, de ez nem azt jelenti, hogy harcaink megszűnnek. Sőt, ellenkezőleg! De mivel tudjuk, hogy a győzelem a miénk lesz, bátrabban és örömmel tudjuk vállalni a harcot. A győzelmek megtapasztalásából eredő bizonyosság hálássá és örvendezővé tesz.

*

Június 8

Kérjünk bölcsessége

„Ha pedig valaki nem elég bölcs, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja" (Jak 1,5).

„Ha valaki nem elég bölcs." Fölösleges is a „ha", mert én biztosan tudom, hogy nem vagyok bölcs. Mit tudok én? Hogyan tudom irányítani a magam útját? Hogyan tudó másokat irányítani?

Uram, merő balgaság vagyok, és nincs bennem semmi bölcsesség.

Azt mondod: „kérjen Istentől". - Uram, én most kérek. Itt, a Te lábadnál kérek bölcsességet a mai nap bonyolult és egyszerű ügyeihez, mert tudom, hogyha Te nem őriznél, még a legegyszerűbb dolgokban is nagy ostobaságokat követnék el.

Köszönöm Neked, hogy nem kell mást tennem, csak kérnem. Milyen nagy kegyelem, hogy csak hittel kell imádkoznom, és Te megadod a bölcsességet. Ebből az ígéretből láthatom, hogy milyen készséggel és szeretettel nevelsz engem, nem úgy, mint egy haragos tanár. Ingyen adod & bölcsességet - egy ostobának, akiben nincs semmi bölcsesség. Ó Uram, köszönöm neked ezt a biztos és határozott ígéretet: „Meg is kapja". Hiszem, hogy így lesz. A mai napon megismerteted gyermekeddel azt az elrejtett bölcsességet, amelyhez a test szerinti bölcsék soha nem juthatnak hozzá. „Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz" (Zsolt 73,24).

*

A szövetség Istene

...ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül... Papok királysága és szent nép lesztek. (2Móz 19,5-6)

Izrael népe a pusztai vándorlás során megtapasztalta Isten gondviselő szeretetét, de még nem volt identitástudata. Márpedig fontos mindenkinek, hogy tudja, honnan jön, hova tart, kihez tartozik, és mi a feladata. Amikor az Úr szövetséget kötött népével a Sínai-hegynél, mindezt világossá tette számukra.

„...ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül...” Miért? „Nem azért..., mintha... a legnagyobbak volnátok..., hanem azért, mert szeret benneteket az Úr.” (5Móz 7,7) Tudhatja tehát a nép minden tagja, hogy ő Isten tulajdona, van gazdája, ennek egyetlen oka Isten szabad szeretete, s ennek alapján tartoznak ők egymáshoz, és mint közösség Istenéi. Számíthatnak rá, mert ő hű a szövetséghez. Tőlük viszont ezt kívánja meg: „ha engedelmesen hallgattok szavamra”. Meg kell tehát tanulniuk figyelni Istenre, érteni őt, és egyetérteni vele. Így lesznek szent nép, akiket csak Isten használhat jó célokra.

És mire választotta ki Isten az ő népét? Papi feladatot szánt nekik, tehát közvetíteniük kell Isten és az emberek közt. Képviselni Istent a pogányok előtt, és közbenjárni Isten előtt másokért. Bizonyoságtétel szóval és léttel, s kitartó imádkozás. Ha ezt végzik, Isten áldott eszközei lesznek sokak javára s az Úr dicsőségére.

Ugyanez az újszövetség tartalma is. Tudhatjuk, hogy Jézushoz tartozunk, aki vére árán vásárolt meg bennünket hiábavaló életünkből, és arra rendelt, hogy hirdessük nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el (IPt 2,9).

A hívő keresztény önazonossága: Jézusé vagyok, neki szolgálatom ki az életemet, másnak nem is akarok szolgálni, ő használjon arra, amire akar! (Ezt jelenti a királyi papság és szent nép kifejezés.)

*

MI KÖVETKEZIK MOST?

Határozd el, hogy többet tudsz meg, mint mások.

„Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” Ján. 13, 17.

Ha magad el nem vágod a horgonyköteleket, Isten viharral fogja elszakítani és úgy küld ki téged. Vess mindent Istenre, indulj útra az ő céljainak növekvő áradataival és közben megnyílnak a szemeid. Ha Jézusban hiszel, nem fogod minden idődet a kikötő gátján belül a mozdulatlan vizeken tölteni, telve örömmel, de

állandóan lehorgonyozva. Ki kell menned a kikötő gátján túlra, Isten nagy, nyílt vizeire, hogy elkezdj ismereteket gyűjteni magadnak és elkezdj lelki ítélőképességed edzeni.

Ha tudod, hogy meg kell tenned valamit és azonnal meg is teszed, nyomban többet tudsz. Vizsgáld meg, hol nehezedtél el lelkileg és rá fogsz jönni, hogy ez olyan pontra vezethető vissza, ahol bár tudtad, hogy valamit még kellene tenned, mégsem tetted meg, mert látszólag közvetlenül senki sem szólított fel rá. Most azután oda a felfogó- és ítélőképességed. Döntő válságok idején lelkileg megzavart vagy, ahelyett, hogy lelkileg önfegyelmezett volnál. Veszedelemes dolog a megismerés útján a továbbhaladástól húzódozni.

Az engedelmisség hamis utánzata az a lelki állapot, amelyben az önfeláldozás alkalmait hajszolod. A buzgalmat összetéveszted az ítélőképességgel. Könnyebb feláldozni magad, mint betölteni lelki rendeltetésed, amiről a Róm. 12, 1–2-ben van szó. Sokkal jobban teszed, ha Isten akaratának felismerése révén igyekszel életedben az Ő célját betölteni, mintha az önfeláldozás nagy teljesítményét végrehajtod. „Jobb az engedelmisség a véres áldozatnál” (I. Sám. 15, 22.). Vigyázz, ne hallgass arra, ami egykor voltál, ha Isten azt akarja, hogy olyasmí légy, ami sohasem voltál. „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti...” (Ján. 7, 17).

*

„Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe... háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: »Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.« 2Korinthus 12,7-9.

Mekkora feladat állt Pál apostol előtt! Semmi másra nem vágyott, csak hogy minél többet valósítson meg a Krisztus szolgálatában. És folyton akadályozta a betegsége. Nem magáért, hanem a szolgálat eredményességéért kérte a gyógyulást, ő, akinek kérésére Isten annyi másnak megadta azt. Ő pedig nem kapta meg. Isten jobban tudta, mennyit kell elérnie. A mennyiségnél fontosabb volt, hogy se ő maga, se más ne mondhassa, hogy ez az erős ember végezte el az egyházépítés hatalmas munkáját. Ez jobban gátolt volna másokat - bennünket - a feladatvállalásban, akár gyengeségünk tudatában, akár elbizakodottságunk miatt. Mind a mai napig tudni kell, hogy az eredményt nem Pál, hanem Isten Lelke hozta létre. Hogy mi se dicsekedjünk, ha jó eredményeink vannak, de meg se hátráljunk, ha úgy érezzük, a feladat erőnk felett való. A feladatot is, az erőt is Isten

adja, ahogy O akarja, amennyit O akar elvégeztetni velünk. Vállalhatjuk a kapott feladatot azzal a bizalommal, hogy ha a mi erőnk nem is, Isten kegyelme elég lesz hozzá.

Uram, szolgálni szeretnék. Annyi dolgom volna, annyi szépnek látott cél áll előttem családom, közösségem, népem, egyházam érdekében. Azt is vállaltam, hogy Téged szeretnék szép munkával, szép eredményekkel szolgálni. És nincs hozzá elég erőm, időm, lehetőségem. Telnek az évek, múlik az életem, és egyre szomorúbban látom, milyen kevés az, amit elértem. Hányszor kértem Tőled több erőt, s nem kaptam meg. Pedig máskor talán nem is kértem, s szinte repültem a cél felé. Nyugtass meg, Uram, hogy mindez nem tőlem függ. Hogy ha kérem és vállalom, Te pontosan annyit fogsz megvalósítani általam, amennyire neked s magamnak szükségem van örök, nagy terveidben, így őrizz meg a kishitűségtől, és attól is, felelőtlené váljak, vagy Téged hibáztassalak azért, amit én követtem el a szolgálatban! Ámen.

Június 9.

Féltőn szerető Isten

Ha bemégy arra a földre, amelyet Istened, az Úr ad neked, ne tanuld el azokat az utálatos dolgokat, amelyeket azok a népek művelnek.

(5Móz 18,9)

Isten a népével kötött szövetség feltételéül szabta, hogy „ne legyen más istened rajtam kívül”. Vagyis hitét és bizalmát a nép csak Istenbe vesse. Azért fontos kikötés ez, mert az ördög mindig az Istenbe vetett bizalmunkat igyekszik megingatni, s olyan „segítséget” kínál fel, amellyel elszakít Istentől.

Ezért az ígéret földjének határán Isten egész konkrétan óvta népét ettől a bűntől: ne legyen köztetek varázsló, igéző, jóvendőmondó, se halottaktól tudakozódó, mert utálatos az Úr előtt mindaz, aki ilyet cselekszik. Ezek azért veszélyesek az emberre, mert a hitét kötik le, s így Istentől elszakadva védtelenné válik. Ettől félti Isten az övéit, ezért mondja a Biblia, hogy ő féltőn szerető Isten.

Amíg Mózes átvette a tízparancsolatot az Úrtól, addig a nép fülbevalókból borjút öntött, és úgy kezdték imádni, mintha az hozta volna ki őket Egyiptomból. Ugyanilyen ostobaság és istenkáromlás minden mai babonaság is. Sokan nem tudják, hogy ősellenségünk, az ördög, mindent elkövet, hogy Isten helyett őt imádják, benne bízzanak, tőle kérjenek segítséget. Aztán benyújtja a számlát, s az ilyenek gyakran súlyos következményei vannak. A ma divatos ezoterikus ajánlatok mögött is ez az ördögi szándék bújkál meg.

Tudjuk a Szentírásból, hogy Jézus Krisztus legyőzte az ördögöt. Ezért tud segíteni azokon is, akik a gonosz csapdájába léptek. Jézushoz kell fordulnia mindenkinek, mert ő azért jött, „hogya az ördög munkáit lerontsa” (IJn 3,8). A benne való állhatatos hit védelmet nyújt minden sötét támadástól.

*

A KÉZNÉL LEVŐ LEGJOBB TEENDŐ

Kérj, ha még nem kaptál.

„Aki kér, mind kap.” Luk. 11, 10.

Nincs nehezebb, mint kérni. Vágyunk és kívánczunk, emésztjük magunkat és szenvedünk, de csak a legvégső esetben kérünk. A nem-létező bizonyos érzése hajt minket aérésre. Kértél-e már valaha a belső szegénység mélységéből? „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől...” (Jak. 1, 5). De légy előbb bizonyos, hogy nincs bölcsességed. Nem emelkedhetsz fel a lelki valóság magasságába, amikor te akarsz. Ha lelkileg nem vagy valódi, a kéznél levő legjobb, amit tehetsz, hogy kéred Istentől a Szent Lelket, Jézus Krisztus szava alapján (1. Luk. 11, 13). A Szent Lélek az, Aki valósággá teszi benned mindazt, amit Jézus érted lelt.

„Aki kér, mind kap.” Ez azt jelenti, hogy nem kapsz, ha nem kérsz (v. ö. Máté 5, 45), de amíg oda nem jutsz, hogy kérj, addig nem fogod Istentől elfogadni. Elfogadni annyit jelent, hogy gyermeki viszonyba kerültél Istennel és most önálló, erkölcsi értékeléssel és lelki megértéssel magad is észreveszed, hogy ezek a dolgok Istentől származnak.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége..” Azért jössz rá, hogy nincs, mert kapcsolatba kerültél a lelki valóság világával; ne rakd fel újra értelmed szemellenzőit. Azt mondják az emberek: Prédikáld nekünk az egyszerű evangéliumot: ne beszélj arról, hogy szent életet kell élnünk, mert az a legnyomorúságosabb szegénység érzését kelti bennünk és nem kellemes, ha nyomorult szegénynek érzi magát az ember. „Kérni” annyit jelent, mint koldulni. Egyesek annyira szegények, hogy szegénységükből hasznót húzhatnak; lelki értelemben is ilyenek vagyunk többen. Sohasem fogunk kapni, haérés közben valami cél lebeg szemünk előtt. Haérés, nem szegénységből kérek, hanem bírni vágyásból. Az igazi szegényt csak szegénységének gyötrelmes állapota hajtja aérésre, ő nem szégyenl koldulni. „Boldogok a lelki szegények.”

*

Van mindig hívő maradék

„De meghagyom közöttetek maradékul a szegény és nincstelen népet, amely az Úr nevében keres oltalmat” (Zof 3,12).

Ha az igaz hit kihalóban van a gazdagok között, otthonra talál a világ szegényeinél, akik a hitben gazdagok. Az Úrnak ma is van hűséges népe. Én is közéjük tartozom?

Talán éppen szomorú és szegény sorsuk miatt tanulnak meg az emberek bízni az Úr nevében. Akinek nincs pénze, kénytelen megtanulni hitből élni. Akinek a neve a saját szemében sem ér semmit, bölcsen teszi, ha más névben bíz, a legdrágábban, az Úréban. Istennek mindig van hívő népe, és ez többnyire nyomorult és szegény nép. Akármilyen kevésre becsüli is őket a világ, az, hogy jelen vannak az emberek között, kimondhatatlanul nagy áldást jelenthet egy egész országra. Ők jelentik a „sót”, amely megtartja ezt a romlandó világot.

Ismét csak felmerül a kérdés mindegyikünk számára: Én is közülük való vagyok? Nyomorúságnak érzem a bennem és körülöttem levő bűnt? Szellemileg szegénynek tartom magamat? Bízom az Úrban? Ez a fő kérdés. Jézus Krisztus Isten jellemét, személyét, nevét jelentette ki; bízom benne? Ha igen, akkor Istennek célja van velem ebben a világban.

Uram, segíts, hogy betölthessem azt!

*

„Amikor [Jézus] látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: »Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába«.”
Máté 9,36-38

Sokszor megdöbben az ember: mintha éppen ma írták volna az evangélium egy-egy igéjét. Lehetne-e pontosabban jellemezni a mi társadalmunkat? Egy juhnyáj, mely megszomjazott, és ráébred arra, hogy nincs pásztora, kétségbeesetten béget, szaladgál, tehetetlen, céltalan. A XX. század első fele tele volt „pásztorokkal”, megváltást, új életet hirdető vezérekkel. Eredményét megtapasztaltuk. Második felében egyetlen új eszme, egyetlen reményt keltő tanítás nem keletkezett, a régiek egymásután maradtak szégyenben. Eltűntek a nagy vezéralakok is. Krisztus pedig nem kell a tömegnek. Páll Lajos

„Erdőirtás” című versének záró sorait idézem: „Ameddig látok, csupa törpeség. Hencegő gőgjüknek fű makogja: Fenség!” A tömeg pedig önmagától semmire nem képes. Egy reményünk maradt: Jézus megszánja az elgyötört sokaságot. O maga küld pásztorokat, tanítványait. És valóban új élet keletkezett ott, ahova ők eljutottak. De mai tanítványainak is szól parancsa: ha túl sok és túl nehéz a pásztorolás feladata, kérni és újra kérni kell szerető Atyánkat, küldjön hívő, szolgálatot, felelősséget vállaló, kitartó munkásokat a nyáj mellé.

Atyám, sokszor elszomorodok én is vezetőink tehetetlensége miatt, s egyáltalán nem vigasztal, hogy más népeknek sincsenek külön vezetői. A tehetetlenség, üres hatalomvágy, kíméletlen zsarnokság uralma után nem is maradhatott más, csak az üresség. Töltsd meg, Uram, Lelked sugalmazásával lelkünk ürességét. Adj nekünk igaz vezetőket, akik nem fejni és nyúzni, hanem akaratom szerint, a szeretet törvénye szerint pásztorolni tudják pásztor nélkül tengődő nyájadat. Tudom, erre csak neked szolgáló vezetők képesek. Ilyeneket adj nekünk, egyházadnak, népünknek, Édesatyánk! Ámen.

*

Miért csaltál meg?

Alapige: I Móz 29,25-26

Egy szomorú kérdés, az életben sajnos elég sokszor feltett kérdés hangzik el a mai bibliai Igében: „miért csaltál meg engem?” Miért tetted ezt velem? Miért csaptál be? Isten sokszor egy-egy kérdésen át akar minket tanítani. Úgy érezzük, hogy Isten a Szentírásban éppen a mi kérdésünket mondatja ki valakivel, vagy éppen minket kérdez meg valaki által.

A kérdést feltevő ember Jákob, aki megcsalta apját, becsapta testvérét, és a haragjuk elől el kellett menekülnie otthonról. El kellett hagynia az otthon biztonságát, a család szeretetét, és idegen földre bujdokolt, Mezopotámiába érkezett. Itt az idegenben meg kell tanulnia, hogy őt is becsapják, bűnéért bűnhődnie kell. Jákob sokakat becsapott maga körül, de most mégis felháborodva áll apósa előtt a sátorában, és kérdőre vonja: „miért csaltál meg engem?”

Amikor Jákob beáll szolgának Lábánhoz, Isten megajándékozta egy tiszta szerelmmel. Megszereti Lábánnak a lányát Rákhelt, aki apja juhait legelteti, és amikor Jákob végre Hárán határához érkezik, a kútnál találkoznak, és együtt itatják meg a juhokat. És Jákob, aki otthon épp a szeretetet nem becsülte, annak ajándékoz Isten itt az idegen földön egy tiszta szerelmet. Megegyezik Lábánnal, hogy szolgál nála hét évet, és akkor megkapja feleségül Rákhelt.

Szolgált tehát Jákob hét évig Lábánnal Rákhelért. Szívesen szolgált érte, mert

szerette. Mi is sokszor szívesen fáradozunk, ha kell áldozatot is hozunk gyerekeinkért, élettársunkért, testvéreinkért, mert szeretjük őket, mert ők drágák nekünk. Ilyenkor bármilyen nehéz és hosszú a szolgálat rövidnek tűnik.

A hét év letelte után, az esküvőjét követő reggelen veszi észre Jákob, hogy nem Rákhelt kapta meg, a kisebbik és szeretett leányt, hanem Leát, a nagyobbikat, azt, akire sohse gondolt úgy, hogy társa legyen. Éjjel a sátorban ezt nem vette észre, csak reggel, amikor felkelt a nap, és elhangzik ajkáról a becsapott ember kérdése: „miért csaltál meg engem?” így látja meg Jákob Lábánban önmagát, a csaló embert, így történik sokszor a mi életünkben is. Vannak ilyen sötét időszakok, ilyen sötét éjszakák, amikor meg lehet csalni egymást. A sátán mindig a sötétséget választja ki, hogy elkövessük a csalást vagy megkóstoljuk a megcsalás keserű ízét. Éjszaka esik meg mindez, amikor nem a világ világossága őrzi a mi szívünket, hanem a sátánnak hatalmába kerültünk.

Ilyen időszak volt a Jákob életében az a nap, amikor megcsalta apját és testvérét, és nem kerülhette el Isten ítéletét. Isten azt akarja, hogy próbák és csalódások által döbbenjünk rá az igaz útra.

Isten szereti Jákobot, a csalása ellenére Jákob kiválasztott ember, mert a beteli éjszakában, amikor álmában angyalok járnak a lajtorján, Isten megígérte, hogy nagy néppé teszi. De Isten ugyanakkor azt is akarta, hogy Jákob rádöbbenjen emberi gyarlóságára és vágyjon a tisztaság után.

Miért csaltál meg? Hányszor, de hányszor elhangzik ez a kérdés az életben. Lehet, hogy a társad részéről, amikor egy nehéz, fárasztó, idegesítő munkanap után megsértetted. Szólt az ő sátorából: mit tettél velem? Lehet, hogy a gyermeked kérdi, amikor meghall téged, a bálványozott szülőt káromkodni, és összetöröd szívében a hit tisztaságát. Hányszor fészkelte be magát ez az elkeseredett kérdés a szívedbe, amikor barátok cserbenhagytak, munkatársak elárultak: mit tettetek velem? Miért tettétek ezt velem? Ezt mondogatjuk, amikor valakiben nagyon csalódtunk, mint Jákob Lábánban azon a reggelen.

Sajnos ezek a csalódások sokszor elkísérnek egész életünkben, és megkeserítik azt. Sokszor eltúlozzuk, gyanakvókká válunk, egész környezetünkre kivetítjük.

De vajon a mi életünk szép sátorában, a templomban nem hangzik-e felénk is ez a kérdés Jézus ajkáról? Megkérdezi istentiszteleten, csendes imádkozó perceinkben. Halljuk-e az Ő szavát? Mert sokszor csak akkor figyelsz, hogyha az Ige simogat. De ha azt kérdezné tőled: miért csaltál meg, akkor félrefordítod a fejedet, szívedet, figyelmedet. Mit teszel Velem? Itt is be akarsz csapni, itt, Isten sátorában, a templomban? Eljön a reggel, és Jézus Krisztus világossága mellett minden meglátszik.

Sokszor nem az élet sűrűjében, nagy bajok, nehézségek közepette, hanem ilyen szép ünnepi körülmények között, mint egy lakodalom megy végbe a csalódás, és akkor ismét kell hét évet szolgálni, ismét be kell állni Isten iskolájába, hogy átnevelődj, és ne csaló légy ezután, hanem Istennek ama gyermeke, aki megtanulta a kegyelem és irgalom édességét, és ezt akarja továbbadni az embereknek megtisztult szívvel.

Jákob kérdésére: miért csaltál meg, Lábán megtalálja a magyarázatot, mert a sátán az ajkára lopja a szót: „Nem szokás nálunk, hogy a kisebbiket odaadják a nagyobbik előtt”. Figyeljétek meg az életben, amikor valaki megcsalja a másikat, milyen szépen meg tudja magyarázni, hogy miért tette. Sajnos nagyon elterjedt világunkban, otthonunkban, hogy becsapjuk egymást, fájdalmat okozunk egymásnak. Gátlástalanul mindent megteszünk önzésből, nyereségért. Mindent magamért, de semmit másokért. Vigyázz tehát, ne ülj be a sátán iskolájába, ahol megtanítnak hazudni, csalni. Legyünk mi mindig ott a Világ Világossága mellett, és sátorunkban égjen az Ő mécsese, az Ő szava. Hordozzuk el egymást annál a világosságnál, mely mutatja az utat a családban és a szívben. Adja Isten, hogy sátorainkban és szívünkben tiszta fény legyen Jézus szava. Ámen.

Június 10

Pásztor vigyáz rájuk

„Olyan lesz, mint egy nyáj, amelyet nem háborgat senki, legelésznek és heverésznek” (Zof 3,13).

Tegnap gondolataink a „szegény” és „nincstelen” népnél jártak, amelyet az Úr mint élő magot hagyott egy halott világban. A próféta azt mondja, hogy ez a nép „nem cselekszik hamisan” és „nem beszél hazugul”. Ennek a népnek nem volt sem rangja, sem gazdagsága, ami megtarthatta volna, de azokat a fegyvereket sem tudta használni, amelyekben a gonoszok annyira bíztak; ez a nép bűnös vagy csalárd módon sem tudta magát védelmezni.

Hát akkor? Elpusztulnak? Semmiképpen! „Legelésznek és heverésznek”, és nemcsak védettek a veszedelemtől, de nem is ismerik a gonosztól való félelmet. A juhok igen gyöngye teremtmények, a farkas pedig félelmetes ellenség. Mégis a juhok vannak többen, mint a farkasok, ügyük mindig győzelmes, míg a farkasoké egyre csak hanyatlik. Egy napon a juhnyájak megtöltik a földet, de nem marad egy farkas sem, mert a juhoknak van pásztoruk, aki gondoskodik róluk, védi őket és békességet ad nekik. Nem lesz „senki”, sem emberi, sem ördögi formában, „aki háborgassa őket”. Mert ugyan, ki riaszthatná meg az Úr nyáját, amikor közel van a Pásztor? így hát békességben lehetünk a zöld mezőkön, mert Krisztus lelkünk tápláléka és nyugalma.

*

Jézus csendje
...elvonult velük külön... De amikor a sokaság észrevette, utánament.
(Lk 9,10-11)

Isten néhány jellemző tulajdonsága után foglalkozzunk most Jézus személyével! Kinek ismerjük meg őt az evangéliumok leírásából?

Ez a szakasz arról szól, hogy a tanítványok beszámolója után Jézus elvonult csak velük egy csendes helyre. Rendszeresen kereste az alkalmat, hogy egyedül, csendben legyen az Atyával, vagy tanítványaival külön is beszélgessen. Jézus sokat dolgozott, előfordult, hogy enni sem volt idejük. Ezt csak úgy lehetett bírni, hogy az Atya előtti csendben kapott mindig új erőt.

Az emberek azonban megzavarják. Mindig sok problémájuk volt, hozták a betegeiket, utánamentek. Mit tesz most Jézus? Nem háborodik fel, nem küldi el a népet, nem zúgolódik emiatt, hanem „örömmel fogadta őket”. Hirdette az evangéliumot, és meggyógyította a betegeket. - Mi vajon hogyan viselkednénk hasonló helyzetben?

Miért tett így Jézus? Mert soha nem a maga akarata szerint járt el, hanem azt tette, amit az Atya akart. S tudta, hogy ez a sokaság nem véletlenül jött éppen most. Akit pedig az Atya küldött hozzá, azt ő soha nem küldte el.

Megszánta őket. Neki volt érző és együtt érző szíve, és soha nem önmagát kímélte, hanem másokért szolgált. Akkor is, ha az neki éppen alkalmatlan volt.

S mint jó pásztor enni adott a nyájnak. Mit? Igét, egészséget, kenyeret. Először hirdette az Isten királyi uralmáról szóló ígét, utána gyógyított, s végül jóltartotta a sokaságot. Mi fordított sorrendet szeretnénk. Ő azonban tudta, hogy ez vezet az ember életének teljes gyógyulásához: a lélek felől kell elindulni.

A helyén van-e mindez az életünkben: a csend és a munka, magánélet és szolgálat, a lélek és a test egészsége?

*

A reménységben örvendezzünk, a háborúságban tűrjünk!
„A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak... legyetek!” (Rom 12,12)

Isten gyermekeinek egyik legdrágább kincse a reménység. Legnehezebb próbáikban sem hagyja őket elcsüggedni. Az ige reménységgel tölti el őket (Zsolt 119,49). Hányszor megtapasztalják, hogy „a reménység nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által” (Rom 5,5). Tudják, hogy a reménységgel összeegyeztethetetlen az aggodalmaskodás (Mt 6,24-34). Más drága kincsük, hogy a háborúságban tűrők tudnak lenni. A béketűrés áldásaira is több ige figyelmeztet minket: „béketűréstek által nyeritek meg lelketeket” (Lk 21,19); „A békességes tűrés próbatételt nemz, a próbatétel pedig reménységet, a reménység pedig nem szégyenít meg” (Rom 5,4-5). A béketűréshez tartozik, hogy tanuljunk meg várni. A Zsoltáros azt kéri: „Senki se szégyenüljön meg, a ki téged vár” (Zsolt 25,3). Nem is szégyenül meg! Ezért legyünk mi is „béketűrők az Urnak eljövételéig” (Jak 5,7).

Uram, térjen szent nevedre dicséret, dicsőség, hogy aki megsegítő kegyelmedben reménykedik, sohasem szégyenül meg. Ha mást adsz is többször, mint amit várunk, mindig többet, mindig jobbat adsz, mint amit kérni merünk Tőled. Boldogan köszönöm meg Néked, hogy megszabadítod lelkem az aggodalmaskodástól és béketűréssel, várni tudással teszed gazdagabbá. Adja kegyelmed, hogy sok lélek tapasztalja meg mindezt boldogan! Krisztusért. Ámen.

„Te ígéretedhez mert támaszkodom, Az én lelkemben csak te benned bízom; Én árvaságom azzal táplálom, Hogy jobb karodnak árnyékában nyugszom.” . (Énekeskönyv 237. é. 9. v.)

*

A buzgóság és hűség követelménye

**Igyekeztek még jobban a ti elhívásotokat és kiválasztásotokat
megerősíteni.**

2Péter 1, 1C

Üdvösségünk teljes egészében Isten műve, mi az Ő alkotása vagyunk. Jézus Krisztusban teremtetett minket, hangsúlyozza az apostol (Ef 2,10). Akiket a bűn álmából most elhív, azokat már az idők előtt kiválasztotta, megigazította s ezzel belső emberüket egyszersmind meg is dicsőítette (Rom 8,30). Mindent megkaptunk, ami az élethez és az Isten szerint való járáshoz szükséges. Mindenünk megvan, mihelyt eljutottunk a mi dicsőséges Megváltónk megismerésére (2Pt 1,3). Ehhez nekünk már nem kell semmit se hozzátennünk, mert teljes üdvösségünk van. Ezt Ő munkálta, nekünk nincs részünk benne.

Mindez nem jogosít fel minket a semmittevésre. És éppen azért, mert az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, amire szükségünk van, igyekeznünk kell, hogy jó tetszésére szolgáljunk mindazzal, amit alapjában véve tőle kaptunk. Ha azonban már megmunkálta szívünk talaját, ott 'szőlős kertet' létesített, s ezzel kapcsolatban minden munkát elvégzett, akkor nyilvánvaló, hogy a gyümölcsöket is látni akarja (Ézs 5). A mi

feladatunk az, hogy az isteni elhívást és kiválasztást megerősítsük. Ez egyrészt igen sok buzgóságot kíván, másrészt Isten az, aki munkálja mind az akarást, mind a véghezvitelt (Fii 2,12-13). - A mi feladatunk az engedelmes követés. Ha Isten hív, mi ne dugjuk be a fülünket, ha felfedi bűneinket, azokat nem szabad takargatnunk. Különben az ember Isten kegyelmét hiába kapta, ez még súlyosabb ítéletet von maga után. A megtérésnek mindig párosulnia kell a helytállással. Ez azt jelenti, hogy kitartunk a próbák alatt és győzedelmeskedünk azokban. A kegyelem nem gyengéket, hanem hősöket nevel. „Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van!” (2Tim 2,1).

A kegyelem által minden erőnk lendületbe kerül. Isten gyermekeinek életében csodálatosan kapcsolódik össze a nyugalom és a tevékenység. A szív elcsendesül, és Isten szeretetében nyugszik. Ugyanakkor azonban feltámad a lángoló buzgóság, hogy dicsőítsük Őt és kegyelmét magasztaljuk. Isten gyermekeinél mindenkor együtt jár a nyugalom a tetterekészséggel. Ezt Pál apostol fejezi ki a legszebben, amikor azt mondja: „Ezért fáradozom én is, és küzdök az Ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kol 1,29). - Tőlünk az Úr elsősorban a hűséget várja el.

*

Az Úr az én pásztorom 23. zsoltár

A legelső dolog, ami ennek a zsoltárnak az olvasása közben megragadja a szívemet, az a nagy ellentét, amivel ez a zsoltár kezdődik: az „Úr” és „én”. Az „Úr” szó hallatán feltárul az ember szemei előtt Istennek minden dicsősége, nagysága, hatalma, szentsége, a maga félelmetes és megrendítő voltában. Ez az az Isten, akiről a zsoltáríró más helyen azt írja, hogy kiereszti a hangját, és megszeppen a föld, aki a szeleket teheti követeivé és a villámokat angyaláivá, aki parancsolt száz világnak és egyetlen szavára előállottak, és akinek csak egy szavába kerül, hogy megszűnjön körülöttünk minden élet. Ezzel szemben áll a megnevezés: „az én pásztorom”. Soha olyan emlékezetesen nem éltem meg a magam kicsiny voltát, mint mikor egyszer egy késő őszi alkonyatban egy szabolcsi falu felé gyalogoltam. A falu messze volt a vasútállomástól.

Már sötétedett, különösen az akáclombok alatt. Leszállt az este, de még hosszú út állt előttem. Az országúton messzire láttam, és sehol semmi nesz nem hallatszott. Még madár sem járt arra, nem hogy ember. Ekkor nehezedett rám, ijesztő módon, a saját kicsinységem. Belegondoltam, hogy a jó néhány kilométeres útszakaszon milyen parányi vagyok. Egy kis göröngy az országúton. Hát még a földön vagy a világegyetemben! Van úgy, hogy nagyon fontosnak tartjuk magunkat, pedig több millió, hozzánk hasonló ember él a földön. Olvastam valahol, hogy egy köbkilométer nagyságú gödörbe a földön élő összes embert bele lehetne dobálni, és a gödröt csak néhány méternyire tölténék

meg. Ennek a tömegnek vagyok egy parányi egyede. Milyen jelentősége van egy embernek a világmindenséghez mérten? Hát még, ha a lelki távolságokat hasonlítjuk össze! Milyen tágkeblű az Isten, hogy az egész emberiséget a keblére tudta ölelni! Milyen tökéletes, milyen szent és tiszta! És milyen szűkkeblű, önző, tisztátalan és gyalázatos ezzel szemben a mi emberi szívünk! Mennyi minden miatt szégyenkezzük elötte! Hány napot szeretnénk meg nem törtéنتté tenni, az emlékéit is kitörölni! Íme, ez a két nagy ellentét áll itt egymással szemben: az Úr és én. Csodálatos módon mégsem ellentétes viszonyba van állítva a kettő, hiszen ezt olvassuk: „Az Úr az én pásztorom.” A pásztor élete szorosan összefügg a bárányai életével: azt az utat járja, amit a bárányai, olyan körülmények között él, mint a bárányok. Az a szél fújja őt is, amelyik a bárányokat, az az eső veri, az a nap tűz le rá, ugyanaz a veszély fenyegeti. A bárányok sorsa a pásztor sorsa is. Az együgyű bárányok rábízattak, a pásztor az ő gondviselőjük. A bárányok nem tudják megvédeni a pásztort, nem viselhetik gondját, hanem a pásztornak kell őket megoltalmaznia, és a menedékökről gondoskodni. Gondolj bele ebbe a mondatba, hogy: „Az Úr az én pásztorom.” Ő törődik veled, Ő viseli gondodat. Ő oltalmaz, Ő tart meg, Ő hordoz. A pásztor és a bárányok között nincsen olyan óriási szakadék, mint Isten és miközöttünk. A pásztornak ugyanis haszna van a bárányokból, Istennek azonban semmi haszna nincs abból, hogy Ő a mi pásztorunk, hogy a gondunkat viseli, hogy utánunk jár, hogy sorsközösséget vállal velünk, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban. Istent a mi részünkről csak gyalázat és szidalom éri, Ő mégis pásztorol minket hűségesen. Nem a béresnek, nem a szolgának, hanem a gazdának a gondviselése ez, mert azt olvassuk tovább: „Nem szűkölködöm.” Valamikor őriztem jószágot és tudom, hogy ha az ember nem akart túl sokat a jószág után járni, egy helyre kellett terelgetni őket, ahol nem volt legelő, így aztán a jószág ledelel. A marha lefeküdt kérőzni, a pásztor pedig nyugodtan aludhatott. Ilyen őrzés mellett a jószág szűkölködik. A mi pásztorunk úgy őriz minket, hogy nem szűkölködünk: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.” Sőt, a zsoltárból az derül ki, hogy Isten jószága bővölködik. Amíg valaki nincs Istennek a pásztorbotja alatt, addig szűkölködik. Addig, amíg nem az Úr volt az én pásztorom, szűkölködtem a szeretetben, a megbocsátásban, az irgalomban, békességben és örömben. Korlátok közé volt zárva az életem. Karámba, akolba voltam zárva. De mióta az én Uram pásztorol engem, kieresztett az akolból, és kivitt a mezőre. Azóta megtanultam átélni és értékelni ezt a kijelentést. Azóta van, ami azelőtt nem volt. Addig csak reszketve számolgattam a garast, azóta kemény forintjaim vannak. A tékozló fiú szükségét látott, távol az atyai háztól, otthon azonban bőség várt rá. Ennek a pásztorolásnak a másik következménye az, hogy megnyugtat. Ebben a világban nincs nyugalom. Megfigyeltem a madarat, amint hajtja, kergeti a szélvihar, és ide-oda dobálja, a faággal együtt, amelyre rászáll. Kősziklára kell repülnie, sőt, annak is a hasadékába, hogy nyugalmat találjon, hogy ne kergesse tovább a szélvihar. Az Úr az, aki megnyugtat téged. Hiába próbálsz az erkölcsi magaslatok faágain nyugalmat keresni, mert azok nagyon ingatagok. Az ember erkölcsi érzékét nagyon sok körülmény

befolyásolja. A vallásos érzéseid, az imádságaid sem tudnak megnyugtatni.

Pillanatnyi vigasztalást nyersz csak, ha imádságaidba merülsz: olyan, mint amikor valaki a lázas betegnek az égő homlokára teszi a kezét. Gyorsan átmelegszik a kéz, és nem hűsít többé. Istenen kívül semmi nem tud megnyugtatni. Nincs a szívednek békessége, míg Jézusban békére nem talál. Azért nyugtalan és békétlen az életed, mert még nem tudtál megnyugodni Őbenne. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugosztalak titeket” - hangzik a Mm,28 felhívás. Ezen kívül nincsen nyugalom és békesség.

A bárányok éhségét csak a füves legelő csillapítja le. Ugyanígy, aki a testi kenyérből eszik, az újra megéhezik. Csak az elégszik meg igazán, aki abból a kenyérből eszik, melyet O adott a világ életéért. Az életnek kenyere, az élő és írott Ige az, amely kielégíti éhező, vágyakozó lelkünket. Ne keress más megnyugvást, más bölcsességet, mert csak az Igében találsz, sehol másutt!

Isten nem elégszik meg a látszatbékességgel. Nem úgy nyugtat meg, mint amikor valakit a halálos ágyán úgy próbálnak vigasztalni, hogy jobban lesz, és még sokáig él. Nem engedi az embert olyan helyen lepihenni, ahol veszedelem fenyegeti, hanem az igazi nyugalom és békesség helyére vezeti. Sok ember nem tudja, mi az oka, hogy életében annyi kudarc és eredménytelenség van. Próbálnak megnyugvást találni, de mindig újra kisiklik a lábuk alól a talaj. Amikor elmondhatnák maguknak, hogy „egyél-igyál én lelkem, sok javaid vannak, sok Lk 12,19 esztendőre eltévé”, egyszer csak leégnek a csűrök, láng martalékvá lesznek a pajták és kezdek mindent előlről. Csupa füstbe ment terv, köddé vált álom, porba hullott reménység van az útjukon. Nem látják azonban, hogy Isten terelgeti őket, és nem hagyja megállni őket a hamis békesség látszatánál. Mikor Jákob Lábántól hazafelé indult, útközben letelepedett Sekhem vidékén, és jól érezte magát. Háza népe már-már össze is házasodott volna Sekhem lakóival. Isten azonban azt akarta, hogy Jákob Béthelben telepedjék le. Dinát megszeplősítették, majd a sekhemiek vérfürdőnek kellett jönnie ahhoz, hogy Jákob továbbmenjen. Szinte ki kellett lopnia onnan az életét. Hányszor járják Isten gyermekei ugyanezt az utat! Sokszor ugyanígy vérnek kell folynia ahhoz, hogy a pásztor az úton elakadt bárányt továbbterelhesse. Nem mindig használ a szelíd szó. Van úgy, hogy pásztorkutyákat kell ráuszítani a bárányra. Kudarcaid, bukásaid, mint kutyák martak bele az inadba és menned kellett tovább. Nem maradhatsz ott, ahol jól érezted pedig magadat. Bizony, sokszor megszagatva hordjuk el az irhánkat, de meg fogunk érkezni egyszer a nyugalom végső helyére, Isten városába. E földön nincsen maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük. Amint az ember túlságosan ragaszkodik egy személyhez vagy egy szolgálathoz, Isten elveszi tőle, ami számára a legkedvesebb, és viszi, terelgeti tovább, a nyugalom végső helyére.

Pásztorunk azonban nem mogorva. Azt olvassuk, hogy Isten megvidámítja a lelket.

Istennek országa igazság, békesség és Szentlélek által való öröm. Csodálatos és megfoghatatlan az, hogy Isten gyermekei sokszor kis dolgoknak is mennyire tudnak örülni. A szív belső, gyermeki öröme ez. Jézus ezt mondja: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” Azt akarja, hogy a mi örömünk teljes legyen: „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete.” Előfordul, hogy bár bánkódunk, mégis örvendezünk, mert Isten az, aki megvidámítja a lelkünket. Ez a világ nem tud megvidámítani. Vannak tréfái, melyekkel kényszeredett mosolyt csal az ember ajkára, de igazi, szívből jövő kacagás csak Istennél van. Csak az tudja megvidámítani a szívedet, aki szeret, és Isten szeret téged.

„Az igazság ösvényein vezet engem.” Magunkban nem tudnánk járni rajta. Nincs bátorságunk hozzá, hogy a magunk erejéből őszinték legyünk, és hamarosan zsákutcába jutnánk. Ő azonban az igazság ösvényeire vezet minket. Számomra azt is jelenti ez a kifejezés, hogy aki olyan mafla, hogy terelgetni sem lehet, azt Isten kézen fogja, és vezeti. Van olyan liba, amelyik asszonya terelgetésére bemegy az ólba, van azonban olyan is, amelyiket nyakon kell ragadni, és úgy belökni a többiekhez. Van olyan ember, akit nem lehet beterelni az üdvösségre, hanem úgy kell belökdösni oda. Lótót erőszakkal kellett kihozni Sodomából, mert a szép szó nem használt. Isten azonban ezeket a bárányait sem hagyja el. Ezeknek is meg kell érkezniük. A vezetés nem olyan egyszerű dolog. Falusi emberek tudják, mit jelent az, amikor a jószágot vezetik. A marhának a szarvára, a sertésnek a nyakára vagy a lábára kötnek egy kötelet, és úgy húzzák, a kötélnél fogva. Nem egyszerű, számomra mégis nagyszerű, hogy Isten vezet. Azért is, mert vannak utak, amelyekre magamtól nem mennék, Ő azonban kezeimre hurkolja a kötelét és vezet engem. Becibál oda, ahova önként nem mennék be. Azonban sok gyöngédség és szeretet is van ebben. Gondoljunk most arra, amikor a szülő vezeti a gyermekét. Kézen fogja a kisfiát, a kislányát és így szól hozzá: „Na, menjünk együtt!” Nem lép nagyobb, mint amekkorát a gyermek tud lépni. Isten is így tesz velünk: nem lép nagyobb, mint amekkorát te lépni tudsz. Egy szempillantás alatt elvégezhetné a munkáját ezen a földön, de nem tudnánk lépést tartani vele. Ezért türelmesen lépeget mellettünk, mert gyöngéden figyel ránk. Pedig ez nem könnyű dolog. A kirándulásokon is mindig vannak hátul kullogók, akik lemaradnak, nem bírják a tempót. Miattuk lassabban kell menni, visszahúzzák az egész csapatot. Isten lépést tart velünk, úgy vezet, ez azonban azt is jelenti, hogy késik miattunk.

Isten mindent az Ő nevéért cselekszik. Ne gondold, hogy gyönyörködtető az arcod. Az ember arca a bűnnek minden rútságát magán hordozza. Amit tesz veled vagy érted az Úr, azt az Ő nevéért teszi. Nem neked, hanem magának akar nevet szerezni. Ne dicsekedj hát, és ne akarj magadnak nevet szerezni, ahogy a bábeli toronyépítők tették.

A halál árnyékának völgye egy földrajzi hely volt a zsidók országában. Ott az út egy

helyen, a hegyek között úgy elszűkült, hogy egy fénysugár nem sok, annyi sem jutott el oda. Itt a pásztor a nyáj elé került, és hátranyújtotta a botját, ezzel biztatva őket, hogy noha nem látják, ott van velük. A kifejezés tehát nem a halálra vonatkozik, hanem életünknek minden olyan útszakaszára, ahol megfogyatkozik a fény. A zsoltáríró, persze, a halálra is gondolhatott, de meggyőződése, hogy vannak az életben olyan helyzetek, amikor a halál megváltás lenne. Magam is átéltem olyan időszakot, amikor úgy láttam, hogy meghalni sokkal könnyebb lenne, mint tovább élni. És hányszor találkoztam olyan emberekkel, akik szívesebben vállalták volna a halált, mint azt az életet, ami nekik adatott! Bizonyára könnyebben viselném el a magam éhhalálát, mint-hogy a szeretteim közül kelljen valakit éhen halni látnom. Máskor pedig szívesen magamra venném a mások bűnét és kísértését, mert sokkal inkább fáj, mint a saját kísértéseim. Az azonban bizonyos, hogy a haldoklónak is vigasztalás az Úr jelenléte.

A halál árnyékának völgyében egyszerre van jelen a gonosz és Isten vesszeje. A gonosz, kétségbe akarván ejteni, a nyomorúságok közepette ezt suttogja a fülünkbe: „Hol van a te Istened, akiben bíztál?” Megszorongatja a szívünket, mert el akar ragadni minket bizonygatva, hogy most aztán nincsen szabadítás, nincsen megoldás, nincs Isten. Lehet, hogy egészen magadra maradsz, még a szeretteid is eltávoznak tőled. A halál árnyékának völgyében a Bárány el is szakadhat a nyájtól. Isten csodálatos szerelme azonban gondoskodik vigasztalásról. Ott van Isten botja és vesszeje. Egyrészt éppen az ő botja és vesszeje vezetett a mélységbe és sötétségbe. Ő azonban jól tudja, hogy melyik út vezet legbiztosabban az üdvösségre. Másrészt ez a bot és vessző éppen az Isten jelenlétének a biztosítéka. Ahogy a pásztor jelenlétét a kinyújtott bot jelezte, ugyanúgy Isten jelenlétét is, ezeken az utakon, a kinyújtott vessző és bot jelenti. A csapások, amelyek olyan fájdalmasan érintenek, a biztosíték arra, hogy Isten a halál árnyékának völgyében is veled van! Csak az övéit vezeti keresztül Isten a halál árnyékának völgyén. E világ fiai játszva megússzák a bűneiket, következmény nélkül maradnak a gonosz tetteik. Az övéit azonban megostorozza az Úr.

Mélységeken viszi át, vesszővel, bottal sújtja, mert ki akarja terelni őket ebből a világból. A vessző és a bot a legkézzelfoghatóbb bizonyítéka annak, hogy a te pásztorod melletted van. Ha arcul ver téged, az azt jelenti, hogy melletted van. Akik nem az övéi, azokat hagyja menni a maguk útján. Ha valaki nem jár a halál árnyékának völgyében, ha nem ostromozza Isten vesszeje, az azt jelenti, hogy Isten magára hagyta, kiszolgáltatva őt a gonosznak. A keresztyén élet nemcsak mélységekből áll, hanem sok öröm és diadal is van benne. Szörnyű volna, ha mindig csak mélységekben lennénk, és csak a jajsavunkat, a siránkozásunkat hallaná a világ. Ezzel szemben az sem igazi keresztyénség, amelyik végigkedélyeskedi az életet. A zsoltáríró többet tapasztalt meg ezeknél, és ezt kell Isten minden gyermekének megtapasztalnia: „Asztalt terítesz nékem az én ellenségeim előtt.” Csodálatos dolog ez: ott áll az ellenség hada felvont íjakkal, harcra kész paripákkal, a pásztor a nyájával pedig nyugodtan megteríti az asztalt, és eszik. Csöppet sem zavartatja magát. Fölényes diadalt jelent ez. Nem retteg és nem félti az életét, nem

bujdosik az erdők mélyén. Édesapám mondogatta nekem, hogy ha valahová bemegyek, és a kutya elkezd ugatni, ne viselkedjek úgy, mint aki fél: ne nézegessek hátrafelé, ne kezdjek el szaladni előle, mert akkor biztosan megharap. „Nézz nyugodtan előre, és ne végy róla tudomást” - tanácsolta nekem. Ilyen bizonyossága kell hogy legyen Isten gyermekének is. Aki hisz, az nem fut, nem kapkod, nem veszíti el a fejét, nem esik kétségbe, mert tudja, hogy Isten az ellenség előtt asztalt terít neki.

Isten elhívott gyermekének homlokán ott van a felkenés olaja. A királyt, a papot és a prófétát kenték fel régen. Újszövetségi értelemben ez az Ige: 6. vers „Elárasztod fejem olajjal” - azt jelenti, hogy Isten kiárasztja Szendéikét az övéire, akik így királyokká, papokká és prófétákká kenetnek fel. Első a királyság: Isten Lelke a mi lelkünkkel együtt, bizonyoságot tesz róla, hogy Isten fiai vagyunk. Ha pedig fiák, akkor örökösök is: örököljük azt a királyságot, melyet Jézus, a mi elsőszülött testvérünk örökölt. Isten gyermekei ebben a világban közbenjáró szolgálatot teljesítenek tehát papok. A nép könyörgéseit viszik a szentélybe, Isten elé, és hordozzák nemzetségük bűneit. A harmadik a prófétaság: a Szentlélek, akit Jézus megígért nekünk, elvezet bennünket minden igazságra. Ezzel a Lélekkel felruházva a próféták látó szemeivel járunk a világban. Akinek nincs ott a homlokán a felkenetés olaja, az csak jövevény és zsellér az Isten országában. Lehetnek megbízásai neki is, ahogy egy nagy háztartásban szolgákra is szükség van. Ezek azonban nem fiák. Ne nyugodj meg addig, amíg bizonyoságot nem szerezted a felől, hogy Isten valóban felkent és fiává fogadott téged!

Akit Isten pásztorol, az bővölködik, csordultig van a pohara. Azt szokták mondani, mikor valakinek csordultig töltik a poharát: „Ne mondd, hogy nem szeretlek.” Mintha erről beszélne ez az ige: „Nemcsak annyit adok neked, amennyi jár, hanem sokkal többet. Szeretetem bele sem fér a poharadba.” Ha pedig úgy képzeljük el a dolgot, hogy életünk az a pohár, amelyikbe Isten az ő szeretetét akarja beleönteni, akkor bővölködnie kell az életünknek. Nyernek valamit tőled azok, akik körülöttesznek? Vagy pedig olyan vagy, mint a szűknyakú, bedugaszolt üveg? Királyi papság, szent nemzet! Hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.

Isten szeretetét a legbuzgóbb keresztyén sem mindig ismeri fel. A hatodik vers így kezdődik: „bizonyára”, ami nem éppen a hitbeli meggyőződés kifejezése. Gyakran éljük át mi is ezt. Bizony a terelgetés sokszor fáj, a vessző és a bot nyomán néha égő seb marad. Emlékezz csak vissza, hogy Isten terelgetései nem mindig voltak kellemesek! Ilyenkor te is így szóltál: „Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján.” Gyakran csikorgó fogakkal, és ökölbe szorított kézzel mondjuk, hogy „bizonyára javamat akarja ezzel is az Úr”. Sőhajtozva mondjuk, hogy szeret az Úr, magunkban azonban arra gondolunk, hogy bár inkább másként szeretne. Ragadd meg azért hittel ezt a szót, hogy „bizonyára”. Valid meg, hogy

sötét gondolatok vannak benned, nyugtalanság, kételkedés, de bizonyára mégis az Isten kegyelme engedte meg, hogy belekerülj az ördög rostájába. Bizonyára az Ő jóságából és kegyelméből következett, hogy végig kellett járnod a halál árnyékának útjait.

Isten háza az övéinek élő közössége. Istennek egyetlen temploma volt e világon, mégpedig Jeruzsálemben. Az a templom jelentette jelképesen Isten tartózkodási helyét és a gyülekezetet is. Annak a templomnak a lerombolásával igazzá vált Jézus mondása, hogy nem Jeruzsálemben és nem is a Garizim hegyén van Isten temploma, hanem ott lakik Ő, ahol ketten vagy hárman az Ő nevében összejönnek. Ott az Úr hajléka, ahol Isten hívő gyermekei vannak. Egy kőből épült alkotmány nem követelheti magának azt a jogot, hogy templom legyen. Nincs biztosíték arra nézve, hogy nem lesz belőle később kocsma. Viszont a legutolsó mulatóhely is templommá válik, amint hívő lelkek gyűlnek ott össze a Krisztus nevében. Az Úr házában lakozni tehát annyit jelent, mint együtt lenni a szentekkel. Azokkal, akik már előre mentek a mennyei dicsőségbe, azokkal, akik itt a földön vívják a harcaikat, és azokkal is, akiket még ezután hív el Jézus az ő csodálatos világosságára. Ebben a házban csak a Jézus bárányai lakozhatnak. Járhat valaki kőből épült imaházba, énekelhet a közösségi összejövetelen, hangos szóval érvelhet a vallásossága mellett, az Úr házában azonban csak az lakozik, akinek homlokán ott van a királyi kenet. Az, aki, Krisztus által, a halálból életre kelt, és nem a világ szerint jár, hanem Isten Lelke vezeti. A kívülálló számára alig van kínosabb, mint a hívő közösségek összejövetelei, mert idegenek az Úr házatól. Amíg nem tudod biztosan, hogy helyed van Isten gyermekei közösségében, és hogy amik az Igében megíratnak, számodra íratnak meg, addig nem vagy fiú. Aki az Úr házában lakozik, az egy Lélek és egy vér által tartozik Isten gyermekeinek a közösségéhez.

A „hosszú idő” nem túl pontos meghatározás. Olyan hosszú, amilyen hosszúnak a hitem szemeivel látom. Hitem szemei előtt pedig Isten csodálatos távolságokat mutat fel. Azt jelenti tehát, hogy örökké. És ez így is van: akinek egyszer a fejére hullott a felkenetés olaja, az nem távozhat el többé az Úr házából. „Senki, a ki teljesen az Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne váltassák, hanem halálra adassék bizonytalansággal.” Örökké az Úr házában kell maradnia tehát annak, akit Isten felkent. Hiszen Krisztussal együtt megfeszítettetett, és meghalt e világ számára. Aki egyszer az Úr házában vett lakozást, annak nincsen ki- és bejárása többé. Az örökre ott marad. A béres, a szolga felmondhat, gazdát cserélhet, a fiú azonban nem cserélhet atyát, mert a vér vízzé nem változhat. Szerződéseket szét lehet tépni, fel lehet bontani, meg lehet másítani, azt a vért azonban, amely fiúvá tett, nem lehet lemosni többé rólad. Ha a Szentlélek olaja kitöltetett a fejedre, az Úr házában lakozol hosszú ideig. Ez a biztosíték arra, hogy az Úr a te pásztorod. A pásztor, mint véren megváltott tulajdonaira, úgy vigyáz a bárányokra. A farkasnak, aki el akarja ragadni őket, előbb a pásztort kellene megölnie. Ezért zárta rájuk a kettős lakatot: „Senki ki nem ragadja őket az én kezemből”, illetve: „Senki sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből.”

Június 11

Nincs szégyenre okunk

„Ne félj, mert nem vallasz szégyent" (Ézs 54,4).

Nem szégyenülhetünk meg hitünkben. A szörszálhasogatók és kritikusok támadhatják a Szentírást, hitünk alapját, az Úr azonban évről évre világosabbá teszi, hogy ebben a Könyvben nincs tévedés, sem túlzás, sem hiányosság. Nem szégyen egyszerű hívőnek lenni. Az egyszerű hit, amely csak Krisztusra néz, a dicsőség koszorúja a hívő fején, és többet ér, mintha bármilyen rendjelet viselne a mellén.

Nem szégyenülhetünk meg reménységünkben. Minden pontosan úgy lesz, ahogyan az Úr megmondta. Ő táplál minket, vezet, megáld és megnyugtat. Urunk eljön egyszer újra, és akkor vége lesz a siralom napjainak. Hogy dicsőítjük majd akkor az Urat, aki először élő reménységet adott nekünk, azután beteljesítette reménységünket.

Nem szégyenülhetünk meg szeretetünkben sem. Jézus Krisztust mindenkinek felett szeretjük, és soha nem kell szégyenkeznünk azért, amiért szívünket neki szenteltük. A dicsőséges Szeretett meglátása majd igazolja az iránta való lelelkesebb ragaszkodást is. Senki sem kárhoztatja majd a mártírokat, mert meghaltak Érte. Ha majd Krisztus ellenségeit az ítélet sújtja, az Úr Jézus szeretteit magasztalni fogják a megdicsőültek, mert „nagyobb gazdagságnak tartották Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot" (Zsid 11,26).

*

Erő áradt ki belőle

Jézus azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle... (Mk 5,30)

Egy zsinagógái előjáró a súlyos beteg lányához hívta Jézust. Ő azonnal indult is, de a sok embertől csak lassan tudott haladni. Ráadásul meg is állt útközben, és ezt kérdezte: ki érintette a ruhámat? Egy sokaságban ezt nehéz megállapítani, de ő érezte, hogy erő áradt ki belőle. Kiderült, hogy egy gyógyíthatatlanul beteg asszony

ért hozzá azzal a hittel, hogy így meggyógyul. S úgy is történt.

Közben azonban a kislány meghalt. Jézus nem zavartatta magát, szerinte nem halt meg, csak alszik. Volt, aki sírt, volt, aki emiatt kinevette Jézust. Ő pedig feltámasztotta a halott leányt.

Bármerre járt, ez a mennyei erő áradt belőle. Ennek birtokában ura maradt minden helyzetnek, semmitől nem jött zavarba, minden nyomorúságra készen volt nála a megoldás. Egyszerűen igaznak bizonyult az, hogy isteni teljhatalmával neki minden lehetséges, az is, ami az embereknek lehetetlen. Neki mindegy volt, hogy egy alvó gyermeket kell felébreszteni, vagy a halálból kell visszahozni valakit az életbe. Mert neki adatott minden hatalom mennyen és földön.

De ki tapasztalhatta meg ezt az erőáradást? Aki komolyan vette, hogy Jézus az, akinek mondta magát, vagyis aki hitt benne. Ez az asszony hittel lopakodott Jézus közelébe, és próbált segítséget kapni tőle. Jézus ereje ma is abba az irányba árad, ahonnan hittel közelít hozzá valaki.

Lehet, hogy nem azonnal segít, megvárakoztat. Néha engedi, hogy még súlyosabb legyen a baj. Ne essünk kétségbe! Aki hittel kéri őt, azt számon tartja. Bízunk benne, és bízunk rá mindig a megoldást!

Bár késik a segítség, És nem találsz vigaszt:
Eloszlik gond és kétség Előbb, mint véled azt.

(Paul Gerhardt)

★

Az újjászületett hívő ember istenfélelme

Szent félelemmel éljetez földi vándorlásotok idején. I Péter 1,17

Vannak keresztyének, akik azt gondolják, hogy az istenfélelem valami ószövetségi kegyes fogalom. Úgy vélik, hogy miután a kegyelem teljessége Jézus Krisztusban megjelent, már nem kell beszélnünk istenfélelemről, hanem csak háláról, bizalomról, szeretetről és a hívő engedelmességéről. De hát nincs-e gyermeki félelem is, ellentétben a szolgai félelemmel, amely csak a büntetéstől retteg? Mindenesetre az Úr Jézus nyomatékkal mutat rá az istenfélelem szükséges voltára (Mt 10,28). Pál, a kegyelem apostola arra int, hogy Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket (2Kor 7,1), Péter pedig a fent idézett felszólítással fordul hozzánk.

Az istenfélelem a megkegyelmezés előfeltétele és egyúttal ennek csodálatos gyümölcse: „irgalmas az Úr az istenfélőkhöz” (Zsolt 103, 13). Tehát azok nyerhetnek kegyelmet, akik Isten szentsége előtt félelmet éreznek és elhatározzák, hogy felhagynak minden bűnnel, amit Isten gyűlöl és büntet. - A kegyelemből azonban istenfélelem is fakad. „Nálad van a bocsánat, ezért félnek téged” (Zsolt 130,4). A kegyelmet nyert ember bátran tekinthet Istenre, de ugyanakkor kell, hogy szorongás is legyen benne az újabb bűnök miatt. „Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket” (Fii 2,12), írja Pál apostol, mégpedig nem a meg nem tért embereknek, hanem a kegyelmet nyerteknek. Ő maga is félt attól, hogy miközben másoknak prédikál, valamiképpen méltatlanná ne legyen (!Kor9,27). Az ilyenfajta szorongás - hogy végül is el ne játsszuk a kegyelmet és a szentek örökségében való részesedésünket - igencsak üdvös, jó dolog.

Semmiképpen nem akarjuk az üdvbizonyosság vigasztalását és örömét kisebbiteni. Vannak keresztyének, akik üdvbizonyosságukat kihangsúlyozzák, de nyomát sem találjuk bennük a lelkiismeretességnek, óvatosságnak és szorongásnak, amelyek Isten gyermekeit megilletik. Az igazi bibliai kegyességet mindig az alázat jellemzi. Isten őrizzen minket a túlzott üdvbizonyosságtól és fölényességtől. -Lehetséges, hogy egyeseknek az 'istenfélelem' szó csengése régimódi, mégis kitartunk amellett, hogy feltétlenül szükséges, hogy a szent Isten előtt a porba roskadjunk, és állandóan tudatos legyen bennünk az Ő jelenléte, s félelemmel járjunk az Ő szent színe előtt.

*

Az életünk legyen gyümölcstermő!

„Ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem,... vágd ki azt!” (Lk 13,9)

Csak a gyümölcstermő élet érdemli meg az élet nevet! A Jézus példázatában szereplő gazda gyümölcsöt keres a szőlőjébe ültetett fügefán, de nem talál. Azt mondja vincellérjének: „Három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?” A vincellér azt feleli: „Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: és ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt” (Lk 13,6-9). Az örökkévaló Isten a gyümölcsöt kereső Gazda, az Úr Jézus Krisztus a Vincellér, aki kegyelmi időért könyörög a halálra ítélt fa részére. Mindannyiunknak éreznünk kell, mi vagyunk az a terméketlen fügefafa. Mennyei Gazdánk gyümölcsöt keres sokszor - fájdalom - meddő életünk fáján. Krisztus és Szentlelke a próbák, fájdalmak ekéjével körülszántja, igéje, kegyelme drága eső csöppjeivel hinti meg, szeretetével harmatozza be, csak hogy gyümölcstermővé tegye, nehogy a kegyelmi idő elmúltával a halálra ítélt fügefafa sorsára jussunk. Ezt meg kell értenünk!

Uram, félelem fogja el a lelkem arra a gondolatra, hogy életem fáját terméketlennek

találod. Méltatlan voltom ellenére kegyelmi időért könyörgök: segedelmedért, áldásaidért, hogy szent Neved dicsőítő gyümölcsök teremjenek életem fáján és belőlem sem a halál, hanem az élet illata áradjon mások felé... Hallgasd meg esedezésem! Krisztusért. Ámen.

„Felindítlak téged nagy nyomorúságimmal, Az én bűneimnek számtalan sokságával; Mindaddig kiáltok, míg be nem kötsz engem Szent irgalmasságoddal." (Énekeskönyv 240. é. 3. v.)

*

Ideje van az építésnek...

Azután feltekintettem, és négy szarvat láttam. Azt kérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mik ezek? Ő pedig így felelt nekem: Ezek a szarvak szórták szét Júdát, Izraelt és Jeruzsálemet. Azután az Úr négy kovácsot mutatott nekem. Ezt kérdeztem: Mit akarnak ezek csinálni? így felelt: Ezek a szarvak úgy szétszórták Júdát, hogy még a fejét sem merte felemelni senki. De eljöttek ezek, hogy megrémítsék a népeket, és letörjék a szarvukat, mert szarvukkal támadtak Júda országára, és szétszórták. (Zakariás 2,1-4)

A prédikátor mondja: „Mindennek rendelt ideje van" (3,1)! Ezen belől „ideje a rontásnak és ideje az építésnek". Az élet ritmusában követi egymást a „négy szarv" és a „négy míves". És a dolgok, események ritmusában olykor egyszerre van jelen a kettő. Az egyik még alig végezte el a maga szerepét, a másik már át is vette. A szarvak és a mívesek az emberi történetben jól ismert szereplők. A szarvak a háborút, a pusztítást jelentik, a mívesek nyomukba lépve azt jelentik, jelenítik meg előttünk: eljött az építés ideje! Aki 1945-ben Budapesten járt, látta, hogy milyen pusztítása volt a háborúnak. Amit láttunk: az a szarvak munkája volt, a háborúé és a pusztításé. De közben már mást is felfedezhetett az, aki mögéje nézett a dolgoknak. Láthatta, hogy véget ért a pusztító erők munkája, és megindult az építés, a dolgok rendberakásának az ideje. Akármerre jártunk, mindenütt láthatók voltak a pusztulás jelei: felrobbantott hidak, összedőlt épületek, csak gyalog lehetett járni a fővárosban, a sínek ott voltak az utakon, de még nem indult meg a közlekedés. Rémítő látvány a pusztulásé mindenütt. De elkezdődött már a rend megteremtése is!

A négyes szám az Istentől kiinduló cselekményre utal. Négy a szarvak és négy a mívesek száma. Szimbolikus ez a szám, inkább arányt, mint valóságos mennyiséget fejez ki. Zakariást engedi belátni az isteni munka ritmusának a titkába. A négy szarv ideje lejárt.

Vége van a pusztításnak. Eljött a mivesek ideje, a romok eltávolításának és az újjáépítésnek ideje! Az a kis sereg, amelyik Júda földjére lépett mindenütt, azt látta maga körül, hogy romok, pusztítás nyomai veszik körül. De az, hogy hazajöttek, azt jelenti, hogy mindazt, ami a pusztítás jele, el kell távolítaniuk. Maga a hazatérés is azt jelenti, hogy új időt hozott el Isten népe életében. Az építés idejét!

Az, hogy újra itt lehetnek az ősi hazában, azt jelenti, hogy vége van már a szolgaságnak, és hozzá lehet fogni az építéshez! Nos, szabad döbbenten állaniuk a pusztítás eredményeit látva, szabad bűnbánatot tartani, akár sírni is. Szabad megbánniuk atyáik vétkeit, mert Isten haragjának a nyomai ott láthatók mindenütt. És szabad magukba szállaniuk. Csak egyet nem szabad: a látottakba belekeseredni, a munka eszközeit félretenni. A pusztítás látványa megrendítő, de aki csak a kezét tördeli a pusztítás láttán, az nem kaphat szerepet Isten munkájában. Vegyenek részt tehát, mint Isten mivesei, az építés szolgálatában. Jeruzsálemnek élnie kell, a templom nem maradhat csonkán. Isten szereti Jeruzsálemet, ragaszkodik hozzá, és ezt a szeretetét éppen abban mutatta meg, hogy hazahozta a fogságból a népét, hogy újjáépítsék azt! És, ha az angyal azt kérdezte előbb: „Meddig nem könyörölsz Jeruzsálemen?” Itt van rá a felelet. Hazahoztam népem maradékát a fogságból, hogy építse, építse újjá Jeruzsálemet!

Kétség sem fér hozzá, mennyire szeretem Jeruzsálemet. Ti vagytok rá a tanúk, a fogságból hazahozott, megőrzött nép, a feleletem. Látta ezt Zakariás próféta is, ki is mondta, népe vigasztalására és építésére. És látomásával, annak meghirdetésével kívánja őket „felindítani”, építő erővel felruházni és felbátorítani. Az lesz ennek a megőrzött és hazahozott népnek a bizonyágtétele Istenről, ha elfordítja szemét a romok látványáról, követi Isten miveseit, és építi Jeruzsálemet és a templomot!

Az pedig, hogy mindez Dárius király második évében történik, sürgető figyelmeztetés. Már tizennyolc év múlt el a kegyelem új idejéből, és még mindig csak itt tartanak, a sírásnál és a romoknál. Hagyják abba az értelmetlen siránkozást, fogjanak hozzá az építéshez minél előbb. Isten szeretetét népe iránt éppen az jelenti, ha ez a nép felépíti Jeruzsálemet! És felépíti a templomot. A hazatértek közül senki ne álljon félre, senki ne mutassa: ez nem rám tartozik! Isten áldása azokon lesz, akik nem kérdőjeleznek, hanem belefognak az építésbe!

A szarvak munkája nemcsak abban van, hogy valakik széthányják a meglevőt. A szarvak munkájához hozzátartozik az is, hogy akadályoznak az építésben, hogy az építőkben zavart, ellenkezést támasztanak. Isten mivesei úton vannak, és építenek, lépjenek nyomukba a hazatértek is. Értelmes munkára, és nem kesergésre hívta őket haza Isten szerelme. A jövő és a garanciák Isten kezében vannak. Elmúlt már a félelem, a rombolás ideje. Jeruzsálem hegyen épített város, már messziről meglátszik. Isten népét az dicséri, ha Jeruzsálem nem romokban hever, hanem Isten építő szeretetének fényei ragyognak

benne.

A mívészek minden munkája értünk és jövőnkért van. Áldozatot hozva szabad részt venni az építésben. Minden mai áldozathozatal a jövőt építi. Isten megáldja az építőket. Legfőbb mívész az örökkévaló Isten, aki az emberiségért a legnagyobb áldozatot hozta és hozza meg, mikor a szeretett Fiú bemutatja áldozatát a Golgotán! Az, hogy a szarvak munkában vannak, hogy diadalra vigyék a rontást, nem azt jelenti, hogy minden oda van, minden elveszett. Nem, mert Isten a rontást is beépíti örök terveibe. Az eltemetett Fiút nem hagyja a sírban, hanem feltámasztja, maga mellé emeli, hogy örök munkáját az építés szolgálatába állítsa. Ami a szarvak munkájának tűnik, valójában építés a javából! „Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3,16). Péter zokog nagycsütörtök éjszakáján. Sír, mert háromszor mondotta ki: „nem ismerem őt" (Lk 22,25-63). Ezek a könnyek már azt jelentik, hogy Péter új ösvényen jár. A megsiratott életből vezet az út a gyógyulás felé. Ez már a mívészek munkája, Péter nem veszhet el, mert az lesz majd a feladata: őrizze az Úr bányáit (Jn 21,18)!

Olvastam egy asszonyról, aki délre várta haza a zuhatagos folyóról férjét és leányát. De még délután sem jöttek meg. Sőt, már az éjszaka közeledett, és akkor rá akartak támadni a szarvak, de nem végezheték el félelmes munkájukat, mert az asszony a Bibliájához menekült. És végigolvasta a 34. zsoltárt. „Megkerestem az Urat, és meghallgatott engem, és minden félelemből kimentett engem... az Úr angyala táborot jár az őt félők körül, és kiszabadítja őket" (Zsolt 34,5.8). Imádkozott és lecsillapodott. Nemsokára a hazatérők kopogtak az ajtón, és a várva vártakat hazahozta Isten.

Isten határt szabott a szarvaknak, és utat nyitott a mívészeknek. Legyetek hát jó reménységben!

Június 12

Biztonságban lakozni

„Izrael bizton lakhatik, Jákob forrása egymagában a gabona és must földjén, ahol az ég harmatot hint" (5Móz 33,28).

Minél magányosabban lakunk, annál nagyobb biztonságban lehetünk. Isten el akarja különíteni népét a bűnösöktől, így szól: „Menj ki közülük" (1Móz 12,1). A „keresztyén

világ" olyan iszonyatos, hogy a Szentírás soha nem beszél róla. A világi keresztyén pedig szellemileg beteg. Akik kiegyeznek Krisztus ellenségeivel, máris közéjük számítanak.

A mi biztonságunk nem abban rejlik, hogy kiegyezünk az ellenséggel, hanem hogy magányosan lakunk a legjobb Baráttal, így biztonságban vagyunk akkor is, ha a világ gúnyolódik, rágalmaz és vigyorog, így mentesek vagyunk a hitetlenség káros befolyásától, a világi büszkeségtől, a hiúságtól és szennytől.

Isten azt ígéri, hogy az, aki az Övé, az akkor is „bizton lakhat egymagában”, amikor a világot éhségek és háborúk sújtják majd bűnei miatt.

Az Úr kihívta Ábrahámot a káldeabeli Úr-Kaszdim városából, ő azonban félúton megállt. Nem is nyert áldást addig, amíg újra el nem indult, és az Istentől rendelt helyre, Kánaán földjére meg nem érkezett. Csak ott volt igazán biztonságban, noha ellenség vette körül. Lót viszont egyáltalán nem volt biztonságban Sodomában, bár barátok körében élt. A mi biztonságunk abban van, hogy magányosan lakozunk Istennel.

*

Isten munkatársai legyünk!

„Isten munkatársai vagyunk.” (IKor 3,9)

Az örökkévaló Isten szentségben és igazságban uralkodik mindeneken. Mi emberek csupán gyarló porszemek vagyunk. Az ég és föld Ura lehajol a gyarló porszemekhez és akiket kegyelme kiválaszt közülük, kegyelme karjaira veszi, munkatársaivá teszi és rajtuk keresztül viszi véghez világkormányzó terveit. Nagy kiváltság, hogy az ég és föld Ura porszemeket választ munkatársaiul világot kormányzó munkájához. Évezredek óta millió és millió lélek végzi Szentlelkének irányításával, sokszor egymásról mit sem tudva, a nékik kijelentett isteni terv szerint, a munkát és sehol semmi fönnakadás, semmi összevisszaság! Isten munkatársának lenni nagyobb méltóság, mint amit ez a címetek, kitüntetések olyan bőkezűen osztogató világ adhat bárkinek, így szövi Isten munkatársain keresztül az emberiség történelmét... Hódolattal borulunk le mennyei Atyánk munkája előtt.

Örök kegyelmű Úr Isten, áldom és dicsöltem szent Neved, hogy olyan kegyelmesen válogatod össze belőlünk, gyarló porszemekből munkatársaid seregét. Odateszed minden munkatársad a maga helyére, erővel, tudással ruházod föl őket Tőled rendelt munkájuk elvégzésére. Ha értelmünk számára fölfoghatatlan is az a kegyelem, amely egy-egy

kiválasztott lélek osztályrésze lesz, én is dicsőítelek csodálatos munkáért. Krisztusért! Ámen.

„Mindenkoron áldom az én Uramat, Kitől várom én minden oltalmamat. Benne vetem minden bizodalmamat: Mindenkoron dicsérem, mint Uramat." (Énekeskönyv 254. é. 1. v.)

*

Jézus családja

Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám. (Mt 12,50)

Jézus emberi testét nem József nemzette, hanem a Szentlélek teremtménye volt (Lk 1,35). Születése után azonban Máriának és Józsefnek több gyermeke született, a Mk 6,3 név szerint felsorolja őket. Tehát Jézusnak voltak féltestvérei.

Családja sokáig nem értette meg őt. Testvérei sürgették, hogy tegye ismertté magát a világ előtt. Amikor pedig a hatóság is támadni kezdte Jézust, félelmükben örülnék akarták nyilváníttatni. „Amikor ezt meghallották hozzátartozói, elindultak, hogy elfogják, mivel azt mondták: magánkívül van." (Mk 3,21) Jézus és családja kapcsolatában ez a mélypont, ennyire egyedül maradt ő küldetésével a családon belül.

Egy alkalommal tanított, s „még beszélt a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele". Miért nem hallgatták ők is? Ennyire kívülálló maradtak? Jézus ekkor mondta: ki az én anyám, és kik a testvéreim? Az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

De mindvégig szerette családját, gyermekként szót fogadott szüleinek, s még utolsó perceiben is gondoskodott anyjáról, amikor a kereszten haldokolva tanítványára, Jánosra bízta őt. János gondoskodott is Máriáról, mindkettőjüket Efézusban temették el, sírjukat sokáig gondozták a keresztények.

Jézus mennybemenetele után csatlakozott Mária a gyermekeivel együtt a keresztény közösséghez. Az ApCsel 1,14 szerint már ők is együtt imádkoznak Jézus tanítványaival.

A vér szerinti összetartozás mellett tehát van egy hit szerinti is. Jézus testvérének tekinti azt, aki Isten akaratát cselekszi. Ez azt is jelenti, hogy a benne hívők „örökösei Istennek, és örökös társai Krisztusnak" (Rom 8,17). Én vajon Jézus testvére vagyok már?

Szeressük nagyon a még nem hívő rokonainkat is! És higgyünk Jézusban, hogy így Isten fogadott gyermekeivé lehessünk (Jn 1,12; Rom 8,29; Zsid 2,11)!

*

Szent félelem és gyermeki bizalom

Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét... Róma 11,2.

Gyakran megféleldkezünk arról, hogy a „mi Istenünk emésztő tűz” é azt gondoljuk, hogy az csak az Ószövetség Istene lehet, mert az Új szövetség Istene csupa jóság, mindenkinek Atyja, aki minden em bért egyformán körülvesz szeretetével. Az apostol azonban kifejezet ten azt mondja: „A mi Istenünk emésztő tűz. - Félelmetes dolog a; élő Isten kezébe esni” (Zsid 12,29; 10,31). - Amint Isten a népet történelmébe is félelmetesen beleszól, ugyanúgy megtapasztalja külső-belső életében az egyes ember is Isten ítéletének komolyságát. Ez sokszor testi szenvedések által történik. De ha Isten szent ha ragjának füzéből szívünkbe hullt egy szikra, akkor ez olyan belső tüzet gyújt, amiről fogalma sincs annak, aki ezt nem tapasztalta meg.

Isten gyermekei semmiképpen sem mentesülnek az ítélet alól, Sőt, igen gyakran éppen az Isten házán, az Ő népén kezdődik az ítélet. „Csak veletek léptem közösségre a Föld minden nemzetsége közül, ezért kérem számon rajtatok minden bűnöket” (Ám 3,2). Azoknak az ítéletes időknek az elején vagyunk, amelyek Isten népére jönnek, mielőtt a dicsőséges Krisztus ismét megjelenik. „Az igaz is alig menekül meg” - írja Péter, és maga Jézus is hangsúlyozza, hogy a kiválasztottaknak részük lesz az utolsó idők nyomorúságaiban. „Az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten Ő.” Néhány verssel később pedig ezt olvassuk, hogy irgalmas Isten az Úr (5Móz 4,29-31). Mind a kettő így igaz. Istent tűz veszi körül, ítélet és igazság királyi uralmának az alapja. De nála van a kegyelem és hűség is.

Isten tulajdonképpen lényege az irgalmasság. Csak az tudja igazán, hogy mi az irgalmasság, aki megtapasztalta az ítélet tüzet. Soha nem szabad megféleldkeznünk Istennek erről a keménységéről, még akkor sem, ha már megtapasztaltuk irgalmas-ságát. Őrizkedjünk, hogy Isten jóságát magától értetődő dolognak tekintsük. Belső életünk akkor marad egészséges, ha mindkettőt, Isten jóságát és keménységét, egyformán és egy időben fontolóra vesszük. Figyeljük meg, hogy mindkét apostol, Pál és Péter is mennyivel gyakrabban hangoztatják az istenfélelem gondolatát, mint sok érzelmi keresztyén. - „Félelemmel töltsétek el jövevénységeitek idejét!” (IPt 1,17; Fii 2,12). Ha ilyen szent félelem van a szívünkben, mindig csodálatosabbnak találjuk majd Isten ingyen kegyelmét.

*

A király bevonulása

24. zsoltár

Ezt a zsoltárt a papok és a leviták énekelték a jeruzsálemi templomban, amikor a szövetségládát a szenthelyre vitték. Az ószövetségi kijelentés szerint a szövetség ládájának tetején, a faragott angyalszárnyak között lakozott Isten. Éppen ezért, amikor a szövetségládát hordozták, a hívő zsidó arra gondolt, hogy most tulajdonképpen Isten vonul be az Ő szent lakóhelyére. Az újszövetségi kijelentés szerint viszont a mi testünk az a templom, ahova a király be akar vonulni. Ez a zsoltár a Király bevonulásáról beszél: egyrészt arról, amikor az életünkbe fogadjuk, másrészt pedig arról a dicsőséges visszajövetelről, amikor majd átveszi a hatalmat, és uralkodni fog a világ fölött. Az első két versben a Király nagysága és hatalma tárul elénk.

Az Úré a föld, tehát annak adja, akinek akarja. Nem véletlen az, ahogy a népek elhelyezkedtek a föld felszínén, hanem Isten gondolata, Isten terve. Az Úré a föld. Ázsia tehát nem az ázsiaiaké, Amerika nem az amerikaiaké, hanem az Úré. A nemzetek eltévesztik küldetésüket, és elszakadnak az Úrtól, ha országuk területét öncélúan csak a magukénak tartják. Ez az ige a magunk kis hétköznapi világára is vonatkozik. A földnek az a része, amely ránk bízott, tulajdonképpen Istené, és mi csak sáfárai vagyunk. A pénzem, a ruhám, a lakásom, a földem nem az enyém, hanem az Úré. Nem tekinthetem zsákmánynak, nem használhatom öncélúan. Amint ezt egyszer valaki megérti, másként kezd gazdálkodni a rábízottakkal. Ha a világ egyszer belekerül az ítélet mérlegserpenyőjébe, ezeken a pontokon híjával kerül ki onnét. Azt gondolják e világ fiai, hogy javaikkal úgy gazdálkodnak, ahogyan ők akarnak. Nem ismerik el, hogy az Úré a föld és annak teljessége, így a rájuk bízott javakkal Isten előtt el kell számolniuk. Az Úré a föld, ezért szabadon rendelkezik vele. Dániel könyvében olvasunk Nabukodonozor királyról, aki az akkori világ jelentős részén uralkodott: Asszír-Babilónia királya volt, és Isten szent városát, Jeruzsálemet is be akarta venni. Egyszer a palotája erkélyén a hatalmáról ábrándozott, és elfogta a szédítő gondolat, hogy ő uralkodik a világ felett. Ekkor Isten álomban kijelentette neki, hogy alázza meg magát előtte, mert az uralkodás jogaát Tőle kapta. Mikor a király ezek után sem alázkodott meg Isten előtt, az Úr megrendítően bizonyította be, hogy annak adja az uralkodás jogát, akinek akarja. A király megőrült, és más került helyette a trónra. Megalázottan kellett megtanulnia, hogy igenis, az Úré a föld. A legutóbbi évek eseményei a mi szemünk előtt is ezt bizonyították be: királyi székek dőltek össze, országhatárok omlottak le, noha betonerődítménnyel védték őket. Istennek úgy tetszett, hogy másnak adja az országot. Mert annak adja,

akinek akarja. Bárki legyen is a trónon, ha szíve elkevélyedik, Istennek hatalma van rá, hogy ledöntse, és mást emeljen a helyébe, mert Ővé a föld és annak teljessége.

Isten a föld lakóival is szabadon rendelkezik. Háborúk támadnak, nemzet támad nemzet ellen, csörtető lovaknak, kerékszörgésnek, puskáknak és ágyúknak a zaja veri fel a világot. Ahol Isten meggyalázott nevének dicsőséget akar szerezni, egymás ellen uszítja a népeket. Amikor választott népe kevélyen elfordul tőle, és a bálványaihoz fordul, haragja botjaként Asszíriát bocsátja rájuk, majd mikor Asszíria kevélyedik el, akkor őket is megtöri Perzsia által. A világtörténelem kerekét nem a népek indulata, nem a császárok hatalmi törekvései, hanem Isten kezei forgatják. Megint leegyszerűsíthetjük ezt a tételt a saját kis hétköznapi életünkre is. Ebben az esetben így hangzik: Isten szabadon rendelkezik velünk. Azt tesz veled, amit Ő akar, és nincs jogod megkérdezni, hogy miért cselekedtél így és nem másként. Illetve kérdezheted, de neki joga van hátat fordítani neked, és válasz nélkül hagyni a kérdést. Úgy vezeti életed fonalát, ahogy neki tetszik, te pedig nem a tanácsosa vagy, hogy felelősségre vond azért, amit cselekedett.

Joga van így cselekedni ezzel a földdel és a rajta lévő emberekkel, mert Ő alkotott mindent. Az alkotónak pedig joga van még elrontani is azt, amit alkotott. Neki, aki a semmiből teremtetten ezt a mindenséget, joga van rá, hogy újra visszaállítsa az eredeti állapotot. Egy szavába kerül, és eltűnik minden, mintha soha nem lett volna. Ennek a mindenható, dicsőséges királynak a bevonulásáról szól ez a zsoltár.

Az Úr hegyére felmenni, és ott megállni, ez két különböző dolog. Azon a bizonyos napon, amikor Koré, Dátán és Abirám fellázadtak Mózes és Áron ellen tömjénezőjüket megtöltve tűzzel, ők is megjelentek Isten szent színe előtt, de azon nyomban, elevenen szállottak alá a pokolba nem tudván megállni Isten előtt. Juthat valaki az Isten közelébe úgy is, mint Jézus példázatából a vendég, akinek nem volt menyegzői ruhája. Azonban hamar kidobták onnan, miután elhangzott a rettenetes kérdés: „Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád?” A legszentebb közösségbe is be furakodhat valaki, és kegyességével megcsalhatja az emberi szemeket, Isten előtt azonban nem állhat meg. Nem elég, hogy megérted a Szentírás kijelentéseit. Az a kérdés, meg tudsz-e állni Isten szent helyén, meg tudsz-e maradni Isten gyermekeinek a közösségében. Vannak emberek, akik bizonyos fokig megismerik Istent, feltáru előttük a szentélynek egy-egy titka, végül mégis elvesznek, mert nem állhatnak meg Isten szent helyén. Milyen szomorúan állapítja meg Pál is, hogy: „Démás engem elhagyott, e jelenvaló világhoz ragaszkodván.” Nincs megdöbbenőbb tragédia, mint Júdas élete. Jézus közvetlen közelében élt, betekinthezett a legszentebb titkokba, mégis elveszett. Hányan vannak olyanok, akikre vonatkozik János apostol kijelentése: „Közülünk váltak ki, de nem voltak közülünk valók.” Nem állhatták meg az Ő szent helyén. Jól vigyázz, mert eljuthat valaki Isten szent hegyéig, a Golgotáig, könnyeket hullathat a töviskoronás fő, „az áldott véres szent fej” láttán, de nem marad meg ott. Jönnek a kísértések, a próbák, és egyszer

csak kihull Isten gyermekeinek közösségéből.

A szent helyen az marad meg, aki külsőleg és belsőleg is megtisztult, a tisztaszívű és ártatlan kezű ember. A tiszta szív azt jelenti, hogy valaki közösségre jutott Istennel. A tiszta kéz a közösségnek a kifejezője. Isten ígéjében, az Úrral való közösségnek általában ez a két ismérve tárul a hívő ember szeme elé. Az egyik a belső hitbeli állapot, a lelki közösségre jutás, amely olyan titokzatos és megfoghatatlan, mint a fogantatás és a születés titka. János evangéliuma első fejezetében olvassuk, hogy „valakik befogadák Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek. Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatából, hanem Istentől születtek”. Az újjászületés titka ez. Jézus szavai szerint e nélkül senki sem láthatja meg Isten országát. Az újjászületésnek azonban, mint minden életnek, észlelhető megnyilatkozásai is vannak. Nem elég az, hogy hiszel, hanem a száddal meg is kell vallanod ezt. Pál ezt írja Timótheusnak: „Ismeri az Úr az övéit... álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja.” Nem elég, hogy a szívem megtisztul, a kezemnek is tisztának kell lennie. Sokan mondják, hogy hisznek, az életük azonban egész másról tesz bizonyosságot. Az első ugyan a belső tisztulás, az iszonyodás a bűntől, de ennek következménye a kezek tisztasága is. Vizsgáld meg csak a szívedet! Ha egyszer váratlan vendéged lenne, aki előtt sokat adsz a külső csínra és tisztaságra, mit látna ott? Konyákig a mosogató tálban vagy pedig szennyes ruhában találna? Megnyílik ugyan a szívünk, de rendszerint úgy, hogy a rendetlenséget a képmutatás függönyével takarjuk be. Nincsen ügyesebb kirakatrendező nálunk, amikor szívünk valódi indulatait kell elrejtteni. Bizony mindannyian rászorulunk az imára, hogy: „Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten!” Isten szent helyén csak a tiszta szívűek állhatnak meg. Ha azonban azt állítod, hogy megmostad a szívedet Jézus vérében, akkor légy kész megmutatni azt a tiszta kezeid által. Ahol tiszta szív van, ott nem lehetnek tisztátalanok a kezek.

A kezünkkel és a szánkkel tudjuk a leginkább nyilvánosságra hozni, hogy kik vagyunk. A kezünkkel sok mindenhez hozzányúlhatunk. Kulcsolhatjuk imára, de meg is tudunk másokat károsítani vele. Isten azonban nem szenvedheti a bűnt és ünneplést. A vérrel rakott kezek utálatosak előtte. Hány olyan imádságra nyújtott kéz van, amelyikre Ábel vére szárad! Emlékezz csak vissza, hányszor maradt tétlen a kezed, amikor segíteni kellett volna és hányszor nyújtottad ki a bűnre!

Hasonló helyzetben vagyunk a szánk tisztaságával is. Nem szeretném rád bizonyítani, hogy hazug vagy, jobb, ha te magad elismered. Gondolj csak bele, mi jön ki a szádon! A madár csak énekel, a tehén csak bög, de az ember rágalmaz, szitkozódik, káromkodik. Nem láttam még kutyát, amelyik rágalmazta volna a másikat, de embert igen. Nem láttam még állatot, amelyik átkozódik, embert sokat. Hebich Sámuel⁵ egyszer egy vendéglőben üldögélt. A szomszéd asztalnál egy férfi, beszélgetés közben, csúnyán káromkodott. Hebich odaintette a pincért, és arra kérte, hozzon egy pohár tiszta vizet. Mikor a pincér

kihozta a vizet, Hebich odavitte a káromkodó „úriemberhez” ezekkel a szavakkal: „Uram, annyi szennyet bocsátott ki a száján, hogy jó lesz, ha ezzel a tiszta vízzel leöblíti.” Hány ember van az utcán, a villamoson, akinek szüksége lenne erre a pohár vízre. Hányszor kellene neked is kimosni a szádat egy-egy beszélgetés után! Miközben arra gondosan ügyelsz, hogy különböző ízű és illatú szájöblögetőket használj, pedig sokkal égetőbb szükség volna arra, hogy beszéded tisztuljon meg. Az ember undorodik, amikor „hölgyek” és „urak” beszélgetéseit kapja el itt-ott, utcán vagy vonaton. Isten szent helyén azonban csak azok állhatnak meg, akiknek a szívük tiszta és ez kezeik és ajkaik tisztaságában is megmutatkozik.

Áldás a világ számára csak az lehet, aki az Úr szent helyén áll. Lehet, hogy valaki nagy találmányokkal boldogítja a világot, márványba vésik az emlékét, mégis áldatlan élet lesz. Az Úr szent helyén pedig csak az áldott, gyümölcsöző életek maradnak meg. Isten áldássá akar tenni téged, ha már az Ő szent helyére állított. Azt akarja, hogy a körülötted élők, akik rád bízottak, áldást nyerjenek rajtad keresztül. Ruotsalainen Pálról, a finn ébredés elindítójáról jegyezte fel a biográfusa, hogy a közelében megvidámodtak a szívek, megkönnyebbültek a terhek, megoldódtak a kérdések anélkül, hogy megszólalt volna. Szeretnél te is áldássá válni? Hogy ahová mész, megjelenjék a napsugár. Milyen csodája lenne Istennek, és milyen győzelme az Igének, ha azok, akik a bibliaórákon ülnek, kimennének a világba, és áldást árasztanának maguk körül. Hiszen sokan szomjaznak körülöttünk a békességet, a boldogságot, a nyugalmat: szerencsétlen házasság igájában elcsigázott asszonyok, megtört szívüket nagy hanggal takargató férfiak, csalódott leányok, csődbe jutott fiatalemberek. Menj közéjük, hogy felüdülést találjanak a közeledben! Légy áldássá a számukra! Így kell megállanod az Úrnak szent helyén.

Aki az Úrnak szent helyén áll, az igazságot nyer az üdvösség Istenétől. Nem mindegy, hogy az igazságot kitől nyerjük. Sokszor megcsaljuk magunkat ebben a dologban. Gyakran már a bírót is hamisan választjuk meg. Annak mondjuk el a sérelmeinket, akiről gondoljuk, hogy igazat ad nekünk. Pedig azokhoz kellene mennünk, akik az igazság tekintetében nem elfogultak velünk szemben. Úgy teszünk, mint Akháb király, aki mielőtt harcba szállt volna, megkérdezte a prófétákat, Mikeást azonban nem hívta meg, mondván, hogy ő mindig rosszat jövendöl neki. Nem szeretjük az igazságot, ezért mi is inkább olyan bírót választunk, aki nem őszinte hozzánk. Mit ér azonban mindez? Hiszen hiába van itt a földön igazunk, ha az ítéletben elmarasztaltatunk. Isten csak ráfúj az igazságunkra, és az szétpukkan, mint a szappanbuborék. Aki azonban az Úr szent helyén áll, az Istentől nyer igazságot. És ez az egyetlen, ami számít. Nem számít, ha mindenki más kárhoztat is minket, csak Isten előtt legyen igazunk. Van Valaki, akit elítéltek, meggyaláztak, keresztre feszítettek, és mindenki elfordult tőle, Isten azonban olyan nevet adott neki, amely minden név felett való, és amely előtt minden térd meghajol, mennyekié, földieké és föld alatt valóké. Ne nyugodj bele abba, hogy igazat adott a bíróság, a barátaid, a lelki testvéreid, mert mit sem ér mindez, ha igazságodat nem az „üdvösség Istenétől” nyerted.

Akik az Urat keresik, nem elégszenek meg emberi igazsággal. Ha igazán keresed Őt, Isten Szentlelke benned is vágyat támaszt az igazság után. Aligha van olyan ember, aki ne kívánna áldás lenni, hisz lehetetlen, hogy valakit boldoggá tegyen a hazug ajka és a beszennyezett kezei. Emlékszem, milyen békétlen és hazug életem volt régen. Ha szeretnél olyan igazságot, mely Istentől való, mozdíthatatlan és örök, akkor, íme, Isten igéje megmutatja ennek az útját: „Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel, ti örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya!” Engedd be a szívedbe Jézust, hogy legyen úrrá az életed felett. Miután Isten népe visszakapta a szövetség ládáját a filiszteusoktól, elhelyezte a sátorban, ami attól kezdve szent hely volt. Lábujjhegyen jártak körülötte tudva, hogy ott lakik Isten. Ha Jézus bevonul a szívedbe, onnantól az Ő jelenléte uralja az életedet. Többé nemcsak a templomban lesz jelen a te számodra Isten, hanem az utcán, a villamoson, az irodában, bárhol, ahol megfordulsz. Ezért Istenhez méltóan járjatok szerelmeseim! Isten Szentlelke arra indít most téged, hogy tárd ki szívedet, hadd vonuljon be a dicsőség királya. Csodálatos titok ez! Az egek egei nem fogadhatják be Őt, de a mi szívünkbe beköltözik. Ahogy a napot sem fogadhatja be a világnak egyetlen építménye sem, de visszatükröződik a harmatcseppekben. A mindenség királya, akit a teremtettség nem fogadhat be, ott akar lakozni a te szívedben. „Kicsoda ez a dicsőség Királya?” Volt egy hatalmas király, aki elbizakodottan tette fel Isten követének a kérdést: „Kicsoda az Isten, hogy engedjek neki?” Erre a gőgös kérdésre az egyiptomi tíz csapás volt a válasz. Mikor ez az Isten testben megjelent, és bement Jeruzsálembe, a farizeusok összedugták a fejüket, összeráncolták a homlokukat, és gyűlölettől villogó szemmel kérdezték: „Kicsoda ez?” Isten Jeruzsálem elpusztítása által rettenetes választ adott erre az elbizakodott kérdésre. Isten válasza mindig rettenetes, amikor zörgetésére valaki öntelt gőggel válaszol. Isten rettenetes leckét tud adni abból, hogy kicsoda Ő. Ne kívánd, hogy összeroppan idegrendszereden, tönkrement szervezeteden keresztül mutassa meg neked, hogy Ő kicsoda. Jól vigyázz, hogy a tető, amely alatt olyan biztosan érzed magad, a fejedre ne szakadjon, és a csillagos ég legyen a lakóhelyed. Ne arcátlanul tedd fel hát ezt a kérdést, hanem alázattal, mint Saulus a damaszkuszi úton: „Kicsoda vagy Uram?” Erre az alázatos kérdésre a Bárány szelíd hangja válaszol: „Én vagyok, Jézus, akit te kergetsz.” Ha a zörgetésre kitárod a szíved ajtaját, és így szólsz: „Jöjj be, óh, mért állasz ott kint Isten áldott embere”, akkor betér hozzád is a dicsőség királya. Áldott, boldog pillanat ez!

Erős és hatalmas Úr a dicsőség királya. Elöl a Vörös-tenger, hátul az üldöző egyiptomiak, és Isten menekülő népe ekként zúgolódik: „Hát nincsenek-é Egyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni?” Ekkor megszólal az Úr, és ezt mondja: „Az Úr hadakozik tiérettetek; ti pedig veszteg legyetek.” Az erős és hatalmas Úr hadakozik érted. Sámuel könyvében van egy gyönyörű történet az erős és hadakozó pásztorról. Dávid ezt meséli Saulnak: „Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhait mellett; és ha eljött az oroslán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül, elmentem utána és

levágtam, és kiszabadítani szájából." Az erős és hadakozó Úr közénk jött, testben megjelent, és megy az elveszett után, hogy megtalálja azt. Az elragadott bárányokat kinyújtott karral, hatalmas kézzel ragadja ki az oroszlán szájából, és biztonságba helyezi őket. Hozzád is eljött valaki és hadakozott érted elesett, reménytelen állapotodban. Ebbe a hadakozásba belerendült a föld. A regősök szerint a népek csatájában, a katalaunumi síkon elsötétült az ég is. De sokkal inkább elsötétült az ég a Golgotán, amikor Jézus harcolt érted a Halállal, az Ördöggel és a pokollal. A Golgota győztes királya, Jézus, most előtted áll és a szívedet kéri. Ő az, aki élete árán győzte le a kígyót. És Ő az, aki most, nyugtalan hánykolódásaid között, bezörget az ablakodon, és szelíden bebocsátást kér. Isten újra és újra szól. A felhívás újra hangzik: „Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, emelkedjete fel ti ajtók, hadd menjen be a dicsőség királya." Csodálatos szeretet ez, mely nem fárad el! Szólt már régen is hozzád, de te, a másik oldaladra fordulva aludtál tovább. Ő azonban nem szűnt meg zörgetni, hívni, vonzani, szeretni téged. Mi lett volna velem, ha Isten belefárad a hívogatásba? Elvesztem volna a szenvedélyek lángjában, életem üszkös romjai alatt. Ő azonban újra szólt, míg szívem közömbössége és keménysége fel nem olvadt szerelme tüzeiben. O a dicsőség királya, a seregek Ura, akinek mennyei seregek lesik minden parancsszavát. „Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged... " „Az Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja őket." „Elesnek mellőled ezerén, és jobb kezed felől tízezerén; és hozzád nem is közelít." Hányszor tapasztalják meg Isten gyermekei, hogy az angyalok őrzik és óvják őket! Életük csodálatos „véletlenek" sorozata. Hát még ha majd megérkezünk a mennyei dicsőségbe, és megtisztult szemekkel tekinthetünk vissza az útra, melyet a hátunk mögött hagytunk! Akkor látjuk csak meg igazán, milyen veszedelmekből mentett ki, és tartott meg a kegyelem. Ahogy egy énekünk mondja: „Az élet száz veszély, én lelkem mégse félj, míg Ő hord karjain, hű Mestered." Hívó lélek, ne félj, ne nyugtalankodjék a szíved! Tárd ki szélesre a kapukat, hadd vonuljon be rajta a dicsőség királya! Ettől fogva gondja lesz rád az erős, hatalmas és hadakozó Úrnak.

Június 13

Isten őrzi az övéit

„Én, az Úr vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzőm, hogy senki ne bántassa" (Ézs 27,3).

Amikor az Úr személyesen jelent ki valamit, nem valamelyik szolgáján keresztül, akkor szava különlegesen jelentős a hívő számára. Itt azt jelenti ki, hogy Ő maga gondozza tulajdon szőlőjét. Nem bízza másra, hanem személyesen ügyel rá. Vajon, akit Isten maga gondoz, lehet az nem jól gondozott?

Öntözget bennünket, nemcsak naponta, nem is csak óránként, hanem minden pillanatban. Hogy kellene növekednünk! Milyen frissnek és gyümölcsstermőnek kellene lennünk! Milyen gazdag szőlőfürtöknek kellene csüngeniök a tőkéken!

Jönnek ugyan a kártevők, a kicsiny rókák és vaddisznók, de ha maga az Úr az őrizőnk éjjel-nappal szüntelen, mit árthatnak akkor nekünk? Miért félünk? Ő gondoz, öntöz, őriz; mi másra van még szükségünk?

Ebben a versben az Úr kétszer is hangsúlyozza, hogy ő maga cselekszik. Milyen erő, szeretet és változhatatlanság van ebben! Ki állhat ellen akaratának? Ha Ő valamiről azt mondja, hogy megcselekszi, akkor ott kétségnek nem lehet helye. Ha Isten minket így őriz, Vele szembe tudunk szállni a bűn, a halál és a pokol minden seregével!

Ó Uram, ha azt mondod, hogy Te vagy az őrizőm, mi mást tehetnék, minthogy dicsőítelek ezért Téged,

*

Támadások kereszttüzében

...mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. (Jn 15,19)

Jézus mindenkivel jót tett, mégis sok támadás, rosszindulat, rágalom, gúny vette körül. Hogyan viselte ő ezt?

Az ördög többször is el akarta téríteni eredeti céljától, küldetésétől. Tanítványai közt is akadt, aki gáncsolta, megtagadta, elárulta. A nép vezetői pedig „állandóan szemmel tartották őt, és kémeket küldtek utána..., hogy Jézust a saját szavaival fogják meg, s átadhassák a hatóságnak" (Lk 20,20).

Politikai csapdát állítottak: szabad-e adót fizetni a császárnak? Vallási rejtvényt agyaltak ki: ha van feltámadás, kinek a felesége lesz az, akinek több férje is meghalt? Nem fogtak ki a gonosz ötletekből, míg végül keresztre juttatták őt.

Hogyan hordozta ezt Jézus? Természetesnek tartotta, mert tudta, hogy az ő tiszta, isteni jelleme olyan idegen ebben a megromlott világban, mint a világosság a sötétségben. Ezért soha nem lett ideges, sem dühös, nem ütött vissza, nem sértődött meg. Szelíden válaszolt a provokatív kérdésekre is.

Erre bátorította az övéit is: aki „felülről született”, az nem e világból való, s azt gyűlöli az Isten nélküli világ. De szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok értük (Mt 5,44)! Ő is ezt tette még a kereszten is, utolsó leheletéig.

Két rendíthetetlen pillérre épült Jézus magatartása. Az egyik az Atyától való függés, a benne való teljes bizalom, a neki való feltétlen engedelmesség. Ettől nem lehetett eltéríteni. A másik: kimondhatatlan szeretet azok iránt is, akik bántották. Ez az elfogadó, megbocsátó szeretet azonban nem jelentette azt, hogy minden igazságtalanságot szó nélkül tűrt volna. Adott esetben megszólalt és leleplezte a hamisságot, de még ezt is mindig a támadó érdekében tette, őt szembesítette az igazsággal.

Kérjük el tőle mi is ezt a józan béketűrést!

*

HA ODAJUTUNK

Ahol természetes vonzalmaink meghalnak és a megszentelt átadás életre támad. „Kövessetek engem.” Márk 1, 17.

A Jézushoz jövés egyik legnagyobb akadálya az, hogy vérmérsékletünkkel mentegetjük magunkat. Vérmérsékletünket és természetes hajlamainkat megtesszük a Jézushoz jövés korlátainak. Ha Jézushoz jövünk, legelőször is azt vesszük észre, hogy Jézus ügyet sem vet a mi természetes hajlamainkra. Abban a hiszemben vagyunk, hogy képesek vagyunk tehetségeinket Istennek szentelni. Nem szentelheted Istennek, ami nem a tiéd; csak egy dolog van, amit Istennek szentelhetsz és ez az önmagádhoz való jogod (Rom. 12, 1.). Ha kész vagy Istennek átadni az önmagádhoz való jogod, Isten szent kísérletet csinál belőled. Az Isten kísérletei mindig sikerülnek. A szent egyik ismertető jele az erkölcsi eredetiség, mely a Jézus Krisztusnak való átadásból fakad. A szent lelkéből állandóan buzog az eredeti élet csodálatos forrása; Isten Lelke olyan szökőkút, amely örökké friss marad. A szent tisztában van azzal, hogy Isten az, aki rendezi a körülményeket, ennél fogva nem siránkozik, hanem meggondolás nélkül átadja magát Jézusnak. Sohase csinálj alapelveket a tapasztalatodból; hadd bánjon Isten másokkal is olyan eredeti módon, mint veled.

Ha átadod magad Jézusnak és jössz, amikor ő azt mondja „Jöjj”, akkor Ő rajtad keresztül másoknak is fogja mondani: „Jöjj”; te ki fogsz menni az életbe és Jézus „Jöjj” szavának visszhangja leszel. Ez minden lélek eredménye, aki átadta magát Jézusnak és odament Hozzá.

Odamentem-e már Jézushoz? Akarok-e most odamenni?

*

Aki az Úré, ide hozzám!

Alapige: 2Móz 32,15-29

Negyven napi távollét után visszatér Mózes a hegyről, ahol Istentől magkapta két kőtáblán a tízparancsolatot. Amint közeledik a sátoráborhoz, különös rivalgás üti meg a fülét. Józsué harckialtásnak véli, de Mózes így felel: „Nem diadalmasoknak, sem meggyőzőiteknek a kiáltása ez, éneklés hangját hallom én”.

Valami történt, megváltozott közben Izrael tábora. Más hangok hallatszanak, amikor Mózes visszaérkezik, mint amilyen hangok kísérték távozásakor. Amikor elindult a hegyre, az istentisztelet hangjai kísérték, az imádság és a szeretet hangjai, most pedig lent egy részeg csürhe üvölt és táncol az aranyborjú körül.

Sokszor a szívek is így változnak meg. Lehet, hogy valakitől el kell válnod egy időre, és amikor ismét találkoztok, a szívéből egy másik ének hallatszik, szívében már nem az a régi szeretet van, mint az elválás előtt.

Sokszor megváltozott így a mi szívünk is. Úrvacsorát vettünk, tele volt a szívünk hittal, szeretettel, hűséggel, aztán elsodor az élet, aranyborjú formálódik ott bent a szívben, elfelejti ott benn valami az Istent, és egy másfajta ének kezd hallatszani. Hogy fájhat Jézusnak, mikor egy-egy szív mellett elmegy, és ott már nem a szeretetcés a hit hangja hallatszik, hanem a pogányság dalolása.

Kihallatszott a sátoráborból a megváltozott népnek az éneke. Kihallatszik mindig a szíven kívül, a házon kívül, az életünkön kívül az, ami a szívünk mélyében van. Meglátszik a szemünk sugarán, a kezünk mozdulatán, beszédünk hangszínén, arcunk mosolygásán, mindenben keresztülvilágít, ami a szívben van.

Vajon, amikor elmegy a szíved mellett az édesanyád, vajon, mikor elmegy a szíved mellett az élettársad, vajon, mikor elmegy a szíved mellett Krisztusod, mit hall meg ma este onnan? Vajon nem változott-é meg annak a szívnek az éneke? Vajon az a régi, első szeretet zenél és melegít benne, amellyel elkezdted az életet?

Isten úgy rendezi, hogy Mózes visszatérjen a népéhez. Isten úgy rendezi, hogy ne maradjon pogány ez a nép se, a te szíved se, az én szívem se.

Jön Mózes a tízparancsolat teleírt kőtábláival, jön Isten kegyelmi ajándékával akkor, amikor már ez a nép nem érdemli meg. Pedig mennyire örülhettek volna, futhattak volna boldogan Mózes elé, leborulhattak volna hálaadással Isten előtt, látva Mózes kezében az Igét. De nem tudtak várni. Elcserélték, hamar elcserélték a hűséget a pogánysággal, éppúgy, mint ahogy sok élet ezen a világon nem tud várni, és hamar elcseréli az Istentől kapott örömet, békességet az aranyborjútól kapott pogány énekekkel.

Mózes megáll a sátortáborban, az aranyborjút a tűzbe veti, összetöri, porrá morzsolja, vízbe hinti, ezt itatja Izrael fiaival, de az aranyborjúnak semmi hatalma nincs, semmi ereje nincs, pedig előtte táncoltak még azelőtt egy fél órával, egész Izrael népe ezt kiáltotta ezelőtt egy fél órával: „Ezek a te Isteneid, Izrael, akik téged kihoztak Egyiptomnak földjéből”.

Ezelőtt egy fél órával még csillogott, ragyogott az aranyborjú, s mámorban úszott a nép, s most már por és hamu, keserű levét issza Izrael népe, mert az aranyborjú nem tud megtartani soha, mert az aranyborjú mindig csak ideig való, mert az e világ által választott Isten, az nem igazi Isten, mindig csak ideig való.

Ilyen fajta isten lehet az ifjúságod is, a pénzed is, a barátod is, lehet ilyen isten az előrehaladásod is és sok minden más, de mind csak ideig való. Lehet táncolni előtte, lehet dicsőíteni, de amikor bajba kerülünk, nem tud segíteni rajtunk. Azon az utolsó órán por és keserű hamu lesz minden, és csak egy marad, az örökkévaló igaz Isten.

Sok ezer év telt el e bibliai történet óta, és az idők folyamán az emberek hány hamis Istent imádtak, hány hamis Istent választottak maguknak, mennyi mindennel töltötték meg az életüket, és mennyi minden változott meg azóta, de az egy örök igaz Isten, az mindig megmaradt. Az aranyborjúk átmenetiek, az Isten örök.

Az a boldog ember, aki ennek az örökkévaló Istennek meg tudja fogni a kezét, és erőt tud kapni tőle, és hűséges tud maradni Hozzá.

Áron nem tudott hűséges maradni Hozzá, pedig pap volt. Szembefordult vele Mózes és ezt mondta: „Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted?”

Mózes meghagyta, hogy vigyázzon erre a népre, amíg ő fenn van a hegyen, legyen ennek a népnek lelkipásztora, legyen ennek a népnek szív szerinti atyja, szív szerinti gondviselője, és Áron ezt úgy teljesítette be, hogy az aranyborjúig vezette a népet.

„Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted?” Ez a kérdés sok ezer éves kérdés, de ma is érvényes kérdés. Ezt a kérdést ma este is halkan, szemrehányóan valaki, az Úr Jézus Krisztus felteszi nekünk. Talán a gyermekedre mutat, és azt mondja: mit

tett néked a gyermeked, hogy azt érdekelte tőled, hogy ne ültessd szívébe az Isten szeretetét? Talán egy barátunkra mutat és azt mondja: mit tett néked ez a barátod, hogy te ilyen hűtlenül cserben tudtad hagyni? Talán megszólal ez a hang, és a te Jézusodra mutat és azt kérdi: mit tett néked a te Jézusod, hogy el tudtad felejteni, hogy annyit tudtad káromolni, hogy annyi gyalázatot hoztál Rá az életeddel?

Áronnak felelni kellett, nekünk is felelnünk kell életünk sok-sok mulasztásáért, életünk sok kisiklásáért. Áron csak egy kibúvót talált: kényszerítettek és gyáva voltam, engedtem nekik.

Ez az örök emberi kibúvó, mert emberi kibúvó mindig kerül. Nem én vagyok a hibás, kényszerített a gond, kényszerített az élet sodrása, azért kellett elhagyjalak, Istenem. Kibúvót mindig talál az ember. De Isten mindig odalát a kibúvók mögé.

„Megállta Mózes a tábor kapujában és monda: aki az Úré, ide hozzám! És gyűlének hozzá mind a Lévi fiai.” S ekkor elkezdődött ott egy rettenetes mézárálás, amelytől megdermed a szívünk, amelytől elborzad a lelkünk, mert ezt mondja Mózes a Lévi fiainak: „kössön mindenitek kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron, egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő atyjafiát, barátját és rokonságát.” Irtsátok ki azokat, akik elhagyták Istent és az aranyborjút imádták.

„

Rettenetes ószövetségi mézárálás lehetett, „elhulla azon a napon a népből [...] háromezer férfiú”, miután szólt Mózes: „Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak kiki az ő fia, és atyafiai ellen, hogy áldása szálljon ma reátok”.

Milyen jó, testvéreim, hogy mi már az újszövetség népe vagyunk. Valaki megáll a mi sátraink kapujában is, megáll az Úr Jézus Krisztus és így szól: „Aki az Úré, ide hozzám!” A Lévi fiai elindultak Mózes felé, most pedig az Isten gyermekei elindulnak mind Jézus felé. Elindulunk és szól Jézus: mindenki kössön kardot az oldalára, de ne ilyen földi kardot, hanem kétélű kardot, szívbeli kardot, másfajta kardot, egy gyógyító kardot, az Ige fegyverét, a szeretet kardját, és mindenki menjen végig a maga rokonsága között, és mindenki öljön, irtson és pusztítson, de nem bűnöst, hanem bűnt. Mindenki menjen végig a maga rokonsága között, a maga gyermekének a szívében a szeretetnek és a hitnek kétélű fegyverével, és szentelje kezét az Úrnak, hogy Isten áldása szálljon rá.

Megáll Jézus a szíved kapujában és szól: „Aki az Úré, ide hozzám!” Azért jöttünk ma este is istentiszteletre, mert szívünk kapujában ott zengett ez a kiáltás: „Aki az Úré, ide hozzám!”

Itt, ezen a csatatéren is vér maradt, csak nem a mi vérünk, hanem a Jézus vére, melyet ott hullatott értünk a golgotái keresztfán. Itt, az újszövetségben is kellett hogy hulljon

a vér a bűneinkért, és meg kellett szenvedjen a bűnökért valaki, de nem mi, hanem az Isten Fia, hogy mi nyugodt lélekkel énekelhessük nemsokára: „Ne félj, csak higgy, az Úr elfogad, keblére zárva nyugalmat ad.”

Tagadtál Istent, imádtál aranyborjút, elhagytad a hűséget és megtapostál jószágot, kikacagtál szeretetet, az élet nagy forgatagában táncoltál üres pogányosodó lélekkel, s más éneket énekelt sokszor a szíved, mint amit Isten adott, de Jézus megjelent a kapuban, Jézus hív téged, Jézus oldaladra köti az Ő kardját, és te és én és mind elindulunk Feléje. „Jöjj csak ó, bűnös, jöjj!” és Jézus átölel, hogy az Úr áldása szálljon ma reánk. Ámen.

*

„Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik...”

Ezsdrás 8,22

A babiloni fogságból több hullámban indultak haza a zsidók. Ezsdrás, főpapként, a második hullámot vezeti. Személyesen beszél a perzsa királlyal, aki nemcsak engedélyt ad a hazamenetelre, de igen komoly adományokat, aranyat, ezüstöt bocsátott a rendelkezésükre. Ezsdrás feldicsérte a király előtt Jáhve hatalmát, aki saját népét is keményen bünteti hűtlenségéért, de mindentől meg tudja oltalmazni a hűségeseiket. Ezek után hogy lehet emberi segítséget kérni a veszedelmes, hosszú útra azoknak, akik Jáhve templomának építésére indulnak? Szabad félni, ha Isten szolgálatára vállalkozom? Annyi szomorú példája van ma ennek a hitetlen félelemnek. Közösségben: nem merünk építkezéshez fogni, mert nincs elég pénzünk. Nem merjük visszakövetelni az egyház jogait, mert majd megharagszanak ellenségeink. Hát még egyedül! Ki segít? Ki garantálja sikeremet? Hogy mernék nekifogni? Nem lehetünk forrófejűek! Ne menj fejjel a falnak! - Pedig hitünknek éppen az a próbája: Isten segítségét be tudjuk-e úgy számítani terveinkbe, mint a legkézzelfoghatóbb anyagi támogatást? Vagy bízol Őbenne, vagy hagyd abba az imádkozást!

Uram, Istenem, valahányszor benned bízva kezdtünk el egy munkát, mindig megsegítettél. Valahányszor mertem benned bízva vállalni egy feladatot, soha nem hagytál szégyenben. Talán féltem, talán nehézségeim is támadtak, de ha bátran vállaltam valamit, benned bízva, mindig minden megoldódott. Olyan jó ezt utólag hálás szívvel vallani, de félek, hogy újabb feladat előtt megint elfog a kétség: mennyire számíthatok reád? Kérlek, Te adj erőt hittemnek. Köszönöm, hogy valósággal bízhatok benned. Köszönöm, hogy legközelebb is megfogsz segíteni. Köszönöm, hogy nem fogsz szégyenben hagyni. Add, hogy biztos és bátor legyen ez a bizonygatótelem. Ámen.

Június 14

Nem veti el népét

„Hiszen nem veti el az Úr a saját népét az ő nagy nevéért, mert tetszett az Úrnak, hogy a saját népévé tegyen benneteket" (ISám 12,22).

Isten maga választotta ki magának népét, ezért köztük marad, és nem hagyja el őket. Szeretetből választotta ki, és mert kiválasztotta, szereti azt. Azért választotta ki népét, mert így volt kedves neki, de mert kiválasztotta őket, mindig kedvesek lesznek számára. Tulajdon nevére hozna szégyent, ha elvetné népét, ez azt mutatná, hogy vagy tévedett a kiválasztásban, vagy állhatatlan a szeretetben. Isten szeretete azonban állandó, és soha el nem fogy, ezért dicséret és dicsőség illeti meg mindörökké.

Az Úr korábban megtapasztalt jósága és szeretete biztosíték arra, hogy Ő soha nem hagy el minket. Ő, aki annyira szeretett, hogy tulajdon népévé tett bennünket, nem fogja érvénytelenné tenni kegyelmének munkáját. Nem azért tett értünk annyi csodát, hogy most elveszen bennünket. Egyszülött Fia, Jézus Krisztus meghalt értünk, biztosak lehetünk abban, hogy nem hiába halt meg. Elhagyhatja-e azokat, akikért vérét ontotta?! Mivel tetszett az Úrnak, hogy kiválasszon és megváltson bennünket, örömmel fog ezután is megáldani minket. Az Úr Jézus nem állhatatlan szeretetében. Ahogy az övéit szerette, úgy szereti őket most és mindörökké.

*

Jézus és a gyermekek

...aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba. (Mk 10,15)

A tanítók és írástudók megvetették a gyerekeket, mert ők még nem ismerik a törvényt, és nem tudnak felmutatni semmilyen vallásos teljesítményt. Jézus ezzel szemben többször példaként állította a gyermekeket a felnőttek elé.

Egy alkalommal csecsemőket vittek hozzá édesanyák, hogy áldja meg őket. A tanítványok nem akarták engedni a szülőket, mire Jézus megdorgálta őket. Akkor mondta a fenti igét. Hogyan fogadja a kisgyermek az ajándékot? Úgy, hogy elfogadja. Tudja, hogy gyerek, rászorul, s nem akar fizetni érte, bizalommal megragadja. Alázat, önismeret, Istenbe vetett bizalom nélkül sok büszke felnőtt kizárja magát az üdvösségből.

A tanítványok egyszer arról vitáztak, ki nagyobb köztük. Jézus felemelt egy kisgyermeket, és ezt mondta: „Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a

nagyobb a mennyek országában." Isten előtt nem az lesz nagy, aki hatalmaskodik, hanem aki szolgál, „...aki nagyra akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok...” (Mt 20,26) Valakit egy megtisztelő címmel és feladattal tüntettek ki. Hívó barátja így gratulált neki: meg ne nőj!

A harmadik jelenet virágvasárnap történt a jeruzsálemi templomban. Jézus kiűzte a kereskedőket a templomból, az emberek már hazamentek, és akkor gyermekek kezdték éltetni a Messiást: Hozsanna a Dávid Fiának! Talán nem is tudták, mi ennek ott a jelentősége, de amikor a felnőttek már félve elhallgattak, Isten a kicsiket használta fel arra, hogy dicsőítésének eszközei legyenek.

Kész vagyok-e gyermekként fogadni Isten ajándékait, az üdvösséget is? Kész vagyok-e megalázni magamat, s mindig kicsinek maradni, hogy ő legyen nagy az életemben? S bírom-e abban, hogy minden erőtlenségem ellenére még engem is tud használni az ő szolgálatára?

*

A süllyedő hit

Amikor Péter az erős szélre figyelt, megijedt... és süllyedni kezdett.

Máté 14,30

A természetes nehézkedési erő miatt Péter a mélybe süllyedt volna. Valami természetfeletti erő azonban ellene dolgozott - így a víz felszínén maradt. A hit isteni erőt tapasztal meg. Egymással kapcsolódnak. Ezért mondja az Ige: „a hit az a győzelem, amely legyőzi a világot”. Nem csupán győzelmet szerez, hanem maga a győzelem, mert ahhoz a nagy Győzteshez kapcsolódik, akiben mi mindenkor diadalmaskodunk. - Akinek hite van, az nagyon gazdag ember. A hit nem azt nézi, ami közvetlenül a szeme előtt van, messzebbre lát, egyedül az Úrra tekint. Amikor Jósafát királyt ellenséges túlerő fenyegette, Istenhez fordulva ezek a hitből fakadó szavak jöttek az ajkára: „Nincs erőnk e nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk” (2Krón 20,12).

Péter, sajnos, ránézett egy hatalmas hullámra, amely a nagy szélben feléje hömpölygött. Talán már előzőleg egy kis öntetszelgéssel gondolt magára, hogy olyan valami sikerül neki, ami még eddig soha meg nem történt. És most a hullám ott volt közöttük és Jézus között. Igen megrémült. Jézus szavában kellett volna bízni: „Jöjj hozzám!” Ez a hívás akkor is érvényes, amikor Jézust eltakarják a hullámok. A hit az Igébe kapaszkodik még akkor is, ha nem érzi az Úr jelenlétét. Ez az igazi hit. Amikor az ég beborul, ha vihar tombol, akkor így szól az ilyen hit: „Ha sötétségben ülök is, az Úr az én világosságom!” - „Ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek köszöklája és az én örökségem te vagy, ó Isten, mindörökké!” (Zsolt 73, 26). Ha Péterben előzőleg volt

is valami önhittség, most megszégyenült. Világos lett előtte, hogy minden az Úrba vetett hiten fordul meg. Ez a hit visz véghez hatalmas dolgokat, és nem Péter.

Soha nincs bennünk isteni erő, ez csupán hit által a mienk, önmagunkban mi mindig szegények, nyomorultak és bűnösök maradunk. Egyedül az Úr a mi igazságunk, gazdagságunk és erőnk. Mihelyt tetszelegve nézzük magunkat, elveszítjük Őt a szemünk elől. Ekkor csupa nehézség és veszedelem tornyosul előttünk, és mi süllyedünk. - Csak Isten jóságának köszönhetjük, hogy kishitűségünk ellenére sem hagy minket teljesen elsüllyedni.

*

SZEDD ÖSSZE MAGAD!

Ami az elhatározást illeti. „Maradjatok énbennem.” Ján. 15, 4.

A Szent Lélek ajándékát Jézus váltságműve alapján nyerem el, azután türelemmel ki kell alakítanom magamban azt a gondolkozásmódot, amely teljes összhangban van az Urammal. Isten nem akar engem Jézushoz hasonló gondolkodásúvá tenni, nékem magamnak kell ezt megtennem; nékem magamnak kell foglyul ejtenem minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak. „Maradjatok énbennem” — a szellemi élet kérdéseiben, a pénzügyekben és minden olyan vonatkozásban, ami az emberi életet azzá teszi, ami. Ez nem gyerekjáték.

Nem engedem, hogy Isten hozzányúljon életkörülményeimhez, mert szerintem ez megakadályozná a Véle való közösségem? Ez arcátlanság. Nem számít, hogy milyenek az életkörülményeim, olyan bizonyosan megmaradhatok Jézusban azok közepette, akár csak egy imaórán. Nem nékem magamnak kell körülményeim változtatnom és rendeznem. Urunknak az Atyában maradása zavartalan volt; mindenütt összeköttetésben volt Istennel, akárhol volt is a teste. Sohasem választotta meg ő maga a körülményeit, hanem mindig teljes alázatosságot mutatott abban, amit Atyja rendelt számára. Gondolj Urunk életének csodálatot keltő nyugalma! Mi Istennel izgalmak közt vagyunk; nincs meg körülöttünk a Krisztussal együtt Istenben elrejtett élet higgadt légköre.

Gondolj azokra a dolgokra, amelyek megakadályoznak a Krisztusban maradásban: 'Igen, Uram, várj csak egy percig, még ezt el kell végeznem; Benned fogok maradni, mihelyt ezt befejeztem; majd ha ez a hét elmúlt, minden rendben lesz, akkor Benned maradok'. Szedd össze magad! Kezdj őbenne maradni most. Kezdetben folyton erőlködnöd kell, míg annyira életed törvényévé nem válik, hogy öntudatlanul is Benne maradsz. Határozd el, hogy Jézussal maradsz, bárhova kerülsz is.

*

Mit kíván tőlünk Isten?

„Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel!” (Mik 6,8)

Látszólag keveset kíván tőlünk Isten. Úgy érezzük, a három kívánság elé méltán teszi az ige a „csak” szócskát. Ebben a három kívánságban voltaképpen sok foglaltatik. Az első az, hogy „igazságot cselekedjünk”. Ha az igazság érvényesül cselekedeteinkben, máris mind embertársainkkal, mind önmagunkkal, mind Istennel kapcsolatban sok mindentől meg kell magunkat tartóztatnunk, amit a mi „ó-emberünk” alig volna hajlandó megtenni. A második: „szeressük az irgalmasságot.” Mennyi mindent meg kellene tennünk másokért, ami ellen ó-emberünk szinte kézzel-lábbal tiltakozik. Mennyi mindent meg kellene bocsátanunk sokaknak, hányat kenyérrel kellene viszonznunk, akik kővel dobáltak meg minket. Hányat kellene áldanunk, akik átkoztak minket. Az utolsó: „alázatosan járjunk Istenünkkel”. Ez kívánja tőlünk talán a legtöbbet. Míg hűségesen járunk Vele, egyre erősebbé válik bennünk az az érzés: „úgy futok, mint nem bizonytalanra” (IKor 9,26). És mélységesen átérezzük: „Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is” (Gál 6,7).

Urunk, térjen szent nevedre dicséret, dicsőség. Úgy alkottad lelkünket, hogy megértsük: az igazság cselekvése és az irgalmasság gyakorlása méltó csupán gyermekeidhez. Hálával telik meg a lelkem. Minden gyarlóságom ellenére arra biztatsz: alázatosan, panasz szó nélkül járjak Veled. Úgy érzem, megszentelt öröm, nyugalom és békeség száll lelkemre, míg Veled járom a keskeny utat, mely az örökéletre vezet. Könyörgök, őrizd meg hűségemet, míg a keskeny kapun átjutok! Ámen.

„Adj erős szívet,
Hogy legyünk hívek.
És, ha terhet kell viselnünk,
Panaszt mégsem ejt a nyelvünk;
Rögös bár utunk,
Hozzád így jutunk.
(Énekeskönyv 434. é. 2. v.)

*

„Valaki közülük, saját prófétájuk mondta: »A krétaiak mindig hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség.« Ez a vélemény igaz. Éppen ezért kímélet nélkül fedd őket, hogy egészséges legyen a hitük.»

Titusz 1,12-13

Különös utasítás. Pál apostol Kréta szigetére küldi egyik munkatársát, Tituszt. A szigeten már jól elterjedt a hit, a városokban presbitereket kell állítania, tehát már élnek a gyülekezetek. A kemény ítélet és utasítás nem a pogányokra, hanem a már megtért keresztyénekre vonatkozik. Alkalmazva az igét, ránk is. Pál nem szépít, nyilván ugyanezt szemtől szembe is megmondja a krétai keresztyéneknek, „kímélet nélkül”. És mégis testvéreinek, tanítványainak tekinti őket, szervezi gyülekezeteiket, gondja van rájuk, imádkozik értük. Mert tudja, ezeknek a „gonosz vadállatoknak” van hite. Csak arra kell vigyázni, hogy „egészséges legyen a hitük”, az egészséges hit majd megtanítja őket az egészséges magatartásra is, ha Isten Lelke kezelésbe veszi őket. Ez a kemény ige is vigasztalás, örömhír. Amikor elkeseredve sokszor saját népünket olyannak látjuk, mint a krétaiakat a „saját prófétájuk”, olvassuk az örömhírt: mégis Isten szeretett gyermekei vagyunk. Csak a hitünk legyen egészséges, és bízhatunk abban, hogy a Szentlélek bennünk is elvégzi megújító, tisztító, életadó munkáját.

Kegyelmes Istenünk, sokszor keseredünk el, mikor azt a rengeteg bűnt látjuk, ami beszennyezi, megnyomorítja, ítéletre valóvá teszi népünket. Sokszor elkeseredve reménytelennek látjuk jövőnket, ennyi bűn alatt lehetetlen egészséges jövőt építeni. De gyermekeink vannak, nekik áldásra, tisztaságra, jövőre van szükségük. Honnan szerezzék, mikor annyi bűnt látnak maguk körül, még azok között is, akik nevelik őket! Te vagy, Urunk, minden reménységünk. Hozzád könyörgünk, tisztítsd meg hitünket, életünket, feddj keményen, és adj gyermekeinknek tiszta hitet, jövőt, életet! Ámen.

★

Bűn és kegyelem

Alapige: ISám 2,11-21

Ez a történet látszólag két részre oszlik, de valójában csak kétféle arcot mutat: a bűnnek és a kegyelemből sarjadt hitnek az arcát.

Először a bűn terjedését és rombolását látjuk. Elkána és Anna, Sámuel szülei azt hiszik, hogy a legjobb helyen hagyják gyermeküket, amikor az a templomban Éli pap előtt marad. De a bűn ott rejtőzik a papi házban. Nem mutatja meg először nyíltan a maga arcát, csak akkor, amikor már hatalmába kerítette az embert. Ebben a házban ez az alattomosan rejtőző bűn pusztított: „Éli fiai Belial fiai valának, nem ismerek az Urat”.

Beliál a bűn, a sátán neve volt a zsidóknál. Éli fiai a sátán fiai voltak. Milyen fájdalmas is lehetett az édesapának, mikor megtudta, hogy mivé lettek a fiai, akiket pedig Istennek szolgáló papoknak szánt, s akik most íme a bűn szolgálivá váltak. Először talán észre sem vette az öreg Éli, hogy mi történt, hiszen a rejtőző, alattomosan terjedő bűnt nehéz észrevenni. Először csak egy kicsi darabot, egy egész pici helyet foglal el a szívünkben, aztán továbbterjed, továbbkúszik észrevétlenül. A szívünkéből kiárad és megmérgezik másokat, így történt Éli családjában is, s az öreg Éli csak akkor döbbsent rá, hogy mi történt, amikor már késő volt, mert az észrevétlenül terjedő bűn, amikor egyszer hatalomra jut az életünkben, akkor már parancsol, mint ahogy ez a régi történet is mutatja. Az első parancs az, hogy az Istennek hozott áldozat ellen fordítja az embert. Éli fiai is először az Istennek szentelt áldozat ellen fordultak. Messze vidékről jöttek az emberek hálaáldozatot hozni Istennek. Éli fiai, Beliál fiai, ebből az áldozatból ragadták ki háromágú villával a kövérét, a legszebb darabokat, pedig a kövérét a törvény szerint előbb el kellett volna füstölögtetni. Először csak üzentek, szépen kérték szolgáljukkal. Ó, a sátán is tud a világosság angyalának öltözni, üzeni, hívogatni, ígérni és szépen kérni, de később már parancsol: „Most adjad, mert ha nem, erővel elveszem”.

Látjátok, testvéreim, ezt teszi a sátán. Visszük szívünkben - ebben a kavargó, forró üstben - Istennek az áldozatot, készen arra, hogy eléje lerakjunk mindent, gondolatot, érzést, elhatározást, bűnbánatot, imát, erőt, hálát, mindent, amit neki akarunk adni. De ekkor üzen a sátán: ne neki áldozd. Add nekem! Először szépen kéri. Talán egy kísértő mozdulattal, tekintettel, hátha így könnyebben odaadod; aztán ha szóba állsz vele, de mégis húzodszkodól, már parancsol: „most adjad, mert ha nem, erővel elveszem!”

Jövünk sokszor a templomba, úrvacsorához készülünk. Szívünkben ott van a bűnbánat és a hit. Akkor jön a sátán, belenyúl a szívünkbe, s kiragadja onnan a mi bűnbánatunkat s hálánkat. Megszégyeníti. Kiveszi áldozatunk kövérjét, szívünk békességét. Hány, de hány embernek vette már ki a szívéből a békességét a sátán, s hány gyermeket szakított el erőszakkal szüleitől!

Éli házában ez a megszegényítő bűn terjedt, fertőzött. Először csak Éli fiainak szívét foglalta el, aztán a szolgálkét, aztán kiterjedt az egész gyülekezetre, megutáltatta mindenki az Úrnak áldozatát. Vajon van-e nagyobb bűn annál, amikor miattunk fordulnak el az Istentől az emberek? Amikor a mi templomba járó vasárnapi életünket összevetik gyűlölködő hétköznapijainkkal, és hazug keresztyénységünket látva ábrándulnak ki. Vajon nem terhel-e bennünket is sok ilyen lélek-kiábrándulás? Íme itt a bűn Lévi két fiának szívéből indult ki, s megfertőzött egy egész közösséget. Vajon számolunk-e vele, hogy egy-egy bűnös gondolatunk, tettünk hány embernek a szívét fertőzte meg? Egy-egy rosszindulatú bántásunk hány ember boldogságát tette tönkre?

A világ beteg. Terjed, fertőz benne a bűn. A világ önmagában halálra van ítélve, mint ez a megfertőzött gyülekezet, amelyről az írás beszél. A fertőző bűn sokszor az egyházat is megtámadja. Az egyház is megbetegedhet, bűnössé válhat, mint ebben a történetben is. De Isten gondoskodik róla, hogy ne maradjon így. Beliál fiainak fertőző bűne sokakra kiterjedhet, de akit Isten kiválasztott, afelett nem lesz úr. Sámuel tiszta maradt. Ő az új élet ígérete, vele tisztítja meg Isten az egyházát.

A keresztyén egyház is megromolhatott és meg is romlott. Elég, ha a reformáció előtti erkölcstelen életre gondolunk. De Isten ekkor is rejtett el Sámueleket. Odaállította Luthert, Kálvint, Zwinglit és a többieket, hogy tisztítsák meg az egyházát. Nekünk minden aggodalmaink között most is az a legnagyobb vigasztalásunk, hogy Isten mindig gondoskodik az ő egyházáról. Gondoskodik ma is. Ebben az órában is az ő gondoskodását érezzük. Elibénk tartja a bűnt, úgy, amint fenyeget bennünket. Megmutatja minden rombolását, megmutatja, hogyan indul ki egy szívből, s fertőz meg egy egész családot, egyházat, népet. Megmutatja, hogyan teszi tönkre gyermekeinket, hogyan lopja ki szívünkbe az áldozatot és a békességet, hogy végül lelkünk csak üresen fűvő égő katlan marad.

De felmutat előttünk egy másik arcot is: Sámuel arcát, aki új életet, új erőt hozott, aki Isten kegyelmét hozta a megromlott népnek. És Sámuel arcában meglátunk most egy másik arcot is. Egy másik arcot, amely több Sámuelnél, több a reformátoroknál, több minden embernél. Ez az arc a Jézus Krisztus arca. Róla sugárzik felénk az új élet, az új békesség, a kegyelem fénye. Őt rejtette el Isten a mi nagyon bűnös szívünkbe, életünkbe és egyházunkba, hogy itt új élet legyen. Mert van új élet! Ő hirdeti nekünk, hogy van másik élet is, mint a bűn terjedő fertőzése. Ezt a másik életet a kicsi Sámuel arcán tükrözi felénk, aki a sok visszaélés, romlottság között „szolgál vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs efóddal körülövezve”. Látjátok, testvéreim, ez a ti feladatotok: akármennyi a szenny és a bűn a világban, vegyétek magatokra az egyetlen efódot, az egyetlen papi ruhát, a mi Urunk Jézus Krisztus szeretetét és szolgáljatok Neki mint gyermek, tiszta szívvel, hívő bizalommal. Emlékeztek, mit mondott Ő a gyermekekről? „Ilyeneké az Istennek országa!” Legyetek gyermekekkel! Úgy bízzatok benne, mint valamikor édesanyátokban, úgy fogjátok meg a kezét, mint édesapátok erős kezét fogtátok valamikor. Ne törődjetelek vele, ha a fertőző bűn gúnyol, támad benneteket. Őt kövessétek, Őt szeressétek, az Ő igazi egyházát, az Ő Igéjét szolgáljátok, hirdessétek. Ha mindenki ellene is fordulna, maradjatok meg mellette, mint Sámuel, és vigyázzatok gyermekeitekre, az induló kicsi életre, hogy ők is olyanok legyenek, mint amilyenek Krisztus akarja.

Sámuelre vigyázott az édesanyja. Kicsi felső ruhát varrt neki, és felvitte eszten-dőnként Silóba, mikor férjével felment az áldozat bemutatására. Nagy szeretettel varrogathatta, készíthette otthon az édesanya a ruhát. Olyan ruhát készített,

amellyel az Isten elé menjen a gyermeke. Belevarrta abba a kicsi ruhába minden szeretetét, minden álmát, minden háláját.

Édesanyák! Szeretitek-e igazán a gyermekeiteket? Szeretted-e szőke kislányodat vagy csengő hangú kisfiádat? Hányszor vettél vagy varrtál neki már ruhát? Ugye sokszor? De gondoltál-e arra, amire Anna, egy valamikori édesanyatársad gondolt, hogy olyan ruhát kell neki varrni, amelyben Isten előtt megállhasson. Gondoltál-e arra, hogy a lelkét is öltöztessed? Nagy, nagy szeretettel készítgetted-e a lelke számára a ruhát? Beszéltél-e már Istenről, Jézusról neki? Elmondottad-e, hogy Őelőtte kell megállani? Van-e már boldog, örvendező hite a gyermekednek, vagy nagy korában is meztelen lesz a lelke és fázni fog? Hiába öltöztetted a testét, koldus marad belül.

Ó, ha igazán édesanyának tartod magad, ha nemcsak majomszereiét a szereteted, akkor készítesd otthon a ruhát, a lelki ruhát, imádkozz együtt vele, és gyere el vele együtt a templomba Isten előtt megállani. Látod Anna így tett és tiszta szeretete, hite megőrizte Sámuelét is. A bűnös, megromlott környezetben ott élt egy hitből, szeretetből jóságból táplálkozó lélek: Sámuel.

Körülötte fertőzött a bűn, terjedt a bűn. De ő megmaradt és megállt. Akármennyi lehet a bűn, de a hit, a szeretet és a jószág győzni tud, mert akit elláttak lelki ruhával, Istenre tekint. A hit, a szeretet és a jószág is tud terjedni, szaporodni, hiszen Isten áldása van rajta. Itt Silóban is így történt. Az öreg Éli szavai által áldotta meg Isten Elkánát és feleségét, aki még három fiát és két leányt szült. Anna, akinek olyan sokáig nem volt gyermeke, most egyszerre termékeny lett, Sámuelért öt gyermeket kapott.

Látjátok, testvéreim, nemcsak a bűn a termékeny, nemcsak a bűn szaporodik, hanem a hit is, a jószág is, a szeretet is! Egyetlen kimondott szó sem veszhet kárba. Egyetlen simogatás sem tűnhet el nyomtalanul! Ha szólsz valakihez egy jó szót, ha valakinek letörlőd a könnyét, ha valakit megvigasztalsz, megsegítesz, ha valakiért imádkozol, amit tettél, szóltál, éreztettél, az mind útra indul. Megfogamzik a másik ember szívében, gyümölcsöt hajt, és tovább terjed. Könnytörő mozdulatod végig-hullámszik az emberi szíveken, láncreakcióként elindul, és ki tudja, hány szemem töröl könnyet. Másokért való imádságodat meghallgatja Isten, s mások is imádkozni tudnak majd. Ha emlékszel Krisztus szeretetére s továbbadod, nagy körútra indul vele a te szereteted is, s ki tudja, talán egyszer pont hozzád vagy az unokádhoz érkezik vissza egy másik ember segítő kezén, vigasztaló szaván át. Ó, a jószág is tud terjedni, nemcsak a bűn. A szeretetnek is van hatalma, nemcsak a sátánnak, hiszen Isten felettünk az Úr!

Most egy pillanatra csendesedjünk el. Gondolj az életedre, az életünkre, a bűn fertőzésére, terjedésére a szívünkben. És akkor gondolj arra, hogy itt van köztünk Az, aki új ruhát adhat nekünk, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Ez az az új ruha, amelyet ránc ad,

az ő szeretete és az ő kegyelme. Ezt az új ruhát az Ő érettünk kihulló vére festette meg. Gondolj arra, hogy ebben a ruhában kell most elindulni nekünk új útra: Neki szolgálni. Gondolj arra, hogy a hitnek, a szeretetnek, a jóságnak is hatalma van, mert az Istennek van hozzá, hatalma. Gondolj erre, és indulj el innen a lelked új ruhájában, Jézus Krisztussal a szívedben. Ne felejtsd el, hogy ebben a ruhában, mint a kis Sámuelnek, majd egyszer nekünk is meg kell állanunk az Úr Isten előtt. Őrizd meg tisztán az ő szeretetét és kegyelmét, hogy mikor eljön az idő, ne téj hozzá bepiskolt ruhával haza. Ámen.

Június 15

Jézus hazaszeretete

Amikor közelebb ért és meglátta a várost, megsiratta... Bár felismerted volna... a békességre vezető utat! (Lk 19,41-42)

Jézus Krisztus személyválogatás nélkül minden embert nagyon szeretett, de azt a népet, amelyből emberi eredetét tekintve származott, különösen is. Ez megkülönböztetés? Igen, de olyan, amiből soha senkinek nem származik hátránya. Elsősorban „Izrael házának elveszett juhaihoz” jött, de meggyógyította a római százados szolgáját is, sőt az ő hitét példaként állította honfitársai elé, és meghallgatta a pogány kánaáni asszony könyörgését is. Nem tett különbséget a maga népe és a többi nép közt, de sorrendben saját népe volt az első helyen. Még sírni is tudott miattuk.

Jézus tanítványainak ma is mindenkit őszintén szeretniük kell. De természetes, hogy ezek közt elsősorban a maga népét szereti mindenki. Ahogyan Pál apostol is írja: „tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gál 6,10) Leginkább azokkal, de soha nem mások rovására. Aztán ha nem ilyenek vannak bajban, és segíteni kell, a testvéreinket hanyagoljuk el átmenetileg, de mégis van egy alapvető sorrend.

Miért? Mert nem véletlen az, hogy melyik család és melyik nép tagjává születünk. Hisszük, hogy Isten jelölte ki „lakóhelyünk határait” (ApCsel 17,26), s amelyik közösségbe belehelyezett, azért felelősek vagyunk. Nemcsak élvezni kell annak a működését, hanem munkálni is, hogy minél jobban működjék. Ez a keresztény ember politikai felelőssége, nem lehet közömbös a polisz, a város sorsát illetően. Ezt Isten még a babiloni fogságba hurcolt népnek is megparancsolta (Jer 29,7). Ennek a felelősségnek része a becsületes munka, az állandó imádkozás, a megszentelt élet, s állásfoglalás minden Isten szerinti rosszal szemben, minden Biblia szerinti jó mellett.

SZEDD ÖSSZE MAGAD!

Ami a napi vesződséget illeti.

„Mellé ragasszatok...” II. Pét. I, 5.

Az isteni természet részeseivé lettetek, mondja Péter (4. v.), most lehat erőltess meg figyelmed és alakítsd ki magadban a megfelelő szokásokat; adj hozzá szorgalmat és mélyülj el. „Ragasszatok mellé”: ez mindazt jelenti, amit a jellem jelent. Senki sem születik sem természetes, sem természetfeletti értelemben kész jellemmel: jellemét mindenkinek magának kell megszereznie. Szokásainkat sem kapjuk készen: a szokásokat úgy kell kialakítanunk magunkban az Istentől kapott új élet alapján. Isten elgondolása nem az, hogy díszpéldányok legyünk, legyünk csak a mindennapi élet közönséges példányai, akiken azonban ott tündöklék Isten kegyelme. A hétköznapi vesződség próbálja meg a jellemet. A lelki élet nagy akadálya, hogy mindig nagy dolgokat szeretnénk végrehajtani. Jézus „egy kendőt vevén . . . kezdé mosni a tanítványok lábait” (Ján. 13, 4–5.).

Vannak olyan idők, amelyek nem hoznak magukkal ragyogást és izgató élményeket: csak járjuk a mindennapi kötelességek taposómalmát. A megszokást arra használja fel Isten, hogy ihletettségünk időszakai közt megmentsen minket.

Ne várd mindig Istentől, hogy az Ő emelkedett pillanatait adja néked, de tanulj meg a hétköznapi élet gondjai közepette is Isten hatalmában élni.

Épen ez a 'mellé ragasztás' a nehéz. Nem várjuk Istentől, hogy a nyugalom virágos ágyán vigyen minket a mennybe, mondjuk, mégis úgy cselekszünk, mintha ezt várnók! Minden legkisebb részlet mögött, amelyben engedelmeskedem, ott van Isten kegyelmének egész mindenható ereje. Ha teljesítem kötelességem, nem a kötelesség kedvéért, hanem azért, mert hiszem, hogy Isten irányítja körülményeim, akkor engedelmességem pillanatában enyém lesz Isten kegyelmének teljessége, a váltság műve alapján.

*

„Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.” Máté 10,37-39

Az ilyen kemény igék azok, melyek miatt sok ember visszahúzódik a keresztyénségtől. Ezek okozzák azt is, ami miatt annyit vádolják a keresztyénséget, hogy keresztyén ember soha nem lehet magával megelégedve. De a Jézus tanítása nem tudna évezredek át eszményt adni, ha megalkudna, ha hozzánk szabná igényét. Ha méltó akarok lenni az O nevéhez, arra kell törekednem, hogy megközelítsem igényét. Amennyire sikerül, annyi az életem értéke. Nem azt mondja Jézus, hogy ne szeressem a hozzám tartozókat. De ha jobban szeretem őket, mint Őt, az Ő tanítását, azokat teszem tönkre. Hány szülő rontja meg gyermeke életét azzal, hogy nem tanítja meg a Jézus megkövetelte szolgálatra, és tehetetlen bábbá neveli, mert jobban szereti, mint Jézust! Hány ember marad értéktelen szolga, mert szülei zsarnoki igényének engedelmeskedve elhanyagolja igazi küldetését! Gyakorlatban, a konkrét esetekben mindig beigazolódik Jézus túl keménynek tűnő igazsága. Elprédálni önző, magamnak hasznot hajtó lehetőségeimet a szolgálat kedvéért: ez a megtalált értékes élet útja. Magamnak őrizni meg magamat: mindennapi tapasztalat, ez az élet értékének biztos elvesztése.

Uram, megrémülök, mikor szavaidat olvasom. Szeretem magamat, szeretem az enyéimet, minél több jót szeretnék szerezni magamnak is, nekik is. Ehhez szoktam kérni a segítségedet, Atyám. Rossz úton járok. Taníts, hogy értsem meg igazságodat: Csak az boldog, aki Téged szolgál, és ez érvényes rám is, de a gyermekeimre is. Csak a Te irányításod vezet értékes emberi életre. Ehhez érdemes feladni önző céljaimat, ha szükséges. Taníts meg erre, nehogy elveszen magam és szerettemek élete! Ámen.

*

Az áldott otthon áldás lesz másoknak is

„Áldjon meg téged a Sionról az Úr, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át” (Zsolt 128,5).

Ez az ígéret az istenfélő embernek szól, aki buzgó igyekezettel jár a szentség útján. Az ilyen ember otthonát megáldja az Úr: felesége és gyermekei nagy boldogság forrása. A gyülekezetben is arra törekszik, hogy az Úr ügye ott is virágozzék, mert éppúgy gondja van az Úr házára, mint a magáéra. Ha az Úr építi háznépünket, illő, hogy mi is igyekezzünk az Úr házát építeni. Javaink csak akkor értékesek igazán, ha a kiválasztottak gyülekezetének építését szolgáljuk velük.

Áldás lesz életeden, ha felmégy a gyülekezetbe, a Sionra. Ott tanít, megelevenít, megvigasztal az Úr, ott száll fel az imádság és az áldás. Ott hangzik a bizonyágtétel a Nagy Áldozatról. Megáld téged az Úr a Sionról.

De ez nemcsak neked válik hasznodra; maga a gyülekezet is így virágzik. Sokasodnak a hívők, és szent munkájukat siker koronázza. Vannak olyan áldott emberek, akiknek

egész élete folyamán megvalósul ez az ígélet. Sajnos, amikor meghalnak, Krisztus ügye gyakran kárt szenved. Igyekezzünk hát, hogy mi is hasznosan munkálkodjunk Isten gyülekezetében, és boldognak láthassuk Jeruzsálemet egész életünkben.

Uram, légy hozzám irgalmas, hogy ilyen áldott ember lehessek.

*

Az elvesztett csata

Alapige: I Sám 4. rész

Isten ítéletének végrehajtására a világtörténelem eseményeit is felhasználja. Népekkel büntet népeket, és népekkel vezet népeket jobb életre. Izrael régi ellenfelével, a filiszteusokkal akar megküzdeni. A választott nép megszokta, hogy győzzön, hiszen vele van az Isten. Ezt egész természetesnek tartja, s arra nem gondol, hogy hátha ő nincs az Istennel. Mindennapi életünkben annyira természetesnek tartjuk, hogy Isten velünk van, és meg kell hogy segítsen. Ha nem segít, zúgolódunk, de ritkán tartunk önvizsgálatot, hogy vajon mi Ővele vagyunk-e. A vereség önvizsgálatra kellene vezessen. Izrael vénei is érezték ezt: „vajon miért vert meg minket ma az Úr a filiszteusok előtt?” Önvizsgálatuk mégsem vezet bűnbánatra, hanem Isten közelsége és a győzelem érdekében a következő határozatot hozzák: „Hozzuk el magunkhoz az Úr frigyládáját Silóból, hogy jöjjön közénk az Úr, és szabadítson meg ellenségeink kezéből”. A bűnbánat nélküli ember áll előttünk. Az az ember, aki nem akar Istennek szolgálni, hanem azt akarja, hogy Isten szolgáljon neki. A saját arcunkat látjuk.

Hozzák a ládát. Vele van Éli két bűnös fia: Hofni és Fineás. Hányszor hozzuk, idézzük mi is így magunkban az Igét: bűnös gondolatok kíséretével, megromlott érzésekkel, Istent akarva szolgálatunkba állítani. Mikor az Úr ládája a táborba érkezik, „rivalgott az egész Izrael”. Nem Istennek örült, hanem a saját győzelmének. Úgy gondolták, hogy mivel itt van a kegyes, az Isten ládája, Isten hozzájuk van közel, és nekik győzni kell. Sokszor mi is úgy gondoljuk, hogy csak külsőségekben vallásos életünkkel magunkhoz tudjuk láncolni Istent. Elfelejtkezünk róla, hogy Istent nem lehet hozzánk kötni, legfeljebb mi kötődhetünk Istenhez, de akkor is csak az ő kegyelméből. Elimádkozzuk, hogy „legyen meg a Te akaratod”, de közben azt akarjuk, hogy a mi akaratunk legyen meg. Úgy teszünk, mint itt Izrael népe, amely bűnbánattartás helyett a hatalmát akarta növelni.

Isten jelenlététől még a filiszteusok is megdöbbentek: „Jaj nekünk! Kicsoda szabadít meg minket ennek a hatalmas Istennek kezéből?” Ez a felkiáltás, ez az Isten előtt való megrendülés hiányzott Izrael népéből és ezért veszítették el a csatát. A mi szokványos vallásosságunkból is ez hiányzik.

De Isten nem hagyja megcsalni magát. Túllát a külsőségeken, látja népe bűnét. Izrael nem tudta legyőzni önmagát, és nem tudta ezért legyőzni a filiszteusokat sem. A harc, a vereség tragikus. A filiszteusok győznek, a frigyládát elveszik, annak hordozói Hofni és Fineás meghal, Éli szintén meghal, amikor e híreket megtudja. Isten népe vereséget szenvedett. Látszólag úgy tűnik, mintha Isten szenvedett volna vereséget, a frigyládát is elveszik, de ha mélyebben nézünk bele az Igébe észrevevesszük, hogy éppen Isten ítélete teljesedik be Éli háza felett. A filiszteusok akarataik ellenére még győzelmükben is Istent szolgálják. Isten sohasem szenvedhet vereséget, hanem vereséggel büntetheti meg és bünteti meg hűtlen szolgáit. Isten a világtörténelem Ura, akinek a pogányok, minden idők pogányai is csak eszközei. A nagy tragédiából új élet születik: neve Ikábód. Éli fiának feleségét aki várandós volt, a hír hallatára meglepték a fájdalmak, fiat szült, és nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: „Oda van Izrael dicsősége, mert elvétellett az Isten ládájja!” Nem Isten dicsősége vészett el, hanem csak Izraelé, mert elvétellett a szövetség ládájja. A dicsőség csak az Isten közelében maradhat meg.

Sokszor éreztük életünk nagy vereségei után úgy, hogy cserben hagyott bennünket az Isten, vagy úgy, hogy egyenesen Isten ügye szenvedett vereséget. Pedig ilyenkor nem történt semmi más, csak az, hogy Isten megmutatta, hova jutunk nélküle.

De Krisztusban azt is megmutatja, hogy hova jutunk el Krisztussal! Ha most az életünkbe nézünk őszintén, becsületesen, azt vesszük észre, hogy bűneink miatt tőlünk is elvétellett a régi szövetség ládájja, mint valamikor Izraelből. De Krisztusban nekünk adatott az Úr szövetsége. A mi elveszett igazságunkat, dicsőségünket, életünket ő adja vissza minekünk, Általa kezdhetünk új életet. Ámen.

Június 16

Aki igazán hisz, egyre jobban fog hinni

„Mert akinek van, annak adatik, és az bővölködik” (Mt 13,12).

Akit az Úr elárasztott kegyelmével, annak még többet akar adni. Már egy kicsiny hit is olyan, mint a fészekbe tett tojás; még több hit jön hozzá. De ez a hit ne legyen színlelt hit, hanem valóságos gyümölcsöket termő hit legyen, ne csupán szép beszéd. Mert egy napon elvétellett tőlünk a bizonyágtétel, ha az csak üres beszéd volt. Az ítéletet éppolyan komolyan kell vennünk, mint az ígéretet.

Áldott az Úr, aki folyamatosan árasztja ránk kegyelmét, még az is bővölködhet majd, akinek most még csak kicsi, de valóságos hite van. Bárcsak így bővölködhetnének! A

kegyelemben való bővölködés olyan dolog, amire érdemes törekedni. Jó, ha az ember bővölködik a tudásban, de még jobb, ha a szeretetben bővölködik. Jó, ha igyekszünk hasznosak lenni Isten szolgálatára, de még jobb, ha az Úrtól tudunk mindent hittel elkérni, még a szolgálatra való alkalmasságot is.

Uram, Te adtad belém a bűn felismerését, kérlek, mélyítsd el bennem a gonosz iránti gyűlöletet. Te ébresztetted a Krisztusban való hitet, mélyítsd el azt teljes bizonyossággá. Te ébresztetted bennem az irántad való szeretetet, tedd azt teljes odaadássá!

*

Jézus haragja

...ne tegyétek az én Atyám házát kalmárkodás házával (Jn 2,16)

Sokan szeretnek hivatkozni arra, hogy virágvasárnap még Jézus is méregbe gurult, és haragjában ostorral verte ki a templomból a kereskedőket és pénzváltókat, íme - mondják -, mennyivel érthetőbb és megbocsáthatóbb, ha mi valami hasonlót teszünk.

Közben pedig ezek az emberek nem tudják, mi is történt akkor Jeruzsálemben. Hogyan kerültek állatkereskedők a templomba? Az áldozatok miatt sok állatra volt szükség egy-egy nagy ünnepen. Megvolt az arra kijelölt hely, ahol árulni lehetett őket: a templomon kívül. Az üzlet azonban jól ment, és némi összegért megengedték a templom felelősei, hogy a pogányok udvarán is lehessen kereskedni.

A pogányok udvara arra szolgált, hogy ha eljött egy Istent kereső, nem zsidó zarándok, az hallhassa ott Isten igéjét, és csendben imádkozhasson és elmélkedhessen. Ez volt Izrael missziójának egyik formája, amivel Isten bízta meg népét. Ezt tette lehetetlenné, hogy az anyagi haszon fejében ide is beengedték az üzletelést.

Jézus szemében ez olyan szemérmetlen Isten elleni lázadás, az ő igéjének, rendjének, szentségének semmibevétele volt, amit nem hagyhatott következmények nélkül. Ő nem személyes sérelmet torolt meg, nem dühbe gurult, ahogyan mi szoktunk, hanem idézi az ígét, ami ellen vétettek, tanítványai pedig idézik a zsoltárt, ami Jézus haragjának az oka: „A te házad iránt érzett féltő szeretet emészt engem.” Messiási tett volt a templom megtisztítása, Isten rendjének a helyreállítása. Ezért nem mert tiltakozni ellene senki.

A mi életünkben vajon minden az Isten által kijelölt helyen van? Mi szorítja ki például a vasárnapjainkból Isten igaz tisztelését? Melyik világos isteni rendelkezést kellene komolyan vennünk, hogy rend legyen az életünkben? Nem áldozunk fel anyagi előnyökért lelki értékeket?

*

Józanok legyünk!

„Józanok legyetek, vigyázzatok...” (IPt 5,8)

A nagy apostol lelkén keresztül hozzánk szóló isteni parancs ellen: Józanok legyetek, vigyázzatok", fájdalom, még többet vetkezik az emberiség a tisztaság parancsa ellen. Mennyei Atyánk az emberiség táplálására kenyér gyanánt szolgáló, különböző gabonaneműek mellett, a táplálkozásunkra alkalmas növények és az üdítő gyümölcsök egész sorát adta. A gyarló ember egyes gabonaneműekből, különböző növényekből és gyümölcsök egész sorából a szeszes és kábító italok tömegét állítja elő. A világ különböző részein több millióan halnak éhen. Mint a hivatalos számadatok mutatják, a világon évenként ugyanannyit költenek az emberek a "észegítő- és kábító italokra, meg dohányra, mint kenyérre. Sok nehéz társadalmi kérdést lehetne megoldani, ha az emberek megfogadnák az ige parancsát: „Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen!" (IPt 5,8). Nemcsak Noét szégyenítette meg a bor (IMóz 9,20-21), de hány fényes elmét tett tönkre már, hány családi életet dúlt föl és mennyi bajnak vált okozójává! Isten gyermekei nem haladhatnak el komoly elhatározások nélkül, emellett az egyre aggasztóbbá váló bűn mellett.

Uram, vedd le az emberiségről a mértéktelenség szörnyű átkát, hogy amit Te testi erőink fokozására és lelkünk vidámítására szántál, ne használják föl az emberek testüket, lelküket lealacsonyító szenvedélyük kielégítésére. Adj a kegyelmed, hogy a mértékletes élet mellett megmaradó hatalmas összeg milliók számára válhassék életet mentő és életet adó kenyérré! Krisztusért könyörgünk! Ámen

„Mily jó, ha bűntől már szabad, Az Úr szolgája vagy; A
bűn szolgája gyáva rab, A Krisztusé szabad."
(Énekeskönyv 467. é. 1. v.)

*

Isten gyermekei szeretik az Urat

Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem.

Zsoltár 16,2

Az embernek meg kell tapasztalnia, milyen túlárado lesz a szíve, amikor Isten szeretetét a maga teljességében megérzi. Szeretetének Napja mellett minden fény elhalványul. Péter igazán őszinte volt, amikor így kiáltott fel: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad!” És akkor is becsületes volt, amikor azt bizonygatta: „kész vagyok veled menni akár a börtönbe vagy a halálba is”. De azután az élethez való ragaszkodása mégis felülmúlta a szeretetét. Félelemből tagadta meg Jézust, pedig szíve legmélyén Ő volt számára a legdrágább. Ezért volt utána olyan vigasztalhatatlan és sírt keservesen. Mindig különbséget kell tennünk a között, ami a lélek legmélyén van, és ami esetenként felszínre kerül. A szív alapvető magatartása a döntő, azonban kétségtelenül egyre inkább ténnyé és élő valósággá kell válnia annak, ami legbelsőbb érzésem: annak ugyanis, hogy számomra valóban Jézus az egyetlen és minden.

Ezt szolgálják a különféle próbák, amelyek jönnek: veszteségek és csalódások, csapások és halálos sebek. Akinek nincs teljes és igazi kapcsolata az Úrral, az elbukik. Jób soha nem szakadt el egészen Istenétől. Nem tudott volna nélküle létezni, de keserű érzések és csüggedés támadt benne, olyan szavakat ejtett ki, amelyek miatt porban és hamuban bűnbánatot tartott. - Ilyen az emberi szív. A kegyelem óráiban bizony sokszor csordultig telve van azzal az érzéssel: „Keresztfán én üdvösségem - Őt szeretem legjobban.” És azután ismét olyan vigasztalan és lesújtott, mintha minden elveszett volna.

Vajon miért van ez így? Hát nem Ő a mi legfőbb jónk, akihez mérten minden más csak kár és szemét? Helyes ez így? Még mindig sokkal jobban ragaszkodsz a múltó dolgokhoz és drágább számodra az életed, mint ahogy elképzelted? A kegyelem óráiban mindezek fölé kerültél. Ilyenkor az ember túlértékeli önmagát. De aztán jönnek a sötét órák; e nehéz próbákban tűnik ki, hogy valójában milyen az ember. Újra meg kell bánnunk a bűnünket. Sok nyomorúságon, megaláztatáson átjutunk el oda, hogy örömben és fájdalomban, hivatásunkban és emberekkel való kapcsolatunkban Ő lesz a legfőbb örömünk kiapadhatatlan forrása, akiben lelkünk minden időben gyönyörködhet. Ebben az örömben nem feledkezik meg többé Megváltójáról, de a szenvedésben sem szakad el tőle.

*

Az Úrnak utjain

25. zsoltár

Az élet Istennél van. A növényzet is a világosság felé tör, bár tudata nincs, csak életösztöne, és ez hajtja a világosság felé. Ott van számukra is élet. A zsoltáríró is megtapasztalta, hogy számára élet csak Istennél van. Azért kezdi így a zsoltárt: „Hozzád emelem, Uram, lelkemet!” Csüggedt lélekkel is tudta, hogy megtartás csak Istennél van. A világ más megoldást kínál a csüggedt, erejét veszített embernek. A tépett idegrendszerű embernek ezt mondja: „Menj szórakozni, mulasd ki magad!” Pedig az egyetlen megoldás ez: „Hozzád emelem a lelkemet.” A csüggedés mocsarában, mikor minden lépés mélyebbre visz, Isten gyermeke számára más megoldás nincs.

Aki bizodalját Istenbe helyezi, az nem szégyenül meg, nem örülnek rajta ellenségei. Istennek nem gyönyörűség az, ha ellenségeink örülnek, mikor kísértéseinkben elbukunk, harcainkban elcsüggedünk és kétségbeesünk. Ha azonban ez mégis bekövetkezik életünkben, az annak a magyarázata, hogy reménységünk horgonyát nem Obelé akasztottuk. Akkor csúszik ki lábaink alól a talaj, mikor emberi segítség után kapkodunk. Az ilyen ember felett örül az ő ellensége. Éppen azt akarja elérni az ördög, hogy ígéretekkel vagy fenyegetéssel elcsalogasson Isten közeléből. Ne bízz az emberekben! Jobb az Úrban bízni, mint az emberekben. Vesd csak reménységed horgonyát Istenbe, mert minden más reménység megszégyenül. Soha nem történt még meg, hogy Isten miatt szégyenkezned kellett volna, de hányszor megtörtént már, hogy Isten szégyent vallott veled! Várta, hogy lesz dicsőség és lön gyalázat. Egy legenda szerint, mikor Jézus, kereszthalála és feltámadása után, visszatért a mennybe, egy angyal megkérdezte tőle: „Visszatértél Uram?” „Vissza.” „Elvégezted a váltságmunkát?” „El.” „És kire bíztad a munkád folytatását?” „Péterre, Jakabra, Jánosra, Tamásra és a többiekre.” „És mi lesz, ha Jakab, Péter, Tamás, János és a többiek hallgatni fognak?” Jézus erre azt felelte: „Más tervem nincs.” Mi lesz, ha Isten ügye rajtad áll vagy bukik azon a helyen, ahol élsz? Életed Istenen áll vagy bukik, az bizonyos, mert előbb-utóbb kénytelen leszel arra a meggyőződésre jutni, hogy Isten nélkül csak elbukhat az életed. Mi lenne, ha Isten ügye rajtad állna, tőled függne, ha Isten nem készített volna más tervet? Mi lenne, ha a munkahelyedre csak annyi világosság jutna el, amennyi rajtad keresztül árad? Ha csak annyit hallanának Jézusról, amennyit te beszélsz róla? Ha csak annyi szeretet lenne, amennyi belőled árad, és annyi élet, amennyit te hordozol? Gondold végig, hányszor megszégyenül miattad Isten ügye.

Isten gyermeke nem lehet önző. Nem elégedhet meg azzal, hogy Isten csak vele beszél, csak neki jelenti ki akaratát. A zsoltáríró sem elégedett meg azzal, hogy ő nem szégyenült meg, hanem így szól: „Senki se szégyenüljön meg, aki téged vár.” Nincs utálatosabb bűn, mint az önzés. Egy anekdota szerint, Péter azt kéri Jézustól a mennyben, hogy az anyósát engedje a pokolból a mennybe kerülni. Jézus azt mondja, hogy ha az asszony vállalkozik erre, hát legyen. Odaállnak a menny kapujába, és egy angyalt küldenek le érte.

Az angyal megragadja az asszonyt, hogy a mennybe szálljon vele. Erre néhány elkárhozott lélek észreveszi, hogy mi készül, és belekapaszkodnak. Az asszony sem rest, és kezdi visszalökdösni a még félúton is belekapaszkodó lelkeket a pokolba. Ekkor azonban visszahull ő maga is, mert a mennyben nincsen önzés. Szomorú látvány az önző keresztyén. Egy vicclapban láttam, hogy valaki belehasal egy tál ételbe, hogy senki ne férjen a tányérhoz. Körülötte éhes, sóvár szemek néznek a tálba. Hány olyan keresztyén élet van, aki úgy gondolja, hogy nem ő van a közösségért, hanem fordítva: a közösség van érte. Aki igazán Krisztusban van, az őszintén kéri: „Senki ne szégyenüljön meg, aki téged vár.” Próbáld meg az üdvösségre is magad előtt bebocsátani a többieket. Jézust csak úgy tudom elképzelni, hogy ételosztáskor is a sor végére áll. Az önzetlenség kifejezője az imádság. Aki nem imádkozik másokért, nem veszi magára a mások terhét, az önző.

Isten útját nem ismeri fel az ember, mert elfelejtette. Régen volt, amikor a paradicsomban járt rajta, és nem emlékszik már vissza rá. Nem változtak az isteni dolgok, csak a mi emlékezetünk homályosult el. Annyira, hogy ha Isten fel nem tárja ezt az utat, önmagádban sohasem találod meg. Be kell ismernünk, hogy eltévedtünk, és ehhez alázat kell. A tévedéseinket, a tudatlanságunkat nagyon keservesen ismerjük be. Minél alázatosabb az ember, annál inkább elismeri a tudatlanságát. Az alázatos lélek úgy szól, mint a zsoltáríró: „Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem.” Jób jószágokban és megbecsülésben élt még, amikor Isten így szól hozzá: „Nosza övezd fel mint férfiú derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem!” Mikor azonban mindenét elveszíti, ezt mondja Istennek: „Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem!” Isten utai láthatók ebben a világban: a teremtettségben ugyanúgy, mint a történelmi eseményekben. Akinek Isten megnyitotta a szemeit, az a természet csodáiban, a patakcsobogásban, egy szál virágban, a csillagjárásban, de a legszörnyűbb világkatasztrófákban is felismeri Isten útjait. Látja azonban Istent a saját életében is. Akarod látni Őt? Akkor ismerd be a tudatlanságodat, és alázattal mondd: „Útjaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem.”

Vannak emberek, akik azt gondolják, elég, ha Isten egyszer megmutatja nekik az utat. Amikor először voltam Budapesten, elvezettek valahová, ahonnét egyedül kellett visszatérnem. Megmutatták az utat, én pedig rábólintottam, hogy tudom. Visszafelé jövet azonban kiderült, hogy mégsem tudom. Beleveszttem az utcák forgatagába, és kétségbeesetten álldogáltam az egyik utcasarkon, míg aztán valaki útbaigazított. Sokan járnak így. Azt gondolják, hogy ismerik az Isten útját, és nem akarják többé tanulni azt. Vannak értelmes és kevésbé értelmes tanulók. Van, akinek elég egyszer felírni a táblára valamit, és máris tudja. Van azonban olyan, akinek meg kell fogni a kezét, és vezetni a papíron. Van, aki könnyen tanul, de van olyan tanuló, amelyiket meg kell verni. Erre mondja a próféta, hogy megverettem, mint a tanulatlan tulok. Amikor a tinót járomba tanítják,

bizony sokszor meg kell verni, amíg megtanulja. Olykor-olykor szükség van rá, hogy Isten minket is vesszővel igazgasson, míg végül megtanuljuk az ő útját.

Isten útján csak igazságban járhat az ember. Megtanultuk a hazugság útját, és művészi módon tudunk járni rajta. Sokan úgy akarnak járni Isten útján is, mint ahogy a saját hazug útjaikon jártak. Azonban képmutatók nem járhatnak rajta, mert Istennek útja igazság. Bűnökkel megkötözött, rabságban sínylődő emberek sem járhatnak rajta, csak azok, akiket az Igazság megszabadított. Lehetetlenség, hogy valaki Isten útján járva a bilincseit csörgesse. Csak szabad emberek járhatnak rajta, szabaddá pedig az igazság tesz. Bonyolultnak látszik, de nagyon egyszerű ez. Ha egyszer őszintén kitárod a szíved Isten előtt, nem élsz hazugságban többé, tehát szabad vagy. Dosztojevszkij Raszkolnyikovja amíg szabadon járt, nyomorúságos rab volt, amint azonban jelentkezett a rendőrfőnök előtt, hogy ő követte el a gyilkosságot, szabad ember lett, noha a kezén bilincsek csörögtek. Járhat valaki szabadon úgy, hogy a lelke meg van kötözve. Amíg oda nem áll Isten elé, hogy bevallja a hamisságait, és felfedje a bűneit, addig rab. Amint azonban ez megtörténik, megszűnik a szorongás, a kétség, és jön a szabadság. Igazságban járhatja az alázatosokat, és az Ő útjára tanítja meg őket.

Aki egyszer Isten világosságára lépett, annak életében nélkülözhetetlenné válik a következő Ige: „Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak.” Amíg az ember a hazugságai mögött rejtőzködik, addig nem is sejti, mennyire rá van szorulva Isten kegyelmére. Akkor ismerjük fel igazán, hogy mekkora szükségünk van erre a kegyelemre és irgalomra, amikor Isten világosságában meglátjuk, hogy valójában kik is vagyunk. Amíg valaki önigazságában a mellét veri, nem látja a kegyelmet nélkülözhetetlennek. Mikor azonban belátta, hogy élete merő hazugság, bűn és fertő, akkor ismeri fel a kegyelem fontosságát. Isten törvényén a cselekedeteinket szoktuk lemérni. Ennél azonban mélyebbre kell jutnunk, mert a törvény csak életünk rothadt gyümölcsseit mutatja meg. Isten Lelke mélyebbre kíván vezetni: annak a felismerésére, hogy már a szívünk legtitkosabb gondolata is romlott. A szakértő szemei a fa rügyeiről is látják, hogy milyen termést hoz majd, mert a termés már a fa természetében benne van. Nem elég felismerned, hogy a konkrét megnyilatkozásaid gonoszak, el kell jutnod oda, hogy bármit tennél, vagy mondanál, az gonosz lenne. Csak aki idáig eljutott, az tudja belátni, hogy mennyire szüksége van kegyelemre. Isten kegyelme és irgalma öröktől fogva létezett. Azt jelenti ez, hogy amikor te még nem voltál, Istennek irgalma már itt volt. Az ember bűnét Isten irgalma várta a világon. Lesújtó kezedet, átkozódó ajkadat Isten áldó keze várta. Ennek az irgalomnak a fényében még jobban látszanak a bűneink. Nincs bennünk semmi jó, semmi tiszta, semmi igaz. Isten „igazságban járhatja az alázatosokat”. Az igazság felismeréséhez alázat kell, mert tulajdonképpen a bűneimet kell beismernem. A gőgös ember nem ismeri el a bűneit. A megigazu-lás Isten ajándéka az alázatos embernek.

A kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak kegyelmet ad. Ha nem vagy bizonyos a megigazulá-sod felől, ennek oka az alázat hiánya. Lehet, hogy felértékelted magad. Az igazság azonban az, hogy bűnös vagy, Isten pedig kegyelmes. Amint valaki ezt másként gondolja, elhagyja az igazságot. Vállald az igazságot, hogy a bűn a tiéd, a megtartás pedig Istené. Az alázatosokat ebben járattja az Úr.

„Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a kik szövetségét és bizonyosságait megtartják”, olvassuk a tízedik versben. Aki nem az igazságban jár, annak ez az ige bolondság. Hol van a kegyelem, mikor Isten megszegyenít? Hol van a kegyelem, mikor megaláz? Elűz az otthonomból, zavarossá teszi az életemet. Hol van itt a kegyelem? Az alázatos ember azonban látja, hogy Istennek minden útja kegyelem és hűség, és meg is tapasztalja ezt. Van rá eset, hogy például szülő hitetlensége vagy keménysége kegyelemmé lett a gyermekek számára.

Egy-egy csapás vagy betegség által mennyi áldást közöl Isten az ő gyermekeivel! Nem tudom, Isten milyen úton vezet téged. Lehet, hogy szakadékos és meredek, de kegyelem és hűség van rajta. Abban mutatkozik meg Isten hűsége hozzád, hogy éppen azon az úton vezet. Ebből látszik, hogy Isten nem hagyott magadra, nem távozott el tőled. Amikor a kovács a kezébe vesz egy darab vasat, hogy abból valamilyen eszközt formáljon, a vas százféléképpen is alkalmatlannak bizonyul erre, de a kovács nem hagyja abba a munkát, hanem alakítja a vasat, tűzzel, kalapáccsal, reszelővel. Ha nem sikerül, újra kezdi. Ha például éket akar kovácsolni belőle, és a vas lágynak bizonyul, újra beteszi a tűzbe, amíg elég kemény nem lesz. Tízszer, hússzor is újra kezdi. Ha nagyokat csap is az üllőre, ha meg is haragszik a vásra, kitart mellette: nem dobja el, addig formázza, amíg alkalmas nem lesz a feladatra. Isten ugyanígy kitart melletted, mert hűséges hozzád. Hű, mert szeret, hűséges maradni ugyanis csak a szeretet tud.

Amikor valaki beletekint Isten irgalmasságába, meglátja a saját mulasztásainak a hegyeit, és büntudata támad: „Bocsásd meg bűnömet, mert sok az.” Amikor alázatos szívvel átlátja, hogy Istennek minden útja kegyelem és hűség, rádöbben a saját életének fogyatkozásaira, és szégyenkezni kezd. Én is, amikor látom Jézust, ahogy szerelmével újra meg újra hozzám hajol, én is így kiáltok Hozzá: „Tekints rám, és könyörülj rajtam, mert szegény és árva vagyok.” Hűségét látva, a szégyen mellett bizakodás is támad bennünk, és alázattal könyörgünk a megtartásért. Nézd csak Jézus szépségét és feltárul előtted szívednek minden rútsága! Nézd az ő gazdagságát, és meglátod, milyen nyomorult és szegény vagy! Aki egyszer valóságosan meglátta önmagát, a kísértéseit és Istennek irgalmát, kegyelmét, annak nem lehet más vágya, mint a zsoltárírónak volt, hogy: „Ártatlanság és becsület védelmezzenek meg engem, mert téged várlak.” Aki ártatlan, az semmiféle bűnnel nem kárhoztatható. Akarsz-e ártatlan lenni Isten előtt? Jézus által ez valóra válhat. Ha az Ő vérével vagy eltakarva, Isten úgy tekint rád, mintha soha nem vetkeztél volna. Az Ő ártatlansága védelmezhet meg téged, amelyről azt írja az

ige, hogy szájában álnokság nem találtatott. Az így megigazult életnek is szüksége van Isten mentő kegyelmére, hisz bajok szorongatják, ellenség üldözi, hogy a kárhozatba taszítsa. Fontos azért, hogy így kiáltson: „Mentsd ki, Isten, Izraelt minden bajából.” A keresztyén ember soha nem érezheti olyan biztonságban magát, hogy ne lenne szüksége Istenre. Örökké szükséged lesz a kézre, amely megment, a szeretetre, amely megtart. Nem lehetnél boldog nélküle. Az Úrnak útjain soha nem látott mélységek és veszedelmek leselkednek ránk.

Az ősellenség minden igyekezetével arra tör, hogy elveszítsen. Aki az Úr útjain a maga erejével próbál járni, verembe esik. Járj tehát alázatosan a te Isteneddel! Mondd neki az ének szavaival:

„Fogjad kezem, oly gyöngye vagyok érzem,
Hogy nálad nélkül, járni sem tudok,
De így Uram, e mennyből jövő fénynél
Reád tekintve, bizton indulok.”

Isten világossága nélkül nem fogsz megérkezni soha. Ha kéred Őt, bizonyos, hogy ez a kéz megtart téged. Az alázatos megérkezik hozzá.

Június 17

A mi harcterünk

„Mert Istenetek, az Úr, veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegít benneteket” (5Móz 20,4).

Nincs más ellenségünk, csak Isten ellensége. Nem emberek ellen harcolunk, hanem a szellemi romlottság ellen. Az ördög ellen viselünk hadat, az istenkáromlás, a tévelygés és a kétségbeesés ellen, melyeket ő sorakoztat fel ellenünk. A bűn seregei ellen harcolunk, a tisztátalanság, az iszákosság, elnyomás, hűtlenség és az istentelenség ellen. Komolyan küzdünk mindezek ellen, de nem karddal és dárdával, mert hadviselésünk fegyverei nem testi fegyverek.

Az Úr, a mi Istenünk, gyűlöl minden gonosz dolgot, ezért harcol velünk. Meg akar szabadítani minket, ezért segít, hogy nemes harcot tudjunk vívni, és elnyerjük a győzelmet. Bízhatunk, mert ha Isten mellett maradunk, Ő is mellettünk marad. Mivel ilyen hatalmas szövetségesünk van, harcunk kimenetele nem lehet kétséges. Nem azért, mivel az igazság végül is győz, hanem azért, mert a mindenható Isten az Atyánk, azért mert Krisztusnak adatott minden hatalom mennyen és földön, és mert a Szent Szellem ellenállhatatlanul munkálkodik az emberek között.

Krisztus harcosai, vegyétek magatokra a szellemi fegyverzetet! Hadakozzatok Isten nevében, és hittel ragadjátok meg a szabadulást! Ne múljon el ez a nap sem a Krisztus ügyéért és a megszentelődésért folytatott küzdelem nélkül.

*

Szerelmetesek a Te hajlékaid, Seregeknek Ura

Alapige: Zsolt 84,1-8

A Kóráh fiainak zsoltárát olvastam fel, akik a jeruzsálemi templom őrei voltak. A jeruzsálemi templom az egész ország istentiszteletének a központja volt. A templomszolgák száma több volt háromezernél.

A mi templomaink Erdélyben kisebbek. A ti templomotok is sokkal kisebb volt, és mégis mennyi minden belefért ebbe a templomba. Benne van őseink hite, a 160 év minden szenvedése, könnye, reménysége és imája. Benne van az utóbbi ötven év sírása, a keresztelesek örömeinek ragyogása, a házassági eskü hűsége. Benne van a reformkor Széchenyijének minden szép terve, Kossuthék minden dicsősége, az elbukott szabadságharc minden fájdalma, a kiegyezés bölcssége. Mennyi minden belefért ebbe a kis templomba! Belefért két véres világháború, a fronton és a fogságban szenvedő emberek utáni könnyhullatás és imádság, a menekülés jajsza, a lágerek fájdalma, kisebbségi sorsunk minden nehézsége. Mennyi minden belefért ebbe a kicsi templomba: a véghetetlen Isten, akit nem tudnak befogadni a mérhetetlen csillagmilliárdok, az örökkévaló Úr Jézus Krisztus, az emberi bűn és az emberi bánat, az Isten jósága és a bűnbocsánat.

Mennyi minden belefér ebbe a kicsi templomba! Ezért milyen nagy ez a templom! Mennyi minden belefér Erdély kicsi és nagyobb templomaiba! Ebbe a templomba is belefér a múltunk, az aggasztó jelenünk, jövődönk minden bizonytalansága és reménysége. A szászcsávási templomba is belefér Erdély, belefér az örökkévaló Isten irántunk való jósága. Mennyi minden belefér ebbe a templomba! Mennyi minden elhaladt ennek a templomnak az ajtaja előtt: elbukott szabadságharcok, próbák és kínok, szenvedések és könnyek.

Ez a templom egy kicsit más, mint az a régi jeruzsálemi templom. Amíg kint dübörgött a sors, itt gyermekeket kereszteltek, itt fiatal házasok esküdtek, itt könnyes szemű emberek imádkoztak, itt a hálaadás szava hangzott, itt új nemzedék nőtt fel. Mint téli méhektől dagadt fal, mikor kint még hó van, itt Jézus Krisztus járt, itt hűséges tanítók és énekvezérek tanították újra és újra énekelni a népet, hogy túléljenek a gond és a fél

évszázad ateista tanításának minden vasbilincset. Hűséges lekipásztörök hirdették az Igét, és élt egy nép, amelyik nem adta meg magát, hanem az Isten kezét fogta. Belefért ebbe a kis templomba a hűség is. Hogyne szeretnétek, hogyne szeretnétek ezt a templomot! És mindenkinek a számára volt itt hely, és mindenkinek a számára van itt hely. A templomőrök őrzés közben látták, hogy a madarak, a fecskék és a verebek fészket raktak a templom eresznél, és arról énekeltek, hogy Istennél még a fecske, még a veréb számára is van hely. Milyen jó, hogy van hely, testvéreim, hiszen fecskék és verebek vagyunk mi is, testvéreim. A fecskék elmennek ősszel, de a szívükben hordják a régi fészket, nem hagy nyugtot nekik a régi fészkek a forró, a messzi Afrikában és tavasszal visszajönnek. Repülnek tengerek, óceánok felett, viharok űzik őket, villámok perzselik a szárnyukat, de hazajönnek, mert itthon várja őket a régi fészkek. Ugye érzitek, testvéreim, kedves fecske testvéreim, akik most hazajöttetek, akik valaha elröpültetek, lehet, mint fiatal házások, lehet mint gondtól űzött emberek, akik elmentetek valószínű fiatalon, és most hazajöttetek öregen. Ugye érzitek, hogy ti is szálltatok gondóceánok felett vad viharokban, villámok perzseltek a lelketek szárnyát, de volt egy régi fészkek, ez a templom, volt egy régi fészkek, a ház ahol felnőttetek, volt egy régi fészkek, ahol régi, drága, áldott szeretetet ölelt.

Hazajöttetek, mert a szívetekben hordtátok a fészket, és nem és nem tudtátok elfelejteni, még ha könnyebb is volt másutt a kenyérszerzés. Hazahívott benneteket a régi fészkek emléke, mert a régi fészkek emléke nélkül, ölelgető melege nélkül élni nem lehet. Visszatérünk, az Istenhez is sokszor így térünk vissza, megperzselte szárnyakkal, megtépett lélektollakkal, de visszatérünk, mert nincsen nyugtunk addig, amíg a régi fészkek át nem ölel újra, amíg a hajdani melegből össze nem gyűjtünk magunknak valamit. Akik nagyon messze mentek, ha mást nem, legtöbbször a hamvaikat küldik haza, hogy erdélyi földben nyugodjék, mert hazavágyik a régi lélek.

Milyen jó, hogy verebek is vagyunk. A verebek nem elegánsak, nem díszesek, nem ragyogóak, nem olyanok, mint a pávák, akiknek minden tolla szikrázik a napfényben. A verebek szürkék, egyszerűek, de amikor jön a tél, a fészkekben maradnak, nem hagyják el. Amikor kevesebb az ennivaló és amikor csontrepesztő már a fagy, akkor is maradnak. S ha a vad télen le kell hullni fagyottan a földre, hát a hazai földre hullnak le. Köszöntelek benneteket, s köszönt benneteket Erdély, és ölel benneteket az Isten szeretete, szürke verébtövis, akik a fészket el nem hagytátok, és köszöntelek benneteket, viharban perzselte szárnyú fecskelelkek, akik visszatértek a régi fészkekbe, mert Istennél van hely, mondja a zsoltáros „A veréb is talál házat és a fecske is fészket magának, ahova a fiait helyezhesse - a te oltáraidnál, ó, Seregeknek Ura". Mert akik szeretik a fecskéket, azok tudják, hogy miért rakják a fészkeket a templom ereszé alá, és miért nem a tavasszal hamar lombosodó bokrok tetejére, ahonnan hamar le lehetne verni őket. A templom eresztét keresik, mert ott megmarad a fészkek. Mert viharok jönnek, vad szelek süvöltenek, gonosz emberek járnak, felelőtlen gyermekek verik a

fészkeket, de a templom eresze alatt megmaradnak a fecskefészkek. Erős és megtartó ez az eresz, testvéreim! Sok drága ereszünk volt nekünk az élet folyamán, amelyek alá odaépítettük az életünket, mert mindenki rak valahová fészket. Van, aki a pénz eresze alá, van aki a jó konjunktúra eresze alá, van, aki az érdek, a hatalom eresze alá, még a lelke árán is, s van, aki az Isten eresze alá rakja fészkrét. A mi templomos népünk oda rakja. Sok drága ereszünk volt és van nekünk, szülők szeretete, társak jósága, gyermekeink védelme, emberi erőnk jóakarata. Aztán a fészkek lassan lebomlanak, lassan egyedül maradunk, kirakjuk a régi üres ereszeket. Csak egy a miénk, ami örökre megmarad: az Isten nagy vaseresze. A diktatúra nagy vasereszei összeroppantak és a földre zuhantak, és aki alatta kereste a menedéket, nem találja már. Az Isten eresze, a templomeresz megmaradt és nagy vihar idején, menekülések és árvaságok idején tartotta a fészkrét. Ezért tudtunk mi megmaradni, ezért maradt meg Szászcsávás népe is. És szól a zsoltár a templomőrökről, mert a zsoltárt a templomőrök énekelték. Érzitek-é, tudjátok-é, hogy mindnyájan templomőrök vagyunk? Hogy nemcsak az a 21 lelkipásztor volt templomőr, aki eddig szolgált Istent és szeretett benneteket itt a völgyben, hanem templomőr volt minden gondnok és minden presbiter és minden hűséges család. Tudjátok-é, hogy mind templomőrök vagyunk? Templomokat, a lélek fellegvárait bízta ránk Isten, mert Szászcsávás, Erdély s a 43 országba szét-szóratott magyar reformátusság minden temploma népünk egy-egy fellegvára. Addig fogunk mi élni, ameddig őrizzük ezeket a fellegvárakat, de tulajdonképpen nem mi őrizzük őket, hanem ők őriznek bennünket mindörökre. Ott álltak a templom előtt, a templom kapuja előtt viharban, fagyban, éjszakában, ellenség ellen őrizték és védték a templomot, és közben ezt a zsoltárt énekelték: „Kívánczik, sőt emész-tődik lelkem az Úrnak tornácai után”. Nem a templomőrzés gondjával, fizetségével, fáradságával volt tele a szívük, nem az ellenségtől való félelmükben énekelték, hanem a templom szépségéről énekelték: „Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura!” A templom szépségével volt tele a szívük. Vajon a te szíved mivel van tele? Vajon mivel jöttél ide? Vajon mivel jössz minden vasárnap? Vajon mit érzel, mikor meghallod a harang szavát? Gondok kísérnek, fájdalmak űznek, félelmek terelnek? Vagy valami titokzatos szent, áldott vonzás hív ide? Tele van-e szíved Isten szeretetével és elmondod-e a zsoltárossal együtt: „Boldogok, akik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! Szela!” A Szela szünetjelt jelen tett a régi héber írásban, itt egy kicsit meg kellett állni, itt egy kicsit csendet kellett tartani, s vissza kellett gondolni arra, amit előbb énekelték. Hát egy kicsit állj meg, egy kicsit tartsál csendet, és gondold vissza az édesanyádra, aki ölében hozott ide a templomba valamikor, édesapádra, aki hűséges templomőr volt, régi vagy új lelkipásztorodra, aki az Igét hirdeti neked, s ennek a templomnak a szép áldott csendjei vigyétek magatokkal haza. Én nem tudom, merre felé szálltok, nem tudom, hol fogják villámok perzselni szárnyaitokat, és nem tudom, milyen fagyok jönnek a régi fészkekre, én csak azt tudom, hogy bennünket ez tart meg, az Isten áldott csendje amelyből egy darabot hazaviszünk templomainkból.

A csend a miénk és elvehetetlen. Nem messze tőlünk ágyúkat öntenek és rakétákat

szállítanak és menetoszlopokat indítanak. Mi templomokat építünk és énekelünk Istenhez. Erdélyben ma 28 új templom épült, 14 már készen van és 14 épülőben. Üvölthet kint a világ minden gyűlölete, mi templomokat építünk és templomokat őrzünk. A legkisebb templomépítő gyülekezetünk a kis Szopor, Kolozsvár mellett, ahol 36 lélek él. Azt mondták, ha egy család tud magának házat építeni, lí család is tud házat építeni Istennek. S megépítették a száz férőhelyes templomukat, és a felszentelő istentiszteleten 470-en vettünk úrvacsorát, mert hazajöttek z messze élők, és sokan eljöttek a szomszédos falvakból.

Idegenekkel találkoztunk s mert most voltak először Erdélyben, azt kérdezték, igaz-e, mert így hallották, hogy a mi magyarságunk, a mi egyházunk már süllyedc hajó. Elmondtam, ameddig ilyen gyülekezeteink lesznek, addig nem leszünk süllyedő hajó. Őrizzük a templomainkat, és a templomaink megőriznek bennünket Hát legyetek jók, imádságos lelkűek itt is és ott abban a másik templomban, az otthonotokban. Legyen templommá az otthonotok, és vigyétek haza innen az Isten békességét. Tudjanak úgy felnőni a gyermekek, unokák, hogy amikor visszajönnek és átlépik a régi küszöböt, boldogan tudjanak visszaemlékezni az otthon békéjére ahol nem volt Istent gyalázó beszéd, sőt elővették a Bibliát, és otthon is szoktál énekelni Isten dicsőségére. Legyetek jó templomőrök, ma őrhely Erdélyben minden templom, és minden családi otthon és minden gyermekágy és minden kicsi gyermek, aki megszületik. Fogadjátok el őket, és legyetek jó templomőrök. Neveljétek gyermekeket, bízzatok Istenben, olvassátok a Bibliát, énekeljétek a szép, régi, ősi énekeinket, aztán mehet el bármi az ajtó előtt, ha belül élet van. Mert az éle Anyaszentegyház ilyen. Átmenni úgy a világon és énekelni, mint ahogy itt 160 éve a harmónium zengett, e szászcsávási harmónium. Átmenni éneklő szívvel ezen z világon úgy, hogy a lelkünk nem gonddal, félelemmel, nem az ellenséggel és panasszal van tele, hanem Istent dicsérő boldog énekkel.

Úgy mondja a zsoltáros: „Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében". Ez azt jelenti, hogy nem elég a tele templom, testvéreim -jó, ha tele van a templom, sok gyülekezetnek nőni kell a félig üres templomtól a tele templom felé -, de nem elég a tele templom, hanem nőni kell a tele templomtól a tele szív felé. Boldogok, akiknek erősségei vannak szívében. Mit is ért ezalatt a zsoltáros? Falu ott keletkezett, ahol sokan átjártak. Ahol egy búzatáblán sokan átjárnak, letörnek a búzaszálak, ösvény lesz benne, és az ösvény többet már nem terem. Látjátok, a mi szívünket Isten a boldogság búzaföldjének szántja. Aztán annyi minden átjárt rajta: félelem, gyűlölet, önzés, bűn, nyomorúság, bánat, gyász, szenvedés. Letörtek a búzakaraszok, s tele van a szívünk fájó ösvényekkel. Minél kevesebb benne a termés, annál többen átjárnak rajta.

Tőlünk már sok minden elvétellett, s volt amikor minden elvétellett, nekünk csak ez adatott, az Isten ereszei, ahol kitarhatjuk szívünket, hogy ezeken a fájó ösvényeken

Krisztus járjon át, és akkor meggyógyulnak az ösvények, és teremni kezdenek újra. Akiknek az Isten ösvényei vannak jelen a szívében ezen a találkozón, azok kitárhatják a szívüket, régi emlékek járnak rajta, régi hangok szólalnak meg, s átölel az Isten szeretete. Mondd el minden fájó ösvényedet, minden belső rejtett gondolatodat az örökkévaló Istennek, hogy járjon át rajtad Jézus, akkor meggyógyulva fogsz innen hazamenni és boldog ember leszel. Azt mondja a zsoltáros, hogy „át-menvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső”. A találkozó után elindultok, mindenki a maga útján, a vendégek a maguk útján és az ittmaradók is elindulnak. De a szívetek, ha ösvényén Jézus Krisztus jár, a legnagyobb lelki szárazság idején is emlékezni fog. Emlékezni fog hatvanéves korában is a valamikori unoka, hogy milyen jó volt leülni a bátor férfiak és hívő emberek mellé, és megsimogat majd egy régi padot, ahol az édesapja ült, és vállalja tovább a templomőrzést. Forrássá és áldássá is lesz nekik, és erőről erőre jutnak, ameddig megjelennek Isten színe előtt. Mert a templomőrök titka, a templomőrök életének titka, hogy mindig figyelnek. Mert megjelennek Isten előtt a Sionon, a szászcsávási Sionon, az Erdélyi Sionon. Jó templomőrök voltatok, őriztétok a régi fészket, a régi templomot, s én megkérdezlek benneteket, hogy emlékeztek-e még, amikor itt konfirmáltatok, amikor itt esküdtetek, amikor innen elindultatok. Most megtértetek e régi templomba. Boldog emberként jöttetek-e haza, vagy szívetek ösvényéről elmosta Jézus lábnyomát a gond, a gyűlölet és a bánat? Egyszer majd úgy fogunk megjelenni életünk végén Isten előtt a Sionon, hogy beszámolunk, sikerült-e megőriznünk a régi ösvényeket a földre tipró nagy fagyok idején.

Tudtok-e még templomot őrizni, vagy elveszítettétek az utat is Isten felé? Isten segítsen benneteket, a mi szétszórt népünket, hogy tudjunk hűséges templomőrök lenni, a tele templom felé s a tele templomtól a tele szív felé lépni, erőről erőre lépni, és mikor megjelenünk Isten előtt, elmondjuk neki: Uram, az őrállókat megőrizted. Ámen.

★

Igen és nem

Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. (Mt 26,42)

Jézus nemcsak másoknak mondta, hogy „a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem”, hanem őt is az jellemezte, hogy egyszer s mindenkorra igent mondott az

Atya akaratára, s ami attól kicsit is el akarta téríteni, arra újra és újra határozott nem volt a válasza.

Minket állandóan kísért hitbeli kérdésekben is az, hogy engedményeket teszünk, kivételeket nevezünk meg, csak egyszer, csak egy kicsit engedetlenek leszünk Istennel szemben. Alkottunk egy gyengeségünkre jellemző szót: nemigen. Ma így mondják: nem igazán. Nem egyértelmű a gondolkozásunk, a beszédünk, a cselekvésünk, és ebből sok bűn és baj származik.

Egy jegyespárral beszélgetve hangzott el a következő: mivel a vőlegény igent mondott a menyasszonynak, ez a világ összes többi nőjének ilyen minőségében nemet jelent. A fiatalember felháborodott, ő erre nem gondolt. Ilyen sarkosan kell ezt nézni? - kérdezte.

Jézusnak a nagypéntek előtti éjszakán a Gecsemáné-kertben végigvitt imaharca jól szemlélteti az ő határozott, egyértelmű, következetes magatartását. Először azt kéri, hogy ha lehet, ne kelljen kiinnia a szenvedések keserű poharát. De hozzáteszi: „mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.” Másodszor már csak az igen hangzik el: Atyám, legyen meg a te akaratod! És harmadszor is. Így teljesen megerősödött az igen az Atya akaratára, a nem a test félelmére, amit az ördög fel akart használni az engedetlenségre való csábításra.

Készek vagyunk-e eltökélten újra és újra nemet mondani minden hiúságra, büszkeségre, kényelemszeretetre, hatalomvágyra, anyagiasságra, önzésre, minden tisztátalan, babonás, ördögi ajánlatra, hogy teljes meggyőződéssel és örömmel mondjuk és tegyük: Igen, Atyám, mert így láttad jónak (Mt 11,26).

*

Ne ítélezzünk!

„Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek!” (Mt 7,2)

Az ítékezés bűnétől alig mentes bármelyikünk. Sokszor észre sem vesszük, ajkunk szinte öntudatlanul ítékezésre nyílik. Sokszor talán csak azért, hogy igazoljuk: mi ettől a bűntől mentesnek érezzük magunkat. De ezzel akaratlanul a magunk jobbvoltát juttatjuk kifejezésre. Az ítékezésünket hallgatóknak hányszor juthatnak eszébe Jézus szavai: „Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mt 7,3). Hányszor elfeledjük, mennyire igaza van a Római levélnek: „menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, a ki ítélisz: mert a miben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod”

(Rom 2,1). A legbuzgóbb ember is alig mentes bármelyik bűntől, hacsak Isten kegyelme vissza nem tartja attól. Ám figyelmeztessük felebarátainkat hibáikra, bűneikre, de ezt szeretettel és a segítség vágyával tegyük mindenkor! Milyen csodálatos gyöngédséggel fedi föl Krisztus a samáriai asszony bűneit! Az ilyen „testvéri” figyelmeztetést nem lehet ítékezésnek minősíteni, ítékezésünkkel úgy sem térítünk jó útra senkit sem.

Uram, Istenem, töredelmesen bevallom, mennyire rászolgálok igéd komoly figyelmeztetésére. Könyörgök, tisztítsd meg az én ajkaim is az ítékezés bűnétől. Taníts meg arra, ha embertársaimban hibát látok, a segíteni vágyás érzése ébredjen föl lelkemben az ítékezés szavai helyett! Sohase feledjem, hogy irgalmad nélkül én sem lehetnék mentes attól a bűntől Ámen.

52A bűn sötétben tévelyeg És bajba dönt vakon; De
Krisztus kézen fog s vezet Világos utakon."
(Énekeskönyv 467. é. 2. v.)

★

Te vagy az én Uram!

Ezt mondom az Úrnak: te vagy az én Uram. Zsoltár 16,2

Ez az Ige az első parancsolat „Én vagyok az Úr, a te Istened” csodálatos visszhangja. Istenének szava mélyen Behatolt Dávid lelkébe s nőtt e nagyszerű hitvallás szavaival visszaadja azt az Úrnak. Sok lélekben egyszerűen 'hever' Isten Igéje. Lerakódik bennünk, mint valami holt anyag. De ha a hallott Ige életté válik bennünk, akkor az, mint vallomás és bizonyágtétel kerül a felszínre. Ez a különbség a csak megszokásból hallgató és az élő hitű hallgató között. A zsoltárrá nem tudott hallgatni, mert Isten naggyá, sőt mindenné lett a számára. Az isteni kijelentés a kegyelemben és irgalmasságban való gazdagságával megnyerte Dávid szívét. Egészen különös kegyelmi megtapasztalás volt mögötte. Túláradó, hálás örömmel kiáltja: Igen, te vagy az Isten, és rajtad kívül nincs szabadító! Te vagy az én mindenem." Ezt mondta Istenének és ezzel a vele való szövetséget megszilárdította.

Dávid a fenti vallomásával Istent egyedüli és feltétlen Urának ismerte el, teljesen átadta és elkötelezte magát neki. így szól Dávid: Ezt mondom" - és nem azt fejezi ki, hogy ezt mondtam valamikor. Ezzel azt akarja hangsúlyozni, hogy ezt mondom most, és emellett maradok. Ezt többé nem lehet megmásítani. - Amikor Pál apostol háromszor könyörgött az Úrhoz, hogy szabadítsa meg őt fájdalmas szenvedéséből, akkor olyan választ kapott, amely nem felelt meg az ő vágyakozó imádságának, de amelyről világosan tudta, hogy most már

mindig így maradnak nála a dolgok. „Az Úr szólt így hozzám” és azt nem lehet egyszerűen lerázni magunkról (2Kor 12,9).

Vajon tudsz-e te is ilyen teljes átadásról? Átengedted-e már neki a kizárólagos rendelkezési jogot önmagád és egész életed felett? Tersteegen, sok evangéliumi ének híres szerzője, életének egy ilyen megszentelt órájában belekarcolt késheggyel a saját karjába és kiserkenő vérével örök tulajdonul elkötelezte magát az Úrnak. De a dolog nem ilyen külsőségeken fordul meg. Nem ez a lényeges. Egyszer azonban teljes és kizárólagos kapcsolatra kell jutnod az Úrral. Szívünk jégkérgeinek végre le kell teljesen olvadnia, és el kell tűnjön az utolsó ellenállás is. - Ha az Úrral való szövetséget megkötöttük, akkor Ő szavunkon fog minket és nem enged el többé.

★

Ő már elkezdte

Azután feltekintettem, és egy férfit láttam, mérőkötéllel a kezében. Megkérdeztem: Hová mégy? Ő így válaszolt nekem: Megmérem Jeruzsálemet, hogy lássam milyen széles és milyen hosszú. Ekkor előlépett a velem beszélő angyal, majd egy másik angyal lépett oda eléje, akinek ezt mondta: fuss oda ehhez az ifjúhoz, és mondd neki, hogy falak nélküli város lesz Jeruzsálem, olyan sok ember és állat lesz benne! És én magam oltalmazom mindenfelől - így szól az Úr -, mint egy tüzes fal, és ott leszek benne dicsőségesen. (2,5-9)

Ismételten felnéz és lát. Vaeszá éjnai vaére. Ismételten feltekint, és látja, amit az Úr láttat vele. Erre ügyel, kizárólag erre koncentrálni. Ez a próféta feladata: „Őrhelyemre állok a bástyán, és vigyázok, hogy lássam, mit szól hozzám (Hab 2,1)! Vagy így is: „De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét” (Mik 7,7). Isten prófétájának nincs fontosabb dolga, mint arra ügyelni, mit láttat vele Isten, és mit üzen rajta keresztül a népének. Lépésről-lépésre vezeti őt Isten Lelke, hogy isteni terve ritmusába állítsa bele, és így vegye át a teljes üzenetet. Zakariás nem elégszik meg azzal, amit már látott. Ismételten felnéz tehát, és vár.

Egy embert látott, aki mérőeszközzel a kezében dolgozott. Mérté Jeruzsálemet, annak szélét és hosszát. A felmérés a számbavétel és a számontartás jele. A megmért Jeruzsálem = Isten Jeruzsálemé. Ez a város újra Isten tulajdona, szent föld. Csak egy

időre hagyta el és adta ki a várost, hogy megtiporják a pogányok, lerontsák és meggyalázzák. De ennek az időnek vége van. A prófétának látnia kell, hogy Isten visszatért Jeruzsálemhez, hogy felmérse, hogy számon tartsa azt. Az Úr foglalkozik Jeruzsálemmel, kezébe vette sorsát, kegyelmébe fogadta. Jeruzsálemnek fel kell ismernie meglátogatása idejét (Lk 19,44)! Jeruzsálemnek ez a léte alapja, ez megmérése és megmaradásának a titka. Isten érdeklődése feléje fordult, és nincs számára kedvesebb feladat, mint az: tegye azt, ami kedves az Úrnak (Mik 6,8)!

Jeruzsálem ne azt lássa csak, hogy ebben a pillanatban még siralmasan néz ki minden. Szabad felnéznie és gyönyörködni abban, hogy Isten újra kezébe vette a sorsát, és ő rábízhatja magát egészen Istenére. Valójában ezt üzeni az Úr: „Adjad fiam, a te szívedet nekem, és a te szemeid az én útaimat megőrizték” (Péld 23,26)! Ez a kiválasztott élet legdrágább pillanata, hozzáigazodni Isten hullámhosszához. Megérteni: „Aki az Úrral egyesül, egy lélek ővele... Nem a magatokéi vagytok. Áron vétettetek meg” (IKor 6,17.20)! Élni Isten szeretetének ajándékaival, tudni, hogy Istentől nem szakaszthat el semmi, hogy felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett. Nagyszerű, csodálatos kiváltság Isten birtokában lenni (Rom 8,35-39). Felhívás ez: „Örülj, kegyelembe fogadott” (Lk 1,28)!

A mérésnek van egy másik jelentése is. Isten úton van a város újjáépítése dolgában! Ő már elkezdte! így is mondhatnánk, megrendítő felhívás ez. Legyen már vége a csüggedésnek, a bizalmatlanságnak! Isten már elkezdte a városért, újjáépítéséért való harcát, bátorodjanak fel, és lépjenek a nyomába! Merjék látni Jeruzsálemet Isten látásával, lépjenek a nyomába, elkezdődött az építés ideje!

Isten nem szereti a gyávákat. Aki hisz, az Isten akarata, terve irányában mozdul meg. Aki hisz, az szabaddá lett a cselekvésre. Az megfogadta a jótanácsot: „Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit se félj, és ne rettegj, mert az Úr Isten, az én Istenem veled lesz, téged el nem hagy, tőled el nem távozik, míg elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét” (IKrón 28,20). Aki Isten nyomában jár, annak a Lélek indította fel a szívét (IKrón 12,18)! Mikor Isten kezdeményez, nem kell latolgatni, hogy elég-e hozzá az én erőm (Bír 6,14)! Győzelmünk garanciája nem a felszerelésünk, javaink bőségében van, mert a hiányt a mennyei segítség pótolja ki. Minden induláshoz elég a mi erőnk, ha kicsi is az, mert a kockázat óriási felelősségét lecsökkenti, hogy előttünk jár maga az Úr!

Isten úton van értünk. Ne ragadjunk le tehát a kételkedés és reménytelenség sarában. Péter is felbátorítva indult el Kornéliusz házához. Dániel Isten bátorítása mellett döntött úgy, hogy nem eszik a király asztalának étkeiből és italából. A megtett lépések nyomában jár mindig az ígéret: Megdicsőítem magamat őbenne.

Az építés menetére is kapunk felvilágosítást az angyaloktól. Falak nélküli város lesz Jeruzsálemből. Másként: ne a védőfalakon kezdjék az építést, hanem az Úr házán. Ez, ennek megépítése az első és legfontosabb! A város igazi biztonsága nem a kőfalakban van, hanem

az Úrban, aki megígérte: oltalmazom mindenfelől, mint egy tüzes fal, ott leszek benne dicsőségesen! Merjenek tehát hozzáfogni először a templom megépítéséhez.

Ki merte volna gondolni akkor a romok, a zűrzavar között, hogy meg fog valósulni Isten látomása. Az, hogy eljön az idő, mikor kilépnek az építők a város ősi területéről. Új utcák, terek, házak sorakoznak majd körös-körül, messze elhagyva a várost védő kőfalakat. Isten ígéretei valósultak meg Jeruzsálem mai életében. Bizony kerítetlenül lakják ma már a várost. Kilépett az a régi falak közül, ellepte északra, délre, keletre és nyugatra a hegyeket és a völgyeket.

Jeruzsálemről beszélünk, de lehetetlen nem gondolni arra, hogy Isten minden időben, az övéiben mindig megdicsőíti önmagát. Nem a bezárkózásban, elrejtőzésben, hanem kilépve a védettség belső területéről, a közösségből széles e világra. Tanúinak kell lennünk minden ember felé. Meleget, napfényt, jókedvet, hitet, szeretetet azért ad Isten, hogy másoknak is jusson belőlük. Valahogy úgy, ahogyan a napfény is mindenkié. Jeruzsálem hegyen épített város. Nem azért, hogy védeni lehessen, hanem hogy Isten bizonyossága legyen, mutassa a hozzá vezető utat mindenkinek. Ne rejtse fényét, világítson azoknak, akik sötétségben járnak. A hit az Úrban mindig kerítetlenül él, védtelenül és mégis Isten biztonságában.

Jaj! Jaj! Fussatok ki az északi országból - szól az Úr -, hiszen szétszórtalak benneteket a négy égtáj felé! - így szól az Úr. Jaj! Menekülj, Sion, aki Babilóniában laksz! Mert a Seregek Ura, aki a maga dicsőségére küldött el engem, azt mondja azokról a népekről, amelyeknek ti zsákmányul estetek: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja! Majd én fellemelem kezemet ellenük, és saját szolgálók zsákmányává lesznek! Akkor megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött engem. Ujjongj, örülj, Sión leánya, mert jövök már, és itt fogok lakni - így szól az Úr. A többi nép is csatlakozik majd az Úrhoz azon a napon, és az ő népévé lesznek, ő pedig közöttük fog lakni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött el engem hozzátok. Az Úr birtokába veszi Júdát, mint tulajdonát a szentföldön, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja. Csendben legyen mindenki az Úr előtt, mert elindult szent lakóhelyéről! (2,10-17)

Mindenki tapasztalhatta: népszerű ember a postás. Őt mindenki ismeri, megsüvegeli, érdeklődik nála. Az ember mindig vár valamit. Akkor is, ha kap, akkor is, ha nem. Vajon, mi a helyzet Isten postásával? A prófétákkal, az igehirdetőkkel? Rájuk is odafigyelünk? Isten „levele” az emberi sors legizgalmasabb ügye. A „jaj” azt illeti, aki nem veszi kézbe a neki szóló üzenetet.

Isten azt üzeni minden Bábelben lakónak, idegenben tartózkodónak, minden rabnak, kétségben lakónak, megelégette a fogság minden fajtáját. Megoldotta a megterhelt lélek láncait! Isten új helyzetet támasztott a világtörténelemben. Eljött a szabadulás ideje,

ki-ki siessen haza! Nemcsak Bábel foglyaira érvényes ez. Bábel nincs többé. Volt, mikor Isten ítéletet hirdetett a népeknek. Most vigasztalást hirdet. Sürgető felhívással szól a késlekedőkhöz, a bizonytalankodókhöz. Siessetek ki a fogságból, hisz már eddig is közel két évtizednyi idő múlt el felhasználatlanul! Isten népének egy otthona van, és ez Jeruzsálem! Eljött a hazatérés, a vigasztalás ideje!

Jézus első szava is ez volt: „Az Úr Isten Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek meggyógyulását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Urnak kedves esztendejét" (Lk 4,18-19)! Isten szeretete mozgósító úton van, hogy a világ kezdetétől annak végéig kiválassa, egybegyűjtse a maga kiváltképpen való népét. Erre is érvényes: „Aki a szelet nézi, nem vet az; és aki a sűrű fellegre néz, nem arat" (Préd 11,4). Nem a körülményekre kell figyelniünk soha, hanem csak az Úrra. Noé az ítélet fenyegetettsége alatt álló világban kap megbízást a bárka építésére. Ábrahám, Mózes hit által értették a hívást. Jézus is hívogatott magához: Jöjjetek énhoz-zám mindnyájan, akik megfáradtatok (Mt 11,28)! Halálos, mély álomból hív az Úr. Zákeus nem maradhat tovább csaló és gazdag, mert ő is Ábrahám fia. Saulnak el kell hagynia a Krisztus-üldözők táborát, mert Istennek apostolra van szüksége! Boldogok, akik megértik a jó szót, és elindulnak a Szabadító nyomán.

És jaj annak, aki a hívásra nem indul útnak! Mert jaj a fának, ha nem hajt ki, mikor itt a tavasz. Egy történetet mondok el az orvostól és betegéről. Különös orvos volt ez, Jézusé volt a szíve. Betegét régóta ismerte, és figyelmeztette az evangélium hívására. Válaszul mindig azt kapta: ráérünk még! Hívták a beteghez, eljött, megvizsgálta, megállapította a baját, felírta az orvosságot is. A receptet azonban nem hagyta ott, hanem betette orvosi táskájába. A beteg kérte, hogy adja oda. Ő azt mondta, ráér, majd két hónap múlva. A beteg kezdett türelmetlenkedni: hát nincs rá szükségem? De, bizony szüksége van az orvosságra!

Most már a feleség is kérlelni kezdte: szeretné, ha mielőbb meggyógyulna a beteg! Hát jól van, mondta az orvos, ha ennyire sürgős, jöjjön el érte holnap! De az asszony most már az ajtóba állt: most akarom a receptet! Nos, válaszolta az orvos, odaadom, de meg kell mondanom, hogy mikor a test épségéről van szó, akkor azonnal kell az orvos receptje, de mikor a lélekről van szó, akkor az Isten felkínált vigasztalása, tanácsa, elhívása, várhat. Valóban várhat?!

Isten hív, szólít és sürget. Ráérünk? Nem. A kegyelemmel akkor kell élni, mikor annak az ideje van. Aki bűnben, halálban, félelemben van, és azokban marad, annak hiába szól az evangélium, hiába az evangelizáció, hiába az istentisztelet, az elvész. De aki hisz, boldog, mert beteljesednek azok, amiket Isten őneki mondott (Lk 1,45)! Isten hívó szavára a gyors

hit a legjobb válasz. Pál írta: mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít (Fil 4,13)!

Isten választottainak sem Bábelben, sem Egyiptomban, és semmiféle szolgaságban nincs helye. „Akik Őreá néznek, azok felvidulnak, arcuk meg nem pirul” (Zsolt 34,6). Isten hív bűnből megtérésre, reménytelenségből békességre, régi életből újjászületésbe. Mindenhol, minden fogságból Önmagához. Az az öröme, ha ölében van az elkalandozott bárány, ha újra kezébe kerül az elgurult dragma, ha ott ült a fiú megtérve az asztalánál. Isten postásai a legfontosabbat, a szeretetét hirdetik meg. Akik elfogadják, maguk is postásként mennek az emberek közé, mint a sikári asszony vitte falujába a hírt: láttam a Messiást (Jn 4,39).

Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket (Zsid 3,7-8)!

Június 18

Maga Isten munkálkodik

„De most fölkelek, mondja az Úr, most fölmagasodom és fölemelkedem!” (Ézs 33,10).

Amikor a romboló ellenség olyanná tette az országot, mintha sáskajárás pusztított volna, és a védők leültek és sírtak, mint az asszonyok, akkor az Úr maga jött segítségükre. Mikor kihaltak a Sionba vezető utak, és Basán és Kármel olyanná lett, mint az elvadult szőlőskert, akkor fölemelkedett az Úr. Isten megmutatta hatalmát nyomorúságba került népe között, mert a szorongatottak keresték orcáját és bíztak benne. Még inkább megmutatta erejét, amikor - imáikra válaszolva - fölkel, hogy megszabadítsa őket és legyőzze ellenségeiket.

Szenvedéssel teli nap vár ma ránk? Számítsunk arra, hogy az Úr megdicsőíti magát és szabadulást ad. Buzgón hozzá könyörgünk? Éjjel és nappal kiáltva? Akkor közel van már kegyelmének órája. Isten idejében kel föl, akkor, amikor leginkább megmutathatja dicsőségét. Jobban is vágyakozunk arra, hogy őt dicsőíthessük, mint a saját szabadulásunkra. Legyen Övé a dicsőség, és már teljesült is legfőbb kívánságunk.

Uram, segíts meglátnunk, hogy Te munkálkodói, mert csak így tudunk szívünk teljességével dicsőíteni Téged. Add, hogy körülöttünk mindenki megláthassa, hogy milyen jó és hatalmas Isten vagy Te!

Ítékezés

A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok... ne ítélezzünk egymás felett... (Róm 14,1.13)

Gyakori bűnünk, hogy az illető távollétében megtárgyaljuk hibáit, gyengeségeit, és elítéljük. Isten ezt nagyon rossznak tartja.

Miért bűn ez? Azért, mert gőg van mögötte, magamat különbnek tartom, őt megbélyegzem. A másik felett ítélezzünk, tehát fölé emeljük magunkat. Mentegőzés és dicsekvés is lehet emögött. Hallgatólagosan azt bizonygatjuk, hogy mi jobban tudunk, helyesebben gyakorolunk valamit. Pedig gyakran éppen azt a hibát ítélik el másokban, ami bennünk is megvan, így ítéltették egymást már az első gyülekezetekben is az erősebb hitűek és a bizonytalan kezdők. Pál apostol őket inti ebben az igében.

Mi ennek a káros gyakorlatnak a gyógyszere? Nem kell mindent kicsinyesen észrevenni és szóvá tenni. Ha valami nagyon helytelent látunk a másik ember életében, neki kell megmondanunk szeretettel. Szabad érte imádkozni, Isten sok mindent közvetlenül elrendez a benne hívőkkel. És törekednünk kell arra, hogy minél több jót mondjunk egymásról. Isten egyenesen arra biztat, hogy aki rosszat mond rólunk, azt is áldjuk - ami azt jelenti: jót mondunk róla.

És akkor egyáltalán nem szabad ítéletet mondanunk senkiről és semmiről? Dehogynem. Csak más dolog Isten ígéje alapján megítélni valamiről, hogy helyes-e, vagy pedig elítélni valakit a segítség szándéka nélkül. Tudnunk kell, hogy Isten szerint mi jó és mi nem, de egymás felett öncélúan, szeretetlenül nem szabad ítélekezni.

Ne mi ülünk a bírói székbe, ahonnan ítéletet hirdetünk mások felett, hanem ülünk csak alázatosan a vádlottak padjára, és engedjük, hogy az igaz Bíró ítéljen el és mentsen fel! Aki ilyen lelkülettel néz másokra, az nem ítélekezni fog felettük a kárukra, hanem inteni fogja őket, és imádkozni fog értük épülésükre.

*

Kifinomult lelki érzékenység

Veséim (=bensőm) még éjjel is figyelmeztetnek engem. Zsoltár 16, / A Szentírás szerint a vese a lélek legbelsőbb és legfinomabb rezdüléseinek és érzéseinek a központja. Az Úr

a szívek és a vesék vizsgálója, mondja az Ige. A 'figyelmeztet' שָׁחַח héberül azt is jelenti, hogy tanít, int, serkent. Valójában mindig az Úr az, aki dicséretre, magasztalásra indít. Dávid lelkének legmélyén megérezte ezt az indíttatást a csendes éjszakában. „Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak neked, igazságod ítéleteiért" (Zsolt 119,62). Ismered-e szívednek ezt a rejtett, dicséretre és hálaadásra való indíttatását? És vajon helyet is adsz neki? Van egy bizonyos jó értelme is annak, hogy „veséim figyelmeztetnek", azaz fegyelmeznek engem. Gyakran valamilyen belső intést érzünk magunkban, e mögött rendszerint Isten Szelleme áll. Sajnos, belső érzékeink éppen úgy tönkremehetnek, mint a hallásnak vagy a látásnak az érzékszerve.

A Biblia beszél „gyakorlott" érzékekről, amelyek lehetővé teszik, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól (Zsid 5,14). De szól arról is, hogy „megromolhatnak" ezek a belső érzékek és az igazság szavát már nem képesek meghallani, mint: „Ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük" (Ef 4,17-18). Sokakra ez jellemző. Jól érzik magukat a sötétségben, Istentől távol, az utána való vágyakozásnak minden szikrája kialudt a szívükben, így minden erkölcsi érzéküket is elvesztették, nem a jót vagy a helyest keresik, hanem csak ami nekik előnyös vagy kellemes. Számukra bűn sincs többé, legfeljebb csak valami 'ostobaságot' követnek el.

De hogyan juthat az ember gyakorlott belső érzékhez? A belső érzékünk mindannyiszor kifinomultabbá válik, ha az ember gondosan ügyel rá, kíméli, és nem zavarja vagy akadályozza működését. Általa Isten Szelleme érzékelhetővé és hallhatóvá teszi magát. Ezt különösen csendes óráink alatt vagy éjszaka teszi, amikor a napi lárma elcsitul. Ekkor felélednek, működésbe lépnek a belső érzékeink. Rögtön észrevesszük, ha valami zavarólag Isten és a lelkünk közé kerül. Az engedelmesség és igazság vonalától való legfinomabb elhajlást is észrevesszük. - Bárcsak engedelmeskednénk az ilyen belső figyelmeztetéseknek!

*

Szeressük felebarátainkat!

„Szeresd felebarátodat, mint magadat!" (Mk 12,31)

Milyen egyszerű, milyen világos az embertársainkkal kapcsolatos isteni parancs: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!". Úgy kell szeretnünk embertársainkat, ahogy önmagunkat szeretjük. Van-e valaki közöttünk, aki nem szereti önmagát? Valljuk be

őszintén: ezt tesszük mindannyian. Ebből viszont az az egyetlen következtetés vonható le, hogy kivétel nélkül minden embertársunkat szeretnünk kell! A szeretet apostola is azt köti a lelkünkre: „Aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is” (Un 4,21). Pál apostol még többet mond ennél: „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte” (Rom 13,8). A felebaráti szeretetnek megbocsátó szeretetnek is kell lennie, e nélkül sohasem lehet igaz! A szeretet az egyetlen biztos út embertársaink szívéhez. Hiába próbálkozunk odajutni más úton! Szeretetünkkel még legelfogultabb ellenségeinket is le tudjuk fegyverezni. Ezért választják Isten gyermekei minden emberhez ezt az utat.

Megváltó Krisztusom, aki még a keresztfán is imádkoztál a Téged megfeszítőkért, kegyelmedből taníts meg engem is arra, hogy ne csak meg tudjak bocsátani az ellenem, a szívemhez közelállóknak, a nemzetem, az egyházad ellen vétkezőknek, de szeretni is tudjam őket. A magam erejéből hiába próbálkozom erre: Szentlelkeddel jöjj újból meg újból segítségemre. Ámen

„Csak vezess, Uram végig és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz
elérkezem, Mert nélküled az én erőm oly kevés, De hol te jársz
előttem, nincs rettegés.” (Énekeskönyv 462. é. 1. v.)

*

Áldáshordozók

127-128. zsoltár

Ebben a zsoltárban Isten Szentlelke azt világosítja meg, hogy milyenek azok az emberek, akik áldáshordozóként járnak a világban. Isten az Ő áldásait körülhordoztatja, amint hordozták Jerikó körül vagy a pusztai vándorlás alkalmával a szövetségi ládát. Áldáshordozókat helyez el, akik fénylenek a világon, mint csillagok. Néhány tanácsot is ad, illetve néhány vonást rajzol meg azoknak az embereknek az életére nézve, akik Isten áldáshordozóiként járnak körül.

Az első, amit a zsoltáríró megjegyez, az, hogy az áldások feltétele az Isten félelme. „Mind boldog az, aki féli az Urat, aki az Ő utaiban jár.” „Íme, így áldatik meg a férfiú, aki féli az Urat.” Az áldások forrása, az áldások elnyerésének feltétele tehát az isteni félelem. Vizsgáld meg szívedet, mennyire hiányzik belőle az Isten félelme. Nem bírunk kellő istenfélelemmel, sokszor szinte szemtelenül állunk előtte. Nincs kellő felkészültség bennünk, amikor Isten elé állunk, nincs kellő szorongás és vágyakozás. Magától értetődőnek, természetesnek vesszük, hogy Isten előtt lehetünk. Emlékezz csak vissza,

hányszor veszed elő Bibliádat e nélkül a belső szorongás nélkül, közömbösen. Csak nekiesel, mint a kenyérnek, gondolkodás nélkül, nincs is különösebb étvágy szívedben, csak mert itt az ideje. Hányszor veszel részt közösségi alkalmon belső vágyakozás és szorongás nélkül? Azért van ez, mert nem bírsz kellő istenfélelemmel, így érthető aztán, hogy könnyelműen jársz az életben is. Gyermekkoromban a szüleim iránti félelem volt a szívemben. Úgy éreztem, apám szigorú tekintete ott is lát, ahol sok kilométernyi távolság van közöttünk. Egy sereg dolgot, amit nagyon szívesen elkövettem volna, azért nem mertem megtenni, mert megtudja az apám. De nem ez volt a helyes magatartás, hanem az, amely most is megvan a szívemben édesanyámmal szemben. Vannak dolgok, melyeket én jónak látnék, közös dolgok, és ott van bennem, hogy úgy intézzem el, hogy őt meg ne szomorítsam. Ha ez neki fájna, inkább lemondok elgondolásomról. Igenis, Istennel szemben nincs meg szívünkben az az egészséges félelem. Nem mondjuk, hogy én ezt nem teszem, mert Isten haragszik érte, szomorúságot okozok neki vele. Megyünk a magunk gondolatai és kívánságai szerint, és legfeljebb visszakullogunk Istenhez, azt mondva, nézd, Uram, már megint elrontottam a dolgot. „Mind boldog, aki féli az Urat, aki utáiban jár.” Ahhoz, hogy valaki Isten áldásainak hordozójává legyen, arra van szüksége, hogy istenfélelemmel az Úr utain járjon. Istenhez úgy közelíthetünk, ha az Ő utain járunk. Amíg valaki a maga útján jár, nem lehet Isten áldásainak hordozója. Az ő áldáshordozói e világban mindig azok az emberek voltak, akik félték az Urat és az Ő utáiban jártak. Az áldások forrása az Úr kezében van. „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.” Nehogy azt gondold, hogy most már az Úr útjain járok, jönni kell az áldásoknak. Én beteljesítettem a szerződés egyik felét, most már Isten kötelessége a másik felét teljesíteni. Az áldások forrása egészen szabadon az Ő kezében van. Hiába minden erőfeszítésed, minden álmatlanságod, minden igyekezeted és törekvésed, ha az Úr nem építi a házat. Nagyon egyszerű volna itt testi házra gondolni, de távolról se testi házról van szó. Hiába tartanak egy közösségen belül egy sereg bibliaórát, hiába működik az énekkar, hiába osztják szét iratmissziói lapok tízezreit vagy millióit egy városban, hiába minden erőfeszítés, ha az Úr nem építi a házat, nem őrzi a várost. Sem én, sem más, a közösséged lelkedet megőrizni nem tudja, csak az Úr. „Senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” Nem a földi pásztor kezéből, hanem az Ő kezéből, mert Ő vigyáz rá. Ne felejtse el hát, hogy az áldások forrása az Úr és tőle kell várni az áldásokat, a harmatot. Kitűnően elvégezheti a szántóvető ember a szántás munkálatait, és mégis eredménytelen lesz egész munkája, ha nem jön az áldás az Úrtól. A csiraképes mag ott szökken szárba, ahol az áldások jönnek. Minden odaszánásod akkor lesz áldott dolog, ha az Úr megáldja. Annyit tehetsz, mint a kis virág, amely kitarja kelyhét a nap, a harmat felé, de ha nem jön a harmat, hiába tárja ki. Te is hiába tartod a kezéd az ég felé, ha az Úr nem áld meg téged.

Az áldással kapcsolatosan jegyezzük meg, hogy az Úr előtti csendesség nem értelmetlen ábrándozás. Az Úr előtti csendesség nem az, amikor valaki a szoba sarkában a körmét

piszkálja és ábrándozik a csillagos holdvilágról, hanem készenlét arra, hogy elfogadjam, amit az Úr adni akar. Talán ismered azt a képet, amikor a menyasszony áll az éjszakában, és tartja a gyertyát. Nem hangzik az ajkán semmi, mégis kifejezi a kép a kérdést, miért késel, Jézus. Ismered a kukorica levélzetét. Minden levele úgy áll, hogy összefogja az esőcseppeket, és a száron keresztül levezeti a gyökérhez. A hívő életnek így kell állnia a sivatagban, csendességben, kitárt lélekkel az ég felé. Némán, zizzenés nélkül állanak a kukoricatáblák az alföldi síkságon, de ahogy jön néhány esőcsepp, azonnal felfogják.

„Szerelmesének álmában ad eleget.” Nem a lótó-futó, mindenütt megjelenő és mindenben résztvevő emberek, hanem a csendességben lévő emberek azok, akiket megáld az Úr. Nem a maguk körül nagy zajt csapók és feltűnők, mindenütt látszani kívánók, hanem a csendes életek. Az Úr hadakozik tiérettetek, ti pedig csendben legyetek, mondja az Úr Mózesnek, amikor elől a Vörös-tenger hullámai, hátul pedig az ellenség lovai dobognak. Meg vagyok győződve, hogy egy Izraelita sem aludt azon az éjszakán, de arról is, hogy feszült csend uralkodott az egész táborban. Ha a lovak felhorkantottak, befogták az orrukat, hogy csend legyen. Erről van szó. Csendesedjen el körülöttem végre minden. Találnod kell csendességet nap mint nap, hogy csendességben légy az Úr előtt, ha áldásainak hordozóivá akarsz lenni.

Az igazi áldások, az élet igazi gyümölcse az új élet. Az Ószövetségben a testi képletek sokszor allegorikusan jelentik azt, mit akar Isten az Újszövetségben a lélek által. Hol volna Pál apostol az áldottak közül, hol volna Mózes, hol volna Illés, Elizeus és a többiek mind, éppen Isten áldáshordozói, akik mint a sziklacsúcsok állnak a hegyóriások között, és gyermekeikről nem tudunk semmit. Ennek a zsoltárnak az üzenete Mózes, Pál, Illés életében mind beteljesedett. Fiákat nemzettek, gyermekeket szültek, és milyen fájdalmasan, erről beszél Pál a Galata levélben, amikor így szól: „Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szülök.” Mennyire igaz Jézus szava Pál életében, kapott apákat, anyákat, gyermekeket és testvéreket. Jézus maga válaszolta meg ezt a kérdést, amikor így szólt, ez az én anyám, és ezek az én testvéreim, akik itt vannak körülöttem. Megmondta, hogy a testi hovatartozás mennyit ér. Nehogy azt higgye valaki, hogy nem szeretem a gyermekemet, de ha nem volna az Úré, csak testi közöm volna hozzá. Inkább ne éljek, mint hogy az ördögnek neveljek életet. Amikor a rokonságomról van szó, mindig azt mondom, majd mikor ti is azon az úton jártok, amelyiken én járok, közünk lesz egymáshoz. Addig nem. A lélek szerint született fiákról szól ez az ige. Azok a fiák, akik a Szentlélektől fogantattak, a jutalom. Akik áldást hordoznak a világon, megnyerik a jutalmat, hogy gyermekeik szülessenek a Jézus Krisztusban. Élet támad körülöttük. Ne nyugodj hát bele, ha nincsen örökséged. Isten ígérete így hangzik: szélesítsd ki sátorodat, mert az Úr öröksége a fiák. Hol vannak a fiaid? Hol vannak életed gyümölcsei? Hol vannak a bibliaóráról azok, akikre azt mondhatnád, azért vannak ott, mert Isten téged küldött hozzájuk, hogy jöjjenek? Hol vannak, akik azt mondhatnák rólad, te vagy az én atyám a Krisztusban, a te áldott életeden keresztül ismertem az Urat, a te életed

gyümölcse az én életem?

Az új életek a közösség erősségei, olyanok, mint a nyilak a hős kezében. Amikor a hős tegzéből elfogynak a nyilak, nincs többé lehetősége, hogy távol tartsa magától az ellenséget. Amíg a tegzében ott vannak a nyilak, pendül a húr, új nyilak repülnek az ellenség felé, és az nem jöhet a közeibe. Hol vannak a te életed erősségei? Úgy állsz magadban, mint a megszaggatott szőlőtő, mint meddő asszony. Szomorúan mondja Isten Szentlelke: Óh, csak levél mily fájdalom, nézd, a Megváltó sír. Ki az, akit kézen fogva vezetsz, ki az, akit hozol karjaidon, ki az, akit szíved alatt hordozol? Láttam egy asszonyt, aki kisgyermekét vezette kézen fogva, a másikat vitte a karján, a harmadikat pedig hordozta a szíve alatt. Hol vannak azok a hívő életek, akik így hordozzák az új életeket. Hol vannak, akik már segítenek néked hordozni a kisebbeket? Boldog ember, aki ilyenekkel tölti meg tegzét. Nem szégyenülnek meg, ha ellenséggel beszélnek a kapuban. Azért szégyenül meg életed újra és újra, mert nincs gyümölcse. Újra meg újra megszégyenülsz, amikor ellenséggel szólsz a kapuban, mert a szemedbe kacag és azt mondja: hol vannak életed gyümölcsei? A gyermektelen asszonyra azt mondják, ha szeret téged a férjed, hol vannak a te gyermekeid? Neked is azt mondja az ördög, hol vannak a te gyermekeid, ha szeret téged a te Urad?

Az áldott élet eredményes élet. Kezed munkáját eszed, boldog vagy és jól van dolgod. A sareptai özvegyasszony Illésnek nem keze munkája nyomán adta a táplálékot. Nem olvassuk, hogy Illés megcsinálta az özvegy háza tetejét, azt sem, hogy bútort faragott neki, hanem kegyelemből táplálta őt. De nem ez a lényeges, hanem hogy a sareptai özvegy, amikor a fia megbetegedett és feltámasztotta őt Illés a halálból, akkor az asszony megismerte az Urat. Ez volt Illés keze munkája. Illés az örökkévalóságban elmondhatta, hogy íme, Uram, itt van az én kezem munkája, ez az asszony. Hol van a te kezed munkája? Azt gondolod, hogy az eredményes munka, ha felnevelsz két-három vagy négy gyermeket. Hátha mind a kárhozatra neveled őket? Azt gondolod, eredményes munka, hogy egy férfit kiszolgálász és rendben tartod a ruháit? Rendkívül fontos dolgok ezek, de nem az örökkévalóság szempontjából. Balgatag leányok, akik ezt látják életcéljuknak. Ne értse félre senki, amit mondok, nem arról van szó, hogy beleessünk abba a hibába, hogy tiltjuk a házasságot és kárhozzátjuk azokat, akik férjhez mennek. Aki férjhez megy, jól teszi, de aki nem, még jobban teszi. Egész biztos, hogy aki férjhez megy, az az ő férjére visel gondot, és elvonatik a lelki szolgálattól, aki pedig férjhez nem megy, annak ezer alkalma van arra, hogy eredményes legyen keze munkája. Sokkal több alkalom adatik neki arra, hogy lelkeket vezessen el Jézus Krisztus megismerésére. Izrael között magányos leány volt Debora, aki áldott eszköze volt az Úrnak, és én is ismerek ilyen valakit. Élete áldás volt az én életem számára és áldás volt mások számára is. Ismertem még valakit, akit soha senki az életben nem fog pótolni nekem. Magányos vénkisasszony, aki úgy fogadott, mint gyermekét, mert hiszen valóban sok köze volt hozzá, hogy Istent megismertem. Mindig megújulva jöttem el tőle. Eredményes volt az

Ő munkája, és boldog volt egészen addig, míg a lehulló bomba következtében a romok maguk alá nem temették.

Az áldások célja Jeruzsálem dicsősége. „Megáld téged az Úr Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet életednek minden idején.” Ha megkérdeznéd a gyümölcsfát, amelyik meg van rakva gyümölcsökkel és recseg minden ága a termés alatt, hogy boldog-e, talán azt mondaná, hogy rettentő megterhelt vagyok, de ha megkérdeznéd a gyermeket a cseresznyefa alatt, aki szedeget, hogy boldog-e, azt mondaná, persze, hogy boldog vagyok. Ha életed megterhelt, roskadozó élet is, és minél inkább meg van rakva gyümölcsökkel, annál inkább örülnek azok, akik körülötted vannak, és mi lehet fontosabb, mint boldognak látni Jeruzsálemet? Amikor az ember betekint Pál kijelentésének mélységébe, hogy innét elköltöznie sokkal jobb, de itt maradnia szükségesebb érettük, akkor lát meg valamit abból, mit jelent boldognak látni Jeruzsálemet. Hányszor vagyok azon a ponton, hogy jó lenne elmenni innét! Hányszor állok az én Uram előtt úgy, hogy elfáradtam már, elég volt, nem hozhat már ez az élet semmi újat, mindig csak kiújulnak a régi bűnök, előjönnek a régi nyomorúságok. Sokszor körbefutottam ezt az utat, annak minden részletét. Ilyenkor arra gondolok, hogy elmennék innen, csak mindenki elmenne előttem, mert ami engem ideköt, csak annyi, hogy boldognak lássam Jeruzsálemet. Egyetlen dolog, ami ideköt a világhoz, hogy sajnálnám azokat, akiktől el kell búcsúznom. Áldásokat hordozni is csak azért szeretnék e világban, hogy boldognak lássam Jeruzsálemet. Életem nem lesz megkoronázott élet, nevem nem lesz erősebben belevésve az élet könyvébe, bűneim nem lesznek jobban megbocsátva, Uram sem szeret jobban, mint eddig szeretett. Akármennyi áldást hordoznék is a világban, szükség, hogy boldognak lássam Jeruzsálemet. Nézd, azért áld meg téged és azért akar áldáshordozóvá tenni ebben a világban az Úr, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet.

Az áldásokat nem azért adja az Úr, hogy belső szobádban elköltsd, hogy félrevonulva valamelyik sarokban élvezd a gyümölcsöket, hanem azért, hogy körülötted örvendező életek támadjanak és meglásd, hogy Isten áldásai maradandó áldások.

Van-e annál maradandóbb áldás, hogy meglásd fiaidnak fiait? Egyszer egy kedves falusi atyámfia beszélt nekem, milyen kimondhatatlan boldogság, hogy egy faluban mentek érintetlen hideg szívek közé, ahol néhány ember megvilágosodott, üdvösségre jutott. Most azok az emberek járnak a következő faluba, és az ő bizonyágtételükre is megtértek emberek. Ez az én szívem legnagyobb öröme is. Van-e annál nagyobb öröm, mint meglátni, hogy akit életed Krisztushoz vonzott, annak bizonyágtételei nyomán új életek jönnek az élet forrásához? Maradandóvá tette az Úr a te kezed áldásait. Isten áldáshordozója akarsz lenni? Indulj el alázatosan, istenfélelemmel az Úr útjain, „szoros az a kapu és keskeny az az út, amelyik az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” Kedves lányok, Mt 7,14 én örülök, hogy ez az ige benne van a szentírásban, és hogy

a Szentlélek Isten úgy érti, ahogy mi most értettük. Isten Lelke tegye világossá a ti szemeitek előtt, hogy van egy magasztosabb szolgálat, mint amelyre a legtöbben vágnak. Van egy felettébb való út, csodálatosabb, szorosabb, csendesebb, gyötrelmesebb út, ahol majd újra és újra szembetalálkozol vágyaiddal, álmaiddal, amelyekre nemet kell mondanod, így is lehetsz Isten áldáshordozója, és ha Ő elhívott téged erre az útra, ne akarj minden áron más megoldást. Ha Isten hozza számodra, a Lélek szerint hozza, nem test szerint, mondj le alázatosan róla, hogy a magasabb úton járhass, aminthogy annak idején, amikor Isten előtt álltam ebben a kérdésben, megszégyenülve és életem csődjeként azt kellett mondanom, hogy vállalom ezt az utat, nem emelkedhetem ki, mint a sziklacsúcs a hegyek közül, de legyen meg a te akaratod. Nincs kárhoztatás a szívemben miatta, de tudom, hogy van ennél magasztosabb út, a Pál apostol útja, a Miriám útja és mások útja, kik ezt a kegyelmet vették Istentől. Igyekeztek a hasznosabb kegyelmi ajándékokra, hogy Isten nagyobb áldásainak hordozói lehessetek!

Június 19

A feddhetetlen szív

**„Bár lenne szívem tökéletes rendelkezéseid szerint, hogy ne váUjak szégyent!”
(Zsolt 119,80).**

Ebben az ihletett imádságban biztosítékot nyerünk, hogy akik szoros közösségben élnek Isten Igéjével, nem szégyenülnek meg soha.

Ez az ima a tökéletes szívről szól. Jó egy tökéletes ima, még jobb a tökéletes ítélőképesség, de az igazságban tökéletes szív a legjobb. Szeretnünk kell az igazságot, és éreznünk, de engedelmeskednünk is kell az igazságnak, különben nem lehetünk feddhetetlenek Isten előtt. Vajon hányan feddhetetlenek ezekben a gonosz időkben? Bárcsak a szerző és az olvasó is ilyenek lennének!

Sokan megszégyenülnek majd ama napon, amikor minden vita eldől. Akkor belátják saját elgondolásaik ostobaságát, és szégyenkeznek büszkeségük, hűtlenségük, az Úr iránti bizalmatlanságuk miatt, de akik hittek az Úr tanításának és engedelmeskedtek parancsolatainak, igazolást nyernek mindabban, amit tettek. „Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap” (Mt 13,43). Akiket itt e földön megszégyenítettek és rágalmaztak, azoknak szégyene dicsőségre változik ama napon.

Legyen imádságunk ez a fenti Ige, akkor biztosak lehetünk, hogy ígérete beteljesedik

rajtunk. Ha az Úr tökéletessé teszi szívünket, meg is szabadít mindenkor.

*

Az ároni áldás

Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! (4Móz 6,24)

Isten megparancsolta Áronnak, hogy mint főpap, ezekkel a szavakkal áldja meg a népet. Ez az áldás csaknem minden istentisztelet végén elhangzik, egy-egy sora azonban nehezen érthető.

Mi az áldás? A Biblia szerint minden testi és lelki jónak a foglalatja, amit Isten az embernek adhat. Nem azért adja, mert az megérdemli, meghálálja, hanem mert szüksége van rá. Az áldás ajándék, amit Isten szeretetből ad, ha akar.

Tehát nem Áron áldotta meg a népet, hanem Isten. És nem a lelkész áldja meg a gyülekezetet, ő csak hirdeti ennek a lehetőségét, és kívánja, kéri azt az emberek számára. Ugyanígy egy szülő is megáldhatja gyermekét, vagy bárki kívánhatja hittel Isten áldását másokra.

Mit jelent az első mondat: áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged? Ez az áldás először a pusztai vándorlás során hangzott el, ahol ezer veszély leselkedett az emberekre. Isten ezekkel a szavakkal azt ígéri (mert ez a kérés egyben ígéret is), hogy mint jó pásztor őrizni fogja népét.

Amikor a babiloni fogságból hazatért a nép, szintén nagyon kiszolgáltatott helyzetben volt, Isten ezt ígérte: „Én magam oltalmazom mindenfelől... mint egy tüzes fal” (Zak 2,9). A zsoltáríró ezt a képet használja: szárnyainak árnyékában biztonságban leszünk.

Isten tehát mindenekelőtt biztonságot, védelmet ígér népének. Nagy szükségünk van erre ma is. A romló közbiztonság, a közlekedésben rejlő sok veszély, a különféle fertőzések, de a saját indulataink vagy félelmeink miatt is nagyon rászorulunk Isten védelmére. Bízunk rá nyugodt hittel szeretteinket, egzisztenciánkat, egyházunk és népünk jövőjét, és kívánjuk egymásnak hittel: az Úr áldjon és őrizzen meg téged!

*

Egész életünket a Megváltó iránti szeretet kell jellemezze
A Krisztus szeretete szorongat minket... 2Korintus 5,14

Isten és a Jézus Krisztus iránti szeretet elválaszthatatlan egymástól. Istent csak az Úr Jézus által tudjuk megismerni és megragadni. Csak aki Jézust szereti, az szereti Istent is. Ez az iránta való szeretet volt az apostol életében a parancsoló, sürgető erő. Annyira körülvette őt, hogy nem tehetett mást, minthogy azon az úton járt, amelyet ez a szeretet mutatott neki. Életében nem a kötelességteljesítés volt az uralkodó érzés, mert az hideg, mint a márvány. Vannak emberek, akiknek az életében vitathatatlanul komoly kegyesség, buzgóság és határozottság van, és még sincs bennük semmi jóleső és valóban melegítő vonás. Még mindig saját fejük és akaratuk után mennek és önmagukat istenítik, anélkül, hogy tudnának róla, s ezért valami ridegség, keménység és törvényeskedés jellemzi őket. Még önző énjük uralkodik. 'Valakik' akarnak lenni és annak is képzelik magukat; nincs bennük igazi bűnismeret és bűnbánat. Az az új élet, amely az Úr Jézus iránt való szeretetben mutatkozik meg, náluk még nem kezdődött el. Az apostol életében is akkor állt be a nagy fordulat, amikor megvilágosodott előtte Krisztus halálának a jelentősége. Az ő halálába valamennyien bele vagyunk foglalva. Ez a halál az önző, a csak önmagát kereső emberünk meghalását jelenti.

Pál fájdalmasan ismerte fel a sötét önzés kárhozatos és megvetésre méltó jellegét, és ez elviselhetetlenné vált számára. Eggyé lett Jézus halálával, és most csak egyetlen vágya van: annak akar élni, aki szeretetből meghalt és feltámadott érte. Ez annyit jelent: az Ő rendelkezésére állni, Őt szeretni, szívünk trónját neki átengedni. Ha az énem vele együtt megfeszítettetett, akkor egyre inkább Jézus lesz minden a számomra. Az iránta való szeretet az én törvényem. Ez a örvény parancsolja: azt cselekedjem, ami az Ő szent akaratának tetszik. A Krisztus iránti szeretet által Isten törvénye van a szívembe írva. „Szeress, és aztán tedd azt, amit akarsz!” - mondta Augustinus. Az ember az érzéki szabadságra való törekvésében nem tűr meg semmiféle törvényt maga felett. Ki akarja élni magát, vagy egyéni elgondolásait akarja követni. - Isten gyermeke hasonlóképpen szájad a törvénytől, de nincsen törvény nélkül. Krisztus az ő törvénye, Őt akarja életében kiábrázolni. A szeretet nem ismer semmiféle előírást, önmagában hordozza saját törvényét.

*

Mi legyen a legszentebb vágyunk?

„Inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben!” (Lk

10,20)

Egy amerikai író megírta annak az eszményi társadalomnak a képét, amelynek a tagjait az a vágy hatja át, hogy nevük föl legyen írva a meny-nyben. Könyvének azt a címet adta: „Mit tenne Jézus?” Olyanokból alakul ki ez az eszményi társadalom, akik minden dologban megkérdik előbb: „Mit tenne Jézus a helyemben?” Csodálatos változás következne be mind az egyének, mind a közösségek életében. Sok kiadást megért könyvét szinte szétkapkodták, egy sereg nyelvre, így magyarra is lefordították. Ismertem olyan bírót, aki minden ítélete meghozatala előtt megkérdezte Krisztust, milyen ítéletet hozna most a helyében? Az ember csak akkor tud erre a magaslatra eljutni, ha szívébe zárja az ige intelmét: „Hatalmasan erősödjetek meg az Ő Lelke által a belső emberben” (Ef 3,16). Egy lelkeszi pályára készülő német ifjúból világszerte ismert Istentagadó bölcselő lett. Könyveit nagyon sok ember olvasta, különösen századunk elején. Ez a bölcselő azt mondotta: „egészen másképp kellene a keresztyéneknek élniük, hogy újra hinni tudjak...” De elfeledte alázatosan hozzátenni: ha ő előtte is ez a cél lebegett volna ifjú korában, aligha következett volna be akkora lelki törés az életében!

Megváltó Krisztusom, áldom szent Neved, hogy sok dologban megtanultam én is megkérdezni Tőled: mit tennél helyemben? Taníts meg kegyelmedből, hogy életem minden kérdésével kapcsolatban meg tudjam ezt tenni! Könyörgök azért is, hogy engedelmesen el is fogadjam minden útmutatásod! Irgalmadból segíts erre engem, gyarló, botladozó gyermeked! Ámen.

„Légy áldott Krisztusom, te nagy! Hadd adjam át
szívem: Vedd szívesen, hogy hol te vagy, É szív is ott
legyen.” (Énekeskönyv 467. é. 5. v.)

*

Van különbség

26. zsoltár

Ez a zsoltár olyan embernek az imádsága, aki úgy látja, hogy méltatlanul szenved. Úgy látja, Isten nem különbözteti meg őt, aki igyekezett mindenkor Isten igaz ismeretének az útján járni, azoktól, akik hivalkodva, hitetlenül járnak körülötte. Ezért kéri Isten ítéletét: perelje le Isten az Ő perét, és hozza nyilvánosságra ítéletét. Egyedül Isten ítélete igaz. Az emberek bizonyos mértékig mindig hamisan ítélnék, mert nem látnak mindent. Sok minden el van rejtve a szemeik előtt, amelyek az ítéletben mentségül vagy kárhoztatásul szolgálhatnának. Ezért mondja Pál apostol, hogy amikor Isten megítéli a

világot, világosságra hozza a szívek tanácsait, és megjelenti a sötétség titkait. Isten akkor számba veszi majd a hajlamot is, az öröklött bűnöket, a vérmérsékletet, a láthatatlan világ démoni erőit, amelyek nagyobb hatással voltak egyik emberre, mint a másokra. Isten világosságában minden szempont látszani fog, mely az ítélet tekintetében szóba jöhet. Éppen ezért nem az a döntő, hogy az emberek, akár a barátaim, akár az ellenségeim, hogyan ítélnék meg, hanem csak az számít, hogy miként ítél meg Isten. Isten ítéletére az támaszkodhat, aki elmondhatja magáról, hogy: „Az Úrban bíztam ingadozás nélkül.” Isten ítélete előtt az állhat meg, aki nem az emberekhez méri magát. Ha vetkezett, nem emberi kárhoztatást vár, hanem Istennek haragját érzi maga felett. Ne emberi ítélettől függjenek tehát a cselekedeteid! Megdöbbenő, hogy sokan csak az emberek előtt szégyellik a bűneiket, és Isten előtt nem. A családjukban olyan dolgokat engednek meg maguknak, amelyeket a nyilvánosság előtt nem tennének meg. Szobájuk titkos mélyén olyan bűnök történnek, amelyekről megrettenne a hódolók serege. Hol vagyunk mi, keresztyének, attól a pogány római szenátortól, akinek egy építész ajánlatot tett, hogy, egy bizonyos összegért, olyan lakást épít neki, amelyikbe Róma lakói közül senki nem láthat bel! Ő azonban így felelt: „Tízszer annyit adok neked, ha olyan házat építesz nekem, amelyikben Róma minden lakója láthatja, hogy mit csinálok.” Cselekedeteinket gyakran nem az Úrtól, hanem emberektől tesszük függővé. Nem elégszünk meg vele, hogy Isten igazat adott nekünk, hanem földi bíráknál keressük az igazunkat. Pedig így kellene szólni: „Ítélj meg engem, Uram, mert én csak a te ítéletedre számítok.”

Azért fél az ember Isten ítéletétől, mert ebben az ítéletben nyilvánvalóvá válik, ami a szívében van. Embereket be lehet csapni: vagy nem látnak jól, vagy befolyásolja őket valami velünk szemben. Istent azonban nem lehet félrevezetni, mert nagyon jól ismeri a tetteink rugóját is. Mi ugyan takargatjuk, rejtegetjük útjainkat, kegyes köntösbe öltöztetjük a csalásainkat, Isten ítélete azonban nyilvánvalóvá teszi, hogy mi van benne. Isten ugyanis nem a tetteinket, hanem a szívünket ítéli meg. Az indítékokat nézi: mi indítja ajkadat a szóra, kezedet a tetre. Ez az, ami döntő az ő szemei előtt. A legkegyesebb cselekedeted mögött is lehet gonosz önzés, a legszebb szavad mögött pedig gyűlölködő szív. Leginkább akkor válik nyilvánvalóvá, mi van az ember szívében, amikor úgy érzi, hogy méltatlanul szenved. Jóh könyvét olvasva az első fejezet hízelgő képet fest Jóbról. A második fejezetet olvasva még hízelgőbb lesz a kép, mert az első fejezetben bemutatott kegyes tulajdonságok lelki tartalmat is kapnak. Később azonban, a méltatlannak vélt szenvedések között, előtör Jobból az is, ami a szív mélyén van. Egyszerre ott áll szemeink előtt a maga igazságát bizonyító, elbizakodott, dacos, Istennel perlekedő ember. Ajka átokszóra nyílik, sír és jajgat. Tele van zúgolódással, Istennel szemben. Modersohn lelkész mondta, hogy amíg a mézes és az ecetes üveg a szekrény tetején állnak bekötve, mindkettőben hasonló, sárgás színű folyadék van. De ha megrázod az üveget, meglátod, mi ömlik ki belőle. Amikor a szenvedések tüze emésztetni kezdi a szívedet, kiderül, hogy mi van benned: méz vagy ecet. A gőgös ember a

mellét veri, és számonkérően kérdi, hogy „miért?”. Az alázatos azonban, fejét még mélyebbre hajtva, így szól: „Jó nékem, hogy megaláztál engem.” Isten gyermeke a megpróbáltatások idején sem vész el, mert Isten hú marad hozzá. Nem futhat el az Isten hűsége elől. A hívő a legnagyobb kísértések idején is megtartatik, noha minden homályossá és bizonytalanná válik benne. Lehet, hogy Istenhez való ragaszkodásának az utolsó cseppje is kimerül, mégis megtisztulva kerül ki a kohóból, mert Isten hűségében jár-ke. Éneikül, a próbák idején, csak elveszni lehet.

Ennek a zsoltárnak az első három versét úgy is felfoghatjuk, hogy írójuk Isten előtt a kettőjük belső közösségére hivatkozik. Ezután ennek a belső közösségnek a külső megnyilatkozásai következnek. Vannak emberek, akik „nem ülnek együtt hivalkodókkal”, nem barátokoznak az alattomosokkal, és gyűlölik a rosszak társaságát, még sincs belőle semmi lelki hasznuk, mert ezek nem az Úrral való közösség gyümölcsei. Bizonyos azonban, hogy akinek élő kapcsolata van az Úrral, annak életében ezek a gyümölcsök nem maradhatnak el. Lehetetlen dolog, hogy aki az Úrral közösségben van, hitetlen emberek társaságába járjon, és ott jól érezze magát. Lehet, hogy valamikor együtt gúnyolódott velük gyalázva Isten népét, ha azonban egyszer Jézussal közösségre jutott, ez nem folytatódhat így tovább. Furcsa dolog, ha továbbra is kártyázni jár, és ott jól érzi magát, vagy zsúrokra, hogy ott kibeszélje azokat, akik nincsenek jelen. Isten gyermeke nem vállalhat közösséget a világ bűnével. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell felvállalnunk megromlott társadalmunkat, a benne éhséget és nyomorúságot, a züllött férfiakat és nőket. Azt is vállalnunk kell, hogy ennek mi is okai vagyunk. Isten gyermeke nem mondhatja, hogy semmi köze éhezőkhez, rongyokban járókhoz, a hajléktalanokhoz. Ennek ellenére nem lehet lelki és testi közössége a világ bűnével. Nem hazudhat, úgy mint ők. Vegyünk egy egyszerű példát: utazol a vonaton, valaki bejön, a fejed fölé tesz egy csomagot, és megkér, hogy ha jön a kalauz, mondd azt, hogy a csomag a tiéd. Ha Isten gyermeke vagy, nem tehetsz ilyen „szívességet”. Jól vigyázz, mert Isten az ítéletkor nem testeket fog megítélni, hanem azt a szellemet, ami a világban van! Ha te ezzel közösségben vagy, akkor annak ítélete alá kerülsz. Ez a világ önző, hiú, érzéki, és kívánja a hódolatot. Mossad ártatlanságban a kezeidet!

Az élet nem az ami nincs, hanem ami van. Isten országában nem a passzív rezisztencia, hanem az intenzív élet uralkodik. A tétlenséget tetteknek kell felváltaniuk. Ahol nincs cselekedet, ott lelki elerőtlenedés következik be. Vannak keresztyének, akik olyanok, mint az a csónak, amelyiknek csak az egyik oldalán eveznek, ezért semerre sem halad. A keresztyén élet egyik evezője az, hogy „ártatlanságba mosom kezeimet”, tehát nem vállalom közösséget e világgal, a másik pedig ez: „Oltárodát gyakorlom”, tehát közösséget vállalom Isten gyermekeivel. Sok keresztyén rengeteg kifogásolni valót talál a közösségben. Aztán unottan, csüggedten és csalódottan forog a saját ecetes levében. Miért? Azért, mert tétlenkedik. Kijött a világból, nem sodorja már a bűn, de nem ragadta még magával Isten erejének a sódra sem. Olyan, mint a partra vetett ladik.

Szolgalat nélkül nincs keresztyén élet. Mindenkinek kell valahol szolgálni, „gyakorolni” az Úr oltárát. „Ebben gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen. ..”, írja Pál és ez olyan alapigazság, amely nélkül nincs győzelmes élet.

A gyakorlati keresztyén élet második megnyilatkozása a bizonyágtétel: „Hogy hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden csodatettedet.” Nincs igazi, örömteli keresztyénség tanúság nélkül. Amelyik keresztyén nem tesz bizonyágot a benne munkálkodó erőkről, olyanná válik, mint a fülledt levegőjű szoba, amelyet nem szellőztetnek. Ha nem jön ki az, ami belül van, megromlik: olyan, mint a seprején megecetessedett must. Amíg rejtegeted, takargatod azt, amit Isten cselekedett veled, addig nyugtalan vagy, ellankad a hited. Dicsérd hallható szóval az Urat, beszéld el a csodatetteit!

Akinek igazi közössége van az Úrral, annak szívében ott a vágyakozás Isten örökkévaló hajléka után. A próbák idején, szükségben és nyomorúságban az a reménység vigasztalja, hogy egyszer elérkezik a mennyei hajlékba, ahol megszűnik a fájdalom, a sóhaj, és örökös az öröm. Az Isten házában való lakozás egyrészt az Isten gyermekeivel való együttlétet jelenti itt a földön, másrészt pedig az örökkévalóságot Isten országában. Nem lehet megtagadni a világot szomorúság és csüggedés nélkül annak, akit nem vigasztal ez a mennyei reménység. Vannak megkeseredett szívű emberek, akik hátat fordítottak a világnak, anélkül, hogy megragadták volna a mennyei ígéreteket. Szorongatja őket az elköltözés félelme, és nincs bizonyosságuk afelől, hogy ha e „földi sátruk elbomlik”, akkor épületük van Istennél, „nem kézzel csinált”, maradandó hajlékuk a mennyben. Egyik világot elszalasztottak, a másikat nem sikerült megragadni, és a kettő között bizonytalan mélységbe zuhannak. Nincs tragikusabb élet, mint amelyik elvesztette ezt a földet, de nincsen mennyei reménykedése sem. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk, mondja Pál, és ez így igaz.

Gyakran látszik úgy, hogy a hívőknek és a hitetleneknek ugyanaz a sorsa ezen a földön. Van rá eset, hogy még a hívő ember szemei is így látják ezt, mint itt a zsoltáríró, mikor ezt mondja: „Ne sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a vérszopókkal együvé.” Van idő, mikor nem látszik különbség: ugyanaz a sorscsapás éri a hívőt, mint a hitetlent, ugyanazzal a nyomorúsággal kell megküzdeni, ugyanolyan terheket hordoz ő is. A nagy különbség azonban az, hogy nem ugyanolyan szívvel hordozza, és a csapásnak nem ugyanaz az eredménye. Nem az a döntő, hogy milyen az ütés, hanem hogy mit eredményez, hogy mi lesz a következménye. Ez pedig attól függ, hogy a szívedben milyen indulat van Isten iránt. A kételkedő tekintet csak a csapásokat látja, tombolni hallja a vihart, és a sötétséget látja leszállni. A hívők szemei azonban azt is látják, ami e mögött van, hogy mindez hová vezet. A hívők lába megáll igazságban, míg a hitetlenek elsodortatnak ugyanabban a próbatételben. „Ha hétszer elesik is az igaz, ugyan felkel azért; az

istentelenek pedig csak egy nyavalyával is elvesznek." Az Isten szerint való bánat megtérést szerez, a nem Isten szerinti azonban halált. Az Isten szerint való szomorúság üdvösségre vezet. Aki Isten kezéből veszi a csapást, azt üdvösségre vezet, aki azonban sorscsapásnak, a véletlenek vak játékaának látja, annak életében kárhozatot és pusztulást eredményez. „Valaki azért hallja én tőlem e beszédek, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát. És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építtetett. És valaki hallja én tőlem e beszédek, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, a ki a fűvényre építette házát. És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása." - mondja Jézus. Kérdés, hogy te mire építettél? Ha Isten igéjére, akkor a te lábaid is „megállnak igazsággal". Ebben az igazságban erősít meg téged az Isten gyülekezete, a hívők közössége. Ezt ismeri fel a zsoltáríró is, amikor ezt mondja: „Lábam megáll igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben." Aki önmagában akar kitartani Jézus mellett, az elvész, de aki az Isten gyermekeivel közösségben áll, az megtartatik. Nincsen egyfogatú keresztyén. Lehet, hogy te is belekerültél Isten ítéletének a serpenyőjébe: próbatételek nehéz útján jársz, kísértések között. Ha a szíved tiszta, és ennek a gyümölcsei megmutatkoznak az életedben, akkor fel fogod fedezni, hogy van különbség igaz és istentelen között. Akkor a te lábaid is megállnak igazsággal, és „áldod az Urat a gyülekezetekben". Lehet, hogy mindenhol azt hallod: „Nem érdemes, nem éri meg." Sőt, a saját szíved is szövetségesül adja magát ehhez a hanghoz. Ám mégis van különbség, amit hited szemei most nem látnak, mert könnyfátyol takarja el őket. Egyszer azonban szétszakad a felhő, amely most utadra nehezül, és fedetlen arccal szemlélheted Őt, dicsőségben.

Június 20.

Az Úr a mi kísérőnk

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem" (Zsolt 23,4).

Milyen bizalmat adnak ezek a szavak a halálos ágyon! Milyen sokan mondogatták hálás örömmel utolsó órájukban!

De ez a vers szól azokhoz is, akik életük teljében erős félelmekkel küzdenek. Egyesek - miként Pál - naponta el kell temessék búskomorságra hajlamos kedélyüket. Bunyan szerint a Halál Árnyékának völgyén sokkal korábban kell átmennünk, mint hogy a mennyei

dombok tövében kanyargó folyóhoz megérkeznénk. Jó néhányan már többször is átmentünk a „halál árnyékának” sötét és félelmetes szorosán, és tanúságot tehetünk, hogy csak az Úr kegyelmével tudtunk megállni a sötét gondolatok, félelmek és levertség között. Az Úr ereje támogatott és tartott meg, amikor a gonosz rettentgetett, és szellemünk már-már teljesen megkeseredett. Teljesen lesújtva és szorongattatva éreztük magunkat, de megtartattunk, mert tudtuk, hogy jelen van a Nagy Pásztor, és bízunk abban, hogy botjával elhárítja az ellenség halálos csapását.

Ha jelenünket elhomályosítják a szomorúság baljós árnyai, dicsőítsük Istent a belé vetett csöndes bizalommal!

*

Könyörüljön rajtad!

Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! (4Móz 6,25)

Az ároni áldás három ikerkérésből áll, amelyeknek első fele arról szól, mit tegyen veled Isten, a másik fele, hogy mit adjon.

Istennek nincs olyan orcája, arca, mint a mienk, de a szentíró csak ilyen emberszabású képpel tudja kifejezni, amit akar. Itt arra utal, hogy akkor szokott felragyogni egy ember arca, ha megpillant valakit, akit szeret, és rámosolyog. Tudjuk a Szentírásból, hogy bennünk semmi nincs, amiben Isten gyönyörködhetne, ami őt „mosolyra deríthetné”.

Egyvalakiben gyönyörködik Isten, az ő szent Fiában, Jézusban (Mt 3,17). Ahhoz viszont, hogy Krisztus bennünk éljen, kegyelmet, bűnbocsánatot kapott embernek kell lennünk. Ezért kapcsolja össze ezt a két kifejezést: ragyogtassa rád orcáját, és könyörüljön rajtad. Akin ő könyörül, aki az ő bűnbocsátó kegyelmét hittel megragadta, azon felragyog Isten arca, mert már az ő ismerőse, sőt gyermeke lett.

Ír a Biblia arról is, hogy az ellene lázadó emberre haraggal néz Isten, vagy elrejti előle az arcát (Ézs 54,8).

A könyörölni szó az Ószövetség eredeti nyelvén azt is jelenti: lehajolni. A szent Isten Jézus Krisztus személyében hajolt le hozzánk, ő engesztelte ki Isten jogos haragját, amikor önmagát áldozta fel a keresztfán. Őérette könyörül rajtunk Isten. Jézus Krisztus tette lehetővé ennek az áldásnak a beteljesedését is rajtunk.

*

Aki az Úr Jézust nem szereti, az átkozott
Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem ? János 21,16

Ez az alapvető és legfőbb kérdés. Minden, amit Jézusért teszünk, értéktelen, ha hiányzik belőlünk a szeretet. Kell, hogy ez hassa át és irányítsa minden tettünket, különben az csak holt cselekedet és gépies tevékenység. Amilyen mértékben helyet adunk szívünkben Krisztus szeretetének és az minket áthat, olyan mértékben fogjuk Őt viszontszeretni. Aki szereti Jézust, az magasztalja Őt; Megváltónk csodálatos tulajdonságait nem tudjuk eléggé magasztalni. Aki szereti Őt, azt Igéje és a vele való kapcsolat felüdíti. Emberek, akik szeretik egymást, szívesen érintkeznek egymással. Ha valaki szereti Jézust, sohasem tud betelni azzal, hogy Igéjét hallgassa és olvassa, hiszen lelkének legmélyebb igénye a vele való közösség.

Aki Jézust szereti, arra is kész, hogy érte szenvedjen. 'A szeretet gyakran a szenvedés tüzén át tisztul meg' - mondja Tersteegen. Péter a maga túláradó érzelmében azt hitte, hogy Jézust a börtönbe, sőt a halálba is tudja követni. De túlértékelte önmagát. Szeretete még nem volt elég erős ahhoz, hogy a szenvedéstől való irtózását legyőzze. Az édesanya együtt szenved gyermekével vagy gyermekéért és nem gondolja, hogy valami különleges dolgot tesz, amikor beteg gyermeke ápolásában felemésztí önmagát. Az igazi szeretet gyalázatot, gúnyt és üldöztetést is elhordoz a Megváltóért, sőt éppen a szenvedés az, amely a szeretet szálait még szorosabbra vonja. A szeretetnek szenvedést jelent, ha valamivel megszomorítjuk Jézust.

Péter igen megszomorodott, amikor az Úr harmadszor is megkérdezte „szeretsz-e engem?” Ez a háromszori megtagadására emlékeztette őt, amely felett annakidején keservesen sírt. Az a fájdalom, amelyet azért érzünk, mert szeretetét megszomorítottuk, azt bizonyítja, hogy szeretjük Őt; az Úr Jézus ismételt megbocsátása pedig még fokozza ezt a szeretetet. „Mert akinek sok bocsáttatott meg, nagyon szeret.”

„Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott!” (IKor 16,22) -azaz Istentől elhagyatottá válik, Isten ítélete nehezedik rá. Isten áldása pedig azt jelenti, hogy Szelleme által életünk van. - Ahol az Úr Jézus van, ott kivirul Isten kertje, aki pedig nem szereti Jézust, az minden áldástól megfosztja magát, végül is az örök halálba süllyed.

*

BŰNEINK ÉS SZABADULÁSUNK ÚTJA

Az eredendő bűn

„Nem azt művelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt cselekszem. " (Rom 7,15)

Bűn mindaz, ami tudatosan elválaszt minket Istentől vagy embertársainktól. Az is bűn, ami tudatosan szembeállít minket lelkünk jobbik felével. Néha egy tekintet, vagy néma hallgatás is lehet bűn. A bűn rendkívül elhatalmasodott rajtunk. A tiltott fa gyümölcsét evő őszüléink engedetlensége zúdította ránk a bűnnek azt a terhes örökségét, amit „eredendő bűn”- nek nevezünk (IMóz 3,5). Nem azt műveljük, amit akarunk, hanem azt cselekedjük, amit gyűlölünk. Ellene szegülünk Isten törvényeinek. Többször szinte lábbal tiporjuk azokat. „Temérdek a mi törvényszegésünk” - kesereg az Ótestamentum nagy prófétája (Jer 14,7/b) is. A Zsoltáros is panaszkodik: „Bűneim elborítják a fejemet” (Zsolt 38,5). A nagy apostol azon kesereg: „Mindenki a maga hasznát keresi, nem Krisztus Jézusét.” (Fii 2,21). Méltán állapítja meg a nagy francia forradalom egyik előfutára: „Nincs az a bűn, amit véghez ne vihetnénk mindannyian, ha Isten kegyelme vissza nem tartana minket attól”. De a legelvetemültebb ember lelke mélyén is ott pislákol még valami kis jó is...

Uram, térjen nevedre dicséret, dicsőség, és magasztalás hogy olyan sokszor megállít engem is kegyelmed a bűn örvényének szélén és visszatart elkövetésétől. Menyit viaskodom lelkemmel: sokszor nem azt cselekszem, amit szeretnék, hanem azt, amit gyűlölök. Uram, nyújtsd felém szabadító kezed: a Tiéd vágyom lenni! Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Szólj hozzánk, Uram, csendesen
És édesen;
Félelmünk mindjárt széled,
És lelkünk is e szózatból,
Mint harmattól
A hervadt virág éled.”
(Énekeskönyv 208. é. 5. v.)

*

„A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.”
I Korinthus 13,4-6

Semmi magyarázat nem szükséges ehhez az ígéhez. Csak arra van szükség, hogy újra meg újra olvassuk végig és gondolkozzunk el egyenként minden szaván. Ez itt nem a szeretetnek, hanem a szeretet gyümölcseinek a leírása. Erre a magatartásra nem képes rávezetni az embert semmiféle bölcsesség, erős akarat vagy becsületből fakadó kitartás, mert minden, csak tudásból és akaratból fakadó erőfeszítés kifárad egy idő után, s az ösztönös önzés legyőzi a jóakaratot. De ha érzed a szeretet örömét, magától értetődővé válik, magától jön mindaz, amit ez az ige felsorol. Nem teher, nem kényszerítés többé, észre se veszi az ember, hogy nem irigylí a másik boldogságát. A türelmet, a jóságot nem kell tanulni, az olyan természetessé válik, csak más látja meg bennem. A más öröme az én örömöm, a más szomorúsága az én szomorúságom, s ha mégis megbántottam volna a másikat, nekem fáj jobban, mint neki, aki talán jobban szeret, s nem is rója fel nekem a rosszat, amit tettem. Az igazi szeretet olyanná válik, mint a friss levegő: talán nem is tudok róla, csak olyan jó benne élni. Nem hiába beszél az apostol arról, mit nem tesz a szeretet. Abból látszik a legjobban, létezik-e valójában.

Krisztusom, köszönöm, hogy engem is így szeretsz. Én úgy gondoltam, képes vagyok a szeretetre, gyakorolni is tudom. Elém tartott tükrödben látom, milyen messze vagyok annak teljességétől. Bizony, elégszer kiszámítom, érdemes vagy nem érdemes szeretni egy-egy nyomorult embertársamat, s még örvendek, ha érdemtelennek bizonyul: felszabadít a felelősség alól. Szánj meg engem, és szeress úgy, amint vagyok! De taníts, nevelj, növeld szeretetemet, hogy botladozva mégis tudjalak követni! Ámen.

*

ELJUTOTTAL-E MÁR A „MIUTÁN”-HOZ?

„Azután eltávolító Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért.” Jób 42, 10.

A sírányozó, beteges-fajta imádság, mely állandóan a maga személye körül forog s minden áron azt bizonyítgatja, hogy én ilyen meg olyan derék ember szeretnék lenni, sehol sem található az Újtestámentumban. Az a tény, hogy rendbe próbálok jönni Istennel, annak a jele, hogy lázadozom váltságműve ellen. 'Uram, meg akarom tisztítani a szívem, ha meghallgatod az imádságom; új életet akarok kezdeni, ha megsegítesz.' Én nem tudok rendbe jönni Istennel; én nem tudom az életem tökéletessé tenni: csak akkor tudok rendbe jönni Istennel, ha az Úr Jézus Krisztus váltságát úgy fogadom el, mint kizárólagos ajándékot. Elég alázatos vagyok-e ahhoz, hogy elfogadjam? Le kell mondanom mindenféle igényről s abba kell hagynom minden erőlködést, magam teljesen egyedül Isten kezére kell bíznom, azután el kell kezdenem a közbenjáró imádság papi szolgálatát. Sok olyan imádság van, amely a váltsággal kapcsolatban teljes hitetlenségből fakad. Jézus nem most kezd minket megváltani; ő

megváltott minket, „elvégeztetett” s az ő meggyalázása az, ha a megváltásunkért imádkozunk.

Ha nem kapsz százannyit az Isten Igéjének mélységeibe való bepillantás tekintetében, akkor kezdj el barátaidért imádkozni, lépj be a belső papi szolgálatba. „Azután eltávolította Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaikért.” Mint megváltott lélek, a közbenjáró imádságot tekintsd életed igazi foglalkozásának. Akármilyen körülmények közé helyez Isten, imádkozz azonnal, imádkozz, hogy mások életében is valósággá válják az Ő váltsága, mint a tiédben. Imádkozz barátaidért most; imádkozz azokért, akikkel érintkezésbe jössz most.

Június 21

Fénylenek, mint a csillagok

**„Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké”
(Dán 12,3).**

Ébredj testvérem, mert itt olyasmi van, amire nagyon oda kell figyelni! Bölcsnek lenni önmagában is nemes dolog. Itt azonban arról az isteni bölcsességről van szó, amelyet csak maga az Úr adhat. Bárcsak igazán ismerhetném magamat, Istenemet, Megváltómat! Bárcsak olyan bölcsességet nyernék Istentől, hogy a gyakorlatban is megélhetném az ő igazságát, és az Ő világosságában járhatnék. Vajon értelmes életet élek? Annak érdekében buzgólkodom, amire törekednem kell? Úgy élek, hogy halálom órájában is boldogan nézhetek majd végig az életemen? Mert csak ez a bölcsesség tesz fénylővé, mint a csillagok, csak ebből ragyoghat mennyei fény rajtam keresztül.

Nagyszerű dolog, ha valaki lelkeket tud megnyerni. Már ahhoz is bölcsesség kell, hogy valaki az igazsághoz tudjon fordulni. Mennyivel inkább azonban ahhoz, hogy másokat oda térítsünk. Bárcsak úgy ismerném Istent, az embereket, a világot és Krisztust, hogy sok embertársamat Krisztushoz vezethetném. Szeretném magamat ennek a feladatnak szentelni, és addig nem nyugodni, míg alkalmas nem leszek erre. Mert jobb ez minden világi dicsőségnél, csillaggá tenne engem is, örökké fénylő csillaggá, sőt, áraszthatnám az égi fényt, mint a csillagok.

Én lelkem, serkenj fel! Uram, eleveníts meg!

Adjon békességet!

Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon neked békességet! (4Móz 6,26)

Ez a mondat tulajdonképpen az előbbi fokozása. Ott arról volt szó, hogy Isten ránéz, mintegy rámosolyog megbocsátóan az emberre, itt pedig arról, hogy állandóan ránéz, szemmel tartja, folyamatosan egymás színe előtt élnek, együtt élnek. Az Isten és a kegyelmet nyert ember tartós közösségét fejezi ki. Isten azt ígéri itt, hogy a benne hívők soha nem a háta mögött, hanem színe előtt élhetnek, és ebben az állapotban békességük lesz.

A békesség a Bibliában nemcsak a háborúság hiányát jelenti, hanem olyan közeget, amelyben az élet feltételei gazdagon megvannak. A halnak a vízben van békessége, nem a parton. Az embernek az Istennel való közösségben vannak meg az életfeltételei. Ott válhat azzá, akinek a Teremtő szánta, ott kerül a helyére, ott érzi magát jól - még esetleg nehéz körülmények közt is.

Persze nemcsak Istennek kell felénk fordulnia, hanem nekünk is keresnünk kell az ő orcáját. Isten többször panaszkolt, hogy „hátukat fordították felém, nem arcukat” (pl. Jer 2,27), és ezért lett a nép kiszolgáltatottá az ellenség számára. Az is előfordul, hogy az ember akar valamit Isten háta mögött cselekedni, vagy valamit előre elrejteni. Ebből soha nem fakad békesség.

Az ároni áldás tehát ezt a három nagy értéket kéri: biztonság, bocsánat, békesség. Mindhármát Jézus Krisztus szerezte vissza nekünk. „Mert ő a mi békességünk” (Ef 2,14), ő szerzett nekünk békességet a kereszten kiontott vére által (Kol 1,20), és ő adja a maga saját békességét a benne hívőknek (Jn 14,27), amit nem vehet el tőlünk senki. Ő maga és a vele való közösség minden isteni áldás foglalata.

*

Szegény, erőtlen bűnösök vagyunk!

„Nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is” (Rom 3,12/b)

Francia református hittestvéreink istentisztelete ezzel az alázatos bűnvalló imádsággal kezdődik: „Urunk és Atyánk, vallást teszünk Előtted, hogy mi szegény, erőtlen bűnösök vagyunk, kik kárhozatban születünk és magunk erejéből képtelenek vagyunk minden jónak a véghezvitelére...” Már az özönvíz előtt is „az ember... szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” (1Móz 6,5). A Zsoltáros is ezt

írja: „Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-e értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem" (Zsolt 14,2-3). A Római levél is megállapítja: „Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is" (Rom 3,12). Az Újtestamentum helyes értelmezése szerint azok a szentek, akik ismerik egyfelől bűnös, másfelől kegyelemre szorult voltukat. A szentek is tudatában vannak bűnös voltuknak: „Ismerem az én bűneimet, és az én vétkem szüntelen előttem forog" (Zsolt 51,5). Magunkat csaljuk meg, ha bűnnélkülinek képzeljük és valljuk magunkat (Un 1,8; L: Jer 2,35/b).

Uram, vallást teszek szent Felséged előtt, hogy szegény, erőtlen bűnös ember vagyok. Képtelen vagyok minden jó véghezvitelére. Ha kegyelmed vissza nem tartana, alig volna bűn, amit el ne követnék! Mégis mennyire ágaskodik bennem az „én"-em. Hálát adok Néked, hogy könyörült rajtam kegyelmed és kiemelt a bűn örvénylő mélységéből! Könyörgök Hozzád, ne vess el orcád elől és Szentlelked ne vond meg tőlem! Ámen.

„Uram, végy minket kedvedbe,
Szerelmedbe,
S vigasztald meg szívünket.
Tőlünk soha ne maradj el,
Se ne hagyj el,
Hanem fogjad kezünket."
(Énekeskönyv 208. é. 6. v.)

*

A Jézus iránti szeretet engedelmességben nyilvánul meg

Jézus Krisztus mondja: Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem.
János 14,21

A Megváltó iránti szeretet mindenekelőtt abban mutatkozik meg, hogy teszünk érte valamit. Ez cselekvő szeretet és nem csupán érzelmi dolog. Érzelmek megcsalnak, hangulataink változnak. A Megváltó iránti szeretet engedelmességben nyilvánul meg - mégpedig folyamatosan és állandóan. Aki megtartja a Megváltó parancsait, azaz hitét és életét minden vonatkozásban alárendeli az Ő akaratának, az van vele igazi szeretetviszonyban. A Megváltó iránti szeretet nemcsak azt cselekszi, amit Ő kíván tőlünk, hanem gyűlöli a gonoszt is, mivel Jézus is gyűlöli azt. - A Megváltó iránti szeretet különösen abban mutatkozik meg, hogy érette olyan dolgokat is megteszünk, amik természetünk ellenére vannak. Oetingernek, a hívő orvos-lelkész tudósának egyik napi alapelve ez volt: „Jézusért szívesen megteszem azt is, amit egyébként nem szívesen teszek." A kis dolgokban való hűség is az Úr Jézus iránti

szeretetünket bizonyítja. A nagy és fontos dolgokban becsvágyunk is kielégülést talál, de a mindennapi élet apróságai egyhangúan hatnak ránk. Aki Jézust szereti, az mindent neki végez, még a legjelentéktelenebb és legmegvetettebb dolgokat is. Jézus tanítványának minden munkájában a szeretet a mozgatórugó és nem a kemény kötelesség.

Sok mindent nem könnyű megtennünk. Még nehezebb mindazt elhordozni, amit Jézus akarata ránk helyez; és elveszteni, elhagyni sok mindent, amit Ő jónak lát elvenni tőlünk. Talán éppen olyasvalami az, amihez szívünk a legjobban ragaszkodik. Azonban ha szeretjük az Úr Jézust, belsőképpen könnyen elengedjük azt. Magunk adjuk oda neki, tehát nem kell, hogy elszakítsa tőlünk és nem perlekedünk a veszteség miatt. Az Úr néha nehéz körülmények közé helyez minket, amiken nem tudunk változtatni, vagy olyan embert állít mellénk, akit nagyon nehéz elviselni. A Mester maga is három éven keresztül csendesen elhordozta Júdást.

A Megváltó iránti szeretet a nehéz helyzetekben is kitartást ad nekünk, nem dobjuk el gyorsan a terheket, hanem arra indít, hogy várunk, amíg Ő hozza el a változást. Az önszeretet saját akarátát köve-:i, az Úr iránti szeretet pedig felteszi a kérdést: 'Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

*

Hányattatás

27. zsoltár

Ha az ember végigolvassa ezt a zsoltárt, azt látja, hogy a zsoltáríró lelke olyan, mint a hullámozó víz. Egyszer a hit magaslatán jár, aztán a kételkedés mélységeibe ereszkedik alá. Ez arra enged következtetni, hogy e zsoltár írásának idején szorongatott helyzetben volt, veszedelmek között. Megfigyelhetjük a saját életünkben is, hogy mikor szorongatott helyzetben vagyunk, párbeszédet folytatunk önmagunkkal. Egyszer azt mondjuk magunknak, hogy nem veszhetünk el, hiszen Isten kezében vagyunk, azután meglátjuk a körülöttünk lévő sok nyomorúságot és veszedelmet, és újra a kételkedés mélységeibe süllyedünk le. Ne is áltassa senki magát azzal, hogy van olyan hit, amely mint a nyíl töretlen útja, száll előre, és nem rendül meg soha. Képmutató, aki ezt próbálná elhitetni a világgal. Illés hite nyomán tűz szállt alá az égből, később mégis rettegve bujkál egy barlangban, és ezt mondja: „Nem vagyok jobb az én atyáimnál.”

Ez a zsoltár egy hányatott ember éneke. Tulajdonképpen nem fél, de a félelmek szorongatják, és úrrá akarnak lenni rajta. Más dolog félni, mint a félelem által

megkísértve lenni. Erről egy gyermekkori emlékem jut eszembe.

A tanyától nem messze, ahol laktunk, volt egy másik tanyánk. Egy délután valaki a ház ajtajában felejtette a kulcsot ezen a másik tanyán, és este apám megkért, hogy menjek el, zárjam be az ajtót, és hozzam el a kulcsot. Igen, de már besötétedett, és nekem semmi kedvem nem volt elindulni, hogy az ajtót bezárjam. Szorongatott a félelem, és már-már meg is mondtam apámnak, hogy nem megyek. Erőt vettem azonban magamon, talán, mert jobban féltem az apám rossz kalapjától, amelyikkel el szokott verni, és elmentem. Veszélyt sejtettem minden fa mögött, a saját árnyékomtól is megijedtem, mégis bezártam az ajtót. A hívő ember útja is ilyen: szorongással, aggodalommal van tele, mégis megy előre. A hitetlen ember megretten, visszafordul és elfut. A hívő szorong ugyan, de nem esik kétségbe. Nem tud úrrá lenni lelkén a félelem, mert ereje forrása az Úr. Ő az egyetlen biztonság, az egyetlen alap, amelyiken állva nem fél az ember. Eljön az idő, amikor minden más alap összeomlik a lábunk alatt. Vannak életünknek olyan pillanatai, amikor minden emberi segítség hiábavaló, minden emberi bizakodás megcsal. Az egyetlen, amivel az ember vigasztalhatja magát, az ennek a zsoltárnak a kezdősora: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem, kitől féljek?” Nincs nála nagyobb, dicsőségesebb és erősebb, nincs hát okom a rettegésre. Ha jön a félelem, a kétség, az aggodalom, az ember belekapaszkodhat ebbe az Igébe. A hitnek szemei azt is látják, hogy aki az Isten gyermeke ellen támad, az önmaga ellen támad. Aki Isten gyermekeit bántja, az az Ő szeme fényét bántja. Olyan, mintha a saját szemét szúrná ki, mintha önmaga ellen támadna, íme, itt is ezt olvassuk: „Ha gonoszok jönnek ellenem, hogy testemet egyék: szorongatóim és elleneim -ők botlanak meg és hullanak el.” Isten gyermekét az vigasztalja, hogy akik ellene támadnak, nem árthatnak neki, mert a Mindenható Istennel kerülnek szembe. Nem árthat neki semmi, nem lehet az ördögnek olyan töre, amellyel elejthetné: ha ellene támad, ő maga esik el, mert az Úrral kerül szembe. Jézus mondta, hogy: „Aki titeket vet meg, engem vet meg és aki engem vet meg, azt veti meg, aki elküldött engem.” Aki nektek árt, az Istennek árt. Ne bizakodjék el senki, de Isten gyermeke vigasztalhatja magát ezzel a reménységgel. A hitnek le kell győzni a szorongást: a hívőnek a láthatók ellenére is hinnie kell. A zsoltáríró győzelmes hite akkor éri el a tetőpontját, amikor így szól: „Ha tábor fog körül, nem fél szívem.” Ha ezer ellenség keríti be, akkor sem fél, mert Istenben bíz, és rá támaszkodik. Isten gyermeke a szorongattatás idején is eljuthat a hitnek erre a magaslatára. Ha minden ellene van is, ha kifütyüli a februári szél, és kineveti a zörgő haraszt, a harcot akkor is megvívja, és mégis megáll. Juthat olyan állapotba is, hogy önmagában semmi nyomát nem találja annak, hogy szereti Istent, de így szól: „Nem baj, Isten szeret engem.” Sőt, juthat ennél mélyebbre is, amikor semmi biztató jelet nem lát arra nézve, hogy Isten szereti őt. Lehet, hogy semmi reménység nincs a szabadulásra, úgy látszik, hogy csak elveszni, elpusztulni lehet, mégis így szól: „Ha tábor fog körül, nem fél szívem; habár had támad reám, mégis ő benne bízom én. Vegyük számba azt a matematikai arányt, ami itt kifejezésre jut! Egy embert egy egész tábor fog körül. Az ördögnek légiói, a sátáni erők tízezrei vagy milliói akarják

elzárni az üdvösség útját. Ha az ördög minden hadát mozgósítja, Isten gyermeke akkor is hisz. Ha tüzes nyilait mind rá bocsátja is, a félelemre, aggodalomra, kétségre nincsen ok, hiszen a hite győzelemre viszi őt. Isten „azokat, a melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket”. Ábrahám a „reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondatott.” Isten minden gyermekének így kell hinnie.

A szükség idején fokozódik az Úr temploma után való vágyakozás. Figyeljük csak meg a saját életünkben is: mikor bajban vagyunk, akkor erősebben tör fel bennünk a vágyakozás egy jobb világ után. A zsoltáríró így könyörög: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében, hogy nézhessem az Úrnak szépségét és gyönyörködhessem az Ő templomában.” Sóvárgását az teszi őszintévé és valóságossá, hogy egyéb kérése nincs: nem törődik azzal, hogy milyen had támad rá, hogy milyen harcokat kell megharcolnia, milyen veszteségeket kell elszenvednie. Csak egyet kér az Úrtól: hogy az ő házában lakhasson életének minden idején. A teljességre jutott hitnek ez az alapja. Aki azért vágyik el ebből a világból, hogy a nehézségektől, a szenvedéstől megszabaduljon, annak a vágyakozása nem őszinte. Akkor valóságos a vágy, ha olyan, mint a zsoltáríróé: nem számol azzal, hogy mi lesz az osztályrésze ezen a földön, semmivel nem törődik, csak azzal, hogy az Úr házában lakhasson örökké. Nem baj, ha leszáll az éj, csak Jézus maradjon velünk. Nem baj, ha mindenki más elhagy, ha mindent elveszítek: mindenről lemondok érted, Jézusom! Nem bánom azt sem, ha életem hátralevő részét betegágyban, súlyos betegségben kell is eltöltenem, ha minden reménységem és álmom szertefoszlik, csak Te maradj meg! Eljutottál-e a hitnek erre a pontjára? Kész vagy-e megmaradni mellette így is? A zsoltárírónak csak egyetlen egy vágya van: hogy az Úr házában lakhasson. Figyeld csak meg a saját életedet, hogy mennyi minden hiányzik még! A hiányérzet pedig boldogtalanná tesz. A hívő embernek nem szabadna, hogy hiányérzete legyen, hisz Jézus mindenre elég.

Az sem mellékes dolog, miért vágyott a zsoltáríró arra, hogy az Úr házában lakozzon. Vannak, akik azért vágnak oda, hogy szeressék őket. Azért jönnek a bibliaórára, a közösségbe, hogy gyengédséggel és figyelemmel vegyék őket körül. Legyen, ki megkérdezze, hogy mi bántja őket, hol fáj és így tovább. Ez valóban nem mellékes dolog, de a zsoltáríró nem ezért vágyott az Úr templomába. Még csak nem is azért, hogy ott a barátaival találkozzék, hanem azért, hogy nézhesse az Úrnak szépségét. Te miért vágysz az Isten gyermekeinek a közösségébe? Amíg nem Jézusért jössz, amíg nem érte hajolsz a Bibliád fölé, és nem érte igyekszel keresztyén életet élni, addig nem lesz győzelmes hited. A zsoltáríró azért vágyott Isten hajlékába, hogy nézhesse az Úrnak szépségét és gyönyörködhesse az Úrnak templomában. Nem akarta mérlegre tenni, és megítélni az Úr templomát, hanem gyönyörködni akart benne. Gyönyörűség-e neked, ha együtt lehetsz a hívő testvéreiddel? Vannak testvérek, akik azzal állnak a közösség vezetője elé, hogy: „Kérem, nekem itt nincs közösségem!” És ez lehetséges is: az illető eljár a közösségbe, de nincs semmi kapcsolata a közösség tagjaival, mert bírálja, lekicsinyli őket. Nem tud

gyönyörködni az Isten templomában. Nékem gyönyörűség együtt lenni az Úr gyermekeivel. Jönnek az ember életében olyan időszakok, amikor az élete valós veszélyben forog. Ilyenkor nagy áldás és erő, ha az Úr hajlékában lakozhat, mert a hívők támogatják, imádkoznak érte. Nagy erősség az, hogy hívő testvéreid számon tartanak téged. Az Úr az ő hajlékában rejt el a veszedelem napján. Van úgy, hogy te magad nem tudnál megállni, ha nem nyúlna utánad egy baráti kéz, és nem emelné fel a szavát Istenhez. Visszaemlékszem egy nagyon kedves közösségi élményemre. Akkoriban magányos falusi életet éltem, és éppen egy olyan időszakot, amikor a Szentírással kezemben és bizonyos keresztyén múlttal a hátam mögött, még abban is kételkedtem, hogy létezik-e Isten. Ekkor, egy vasárnap délután, valaki váratlanul eljött hozzám. Bár először nem örültem a hivatlan vendégnek, mégis igen megerősített általa az Úr. Miután elment, Jézus újra az volt számomra, aki annak előtte. Nem mondom, hogy nélküle elvesztem volna, mert nem a közösség, hanem Jézus tart meg, de megtartatásom nagyon hasznos eszközének bizonyult. A veszedelem idején eltakar az Úr az ő sátrának rejtekében. Akár úgy is, hogy amíg a közösségi összejövetelen vagy, sok veszedelemnek lennél kitéve másutt. Amíg a közösségben vagy, az Úr elrejt téged sátrának rejtekébe. A szorongatásokból való szabadulás után örömdísz következik. Csodálatos az, amikor a ború után kitör az emberből az öröm. Ahogy a napfény is akkor a legragyogóbb, amikor a vonat kijön az alagútból. Jézus arca is akkor a legszebb számunkra, amikor búsulása felbuzdultában elrejtette egy szempillantásra előlünk, de aztán újra megkönyörül rajtunk. Sokszor megfigyeltem, hogy nyári zivatar után, amikor a fellegek elvonulnak, milyen tündéri szép a nyári nap. Egy-egy gyötrelmes út után, mikor a terhet, mely alatt roskadoztam, leemelte rólam az Úr, és vendégül látott, én sem tudtam mást tenni, mint örömmel áldozni neki. Ilyenkor mindenkinek el akartam mondani, ujjongó örömmel, hogy megszabadultam. Szabadulás után a legjobb illatú az áldozatunk. Azonban, egy szempillantás alatt, a magasból a legnagyobb mélységbe zuhanhat alá az ember. A zsoltáríró, hitének szemeivel, végignézte a szabadulás egész útját. Örömeinket zengett már Istennek, aki megszabadította. Szemei előtt ott van az örömünnep, amit bemutat majd a szabadulásért az Úr sátorában. Dávidról van itt szó, aki üldöztetik és várja az időt, amikor nem kell a pusztán bolyongania többé. Fent van a magasban, a következő pillanatban azonban a mélységből kiált: „Halld meg, Uram, hangomat - hívlak!” Ez már a szorongatott ember kiáltása. Nem juthatunk a hitnek olyan magaslatára, ahonnan ne zuhanhatnánk alá a következő pillanatban. Nincs garancia arra, hogy aki hitében magas hegyekre jutott fel, az hónapokig, napokig vagy akár csak egy napig is ott marad. Sőt, lehetséges, hogy aki most a hit elragadó magaslatain jár, az a következő percben már így kiált: „Könyörülj rajtam, én Istenem!” A dolog lényege azonban, hogy akiben Isten Lelke van, az szorongatott helyzetében sem tehet mást, mint hogy Istenhez kiált. Tudja, hogy csak Nála van irgalom. Isten, a szükség által, éppen azt akarja nyilvánvalóvá tenni, hogy csak kegyelemből tartattunk meg, semmi jogcímünk nincs rá. A zsoltáríró érzi, Istennek joga van hozzá, hogy elrejtse az arcát, és eltaszítsa őt magától. Joga van hozzá, hogy

haragudjon rá, és csak irgalmából hallgatja meg őt. Ne hivatkozz hát te sem a magad igaz cselekedeteire, mert csak Istennek irgalma tart meg téged. Amíg az ember azt gondolja, hogy a saját igaz tetteiért vagy a hitéért tartatik meg, addig nincs üdvössége.

Egyszer megkérdeztem valakitől, hogy van-e üdvössége? „Azt hiszem, van” - felelte. És mi lesz, ha egyszer már nem hiszi? Akkor talán nem lesz? Aztán megállapítottuk, hogy akkor is lesz, ha ő kételkedik benne. Ne gondold, hogy az üdvösség a hitednek jutalma vagy ellenértéke. Egyedül azért van üdvösséged, mert az Isten irgalmas hozzád, és megkönyörült rajtad. Azért tart meg, azért emel ellenségeid fölé, mert irgalmas hozzád. Neked nincs ebben semmi érdemed. Szokták mondani, hogy: „Igen, de én igyekszem.” Ha egy házat ránk zárnának, és ránk gyújtának, biztosan nagyon igyekeznénk kifelé, de ha nem bíránk kinyitni az ajtót, mit érne minden igyekezetünk? Az üdvösség szempontjából minden emberi igyekezet csak ennyit ér. Képtelen megmenteni vagy megtartani. Isten irgalma az, hogy még nincsen végünk. Csak az Ő irgalma, hogy a kísértések között nem veszünk el, nem estünk kétségbe, és nem törtünk össze. Ez az, amit a zsoltáríró a szükségben felismer. Ezért ne gondolja senki, hogy az a hit, amelyik győzelmesen ostromolja az eget, különb, mint az, amelyik a nyomorúságban csendesen így szól: „Irgalmadra apellálok, Uram!”

A nyolcadik versben van egy csodálatos kijelentés: „Helyetted mondja a szívem” Szívünk mindig a helyett beszél, aki benne lakik. Annak a pártjára áll, annak a mentségére beszél. Ha az ördög lakik benne, akkor a világ dolgait mentegeti. Az öntelt ember a legrútabb tettére is talál mentséget.

De akinek a szívében Isten lakozik, annak szíve Isten helyett beszél. A zsoltáríró szíve ezt mondta: „Ne félj, Isten nem fog elhagyni! Keresd az Ő orcáját, bízzál benne, fordulj felé!” Ahogy az édesanya is a végsőkéig mentegeti gyermekét, és a szerelmes is mindig talál mentséget a szerelmese számára, a szíved is a helyett beszél, akit szeretsz. Ha szereted Istent, akkor a legnagyobb szükség idején is bizalommal fordulsz Hozzá, mert nem tudod elhinni, hogy csalódhatsz benne, hogy magadra hagyott téged.

A zsoltárban megint hullámvölgy következik. A zsoltáríró végignézi, hogy mi történik körülötte, és a hite higgadtabbá, kiegyensúlyozottabbá válik, így szól: „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.” Úgy látja, hogy küszködésében mindenki magára hagyja őt. A legjobb barátai is elszakadtak tőle. Nincs, aki megértse, csak vádlói vannak. Akikkel együtt harcolt száz csatában is, és együtt tapasztalták meg Isten szabadítását, azok most ellene láznak. Ekkor jut el ide, hogy ha mindenki elhagyná is, van, ki magához vegye. Ez a hitnek egy olyan nyugalmi állapota, amikor teljes bizakodással teszi le életét Isten kezébe. Lemond mindenről: elég neki Isten. Nemcsak kéri ezt, hanem tudja már, hogy ő megmarad: nemcsak biztatja magát ezzel a reménységgel, hanem övé már a bizonyosság. Lényeges a különbség a kettő között: mikor

még biztatom magam, hogy nem kell aggódnom, biztosan megnyerem Őt, vagy amikor azt mondom, hogy már az enyém, és ha elhagy is mindenki, az Úr magához vesz. Mikor odaszánjuk magunkat az Úrnak, egy ideig ezt mondjuk: „Vágyom rá, hogy Jézusé legyek, Ő az én reménységem.” Nagyon drága dolog ez, de a hit következő lépcsője, amikor így szólunk: „Tudom, hogy Jézus az enyém, és ha mindenki elhagy, Jézus akkor is megmarad nekem.”

Ez a bizonyosság csak akkor marad a miénk, ha az Úr útjain járunk. „Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt.” Isten gyermeke e bizonyosság tudatában se felejtse el, hogy üldözik: veszedelmek leselkednek rá, gonosz lelkek akarják visszahódítani. Sokan ott rontják el a dolgot, hogy miután Jézussal közösségre jutottak, úgy gondolják, most már nem kell óvatosnak lenniük, nyugodtan kipróbálhatnak mindent, mert Jézus megőrzi őket. Jézus minden körülmények között megtart az üdvösségre, de a könnyelmű, elővigyázatlan embereket nem őrzi meg a kísértések között. Hívó emberek gyakran kérdezik, hogy miként eshettek bele egy bűnbe, mikor Jézus megszabadította őket. Ilyenkor megkérdem tőlük, hogy kerülték-e a helyet, ahol elbuktak? Elővigyázatosak voltak-e? A zsoltáríró fohásza legyen a legnagyobb hittapasztalatokon átment embereknek is mindennapi kérése: „Ne adj át engem szorongatóim kívánságának.” Ha gondatlanul a magunk útjaira térünk, bizony megtörténik, hogy Isten átad bennünket a „szorongatóink kívánságának”. Volt az életemben egy bűn, amelytől Isten csodálatosan megszabadított. Mikor azonban elbíztam magam, visszaestem, és a szabadulás sokkal kínosabb volt, mint először. Átadott engem a szorongatóim kívánságának, hogy megtörje nyakam elbizakodott keménységét.

Ha hitünk szemei megtisztulnak, meglátjuk az Úrnak jóságát a maga teljességében, az élőknél földjén. A hitnek hányatott állapotában sokszor nem látjuk elég világosan, hogy Istennek minden útja kegyelem és hűség. Mi földi sikerre, testi eredményre vágyunk. Mikor azonban a hit nyugalmi állapotra jut, megnyugszik az Úrban, akkor meglátjuk, hogy ami gyötrelmes és kínos volt, az is Isten kegyelme hozzánk. Isten akarata munkálta a mi javunkra. A hitnek ebben az állapotában látja az ember, hogy az „élőknél földjén” majd nyilvánvalóvá lesznek azok a dolgok, amik itt még csak homályosak, sejtelmesek.

Láttuk a harcos, győzelmes hit leírását is ebben a zsoltárban: „Ha tábor fog körül, nem fél szívem”, az utolsó versben azonban, a hitnek egy mélyebb és erőteljesebb állapota fejeződik ki: „Várjad az Urat, légy erős, bátorodjék szíved és várjad az Urat.” A harcias hit kész törni-zúzni, mintha azt mondaná: „Történjék bármi, én keresztülvágok ezen a táboron.” Itt az utolsó versben azonban a zsoltáríró nyugodtan szól: „Várjad az Urat”, azaz: „Légy veszteg, én lelkem, míg az Úr leperli peremet.” Ez a hitnek a kovász állapota, amely kész elveszni a nagy tésztában, hogy azt megkelessze. Noha elsüllyedni látszik, azt mondja: „Légy csendességben és bízzál Istenben!”

Szorongattatásaid között ide kell eljutnod: várj nyugodtan Rá, míg eljön az ő dicsőséges szabadítása! Bár minden szükségben lévő ember ilyen bizakodással és hittel tudna Istenre nézni. Ahogy az ének is mondja: „Hittel Rád tekintek Báránya Istennek, én Jézusom.”

A hányattatásnak itt kell végződnie. Ahogy a tenger hullámai végül kősziklára vetik a kormányát vesztett csónakot, hited hullámai ugyanúgy dobjanak téged is Jézus kitárt karjai közé. Ahogy a szélvihar után megnyugszik a tenger, és töretlenül adja vissza az ég kékjét, úgy kell a te szíved felfodrozott tükrének is lecsillapodnia, és visszatükröznie Jézus arcát, amelyet a kereszten mutatott meg érted. Alázattal, mindent vállalva, hányatott hited karjaival öleld át a Golgotát, és fölragyog benned Jézus békessége.

Június 22

Ő velünk van, mi Ővele

„Az Úr félelme gyarapítja a napokat, de a bűnösök esztendei megrövidülnek” (Péld 10,27).

Ebben nem lehet kétségünk. Az Úr félelme erényes szokásokat éleszt bennünk, és megakadályozza, hogy a bűn és az erkölcstelenség következtében elfecséreljük az élet-erőnket. A Krisztusba vetett hitből fakadó szent békesség nagy segítségünkre van, ha komoly betegségből gyógyulunk. Minden orvos örül, ha látja, hogy betege nyugodt és derűs. Az aggodalmaskodás megöl, az Istenbe vetett bizalom viszont felér a legjobb orvossággal.

Így mindenünk megvan, ami a hosszú élet biztosítója, és ha valóban ez szolgálja javunkat, úgy késő öregségünkben szállunk majd sírba, mint a megérett gabona. Ezért ne gyötörjön a halálfélelem, ha a kisujjunktat megvágjuk, hanem számítsunk arra, hogy még hosszú ideig lehetünk az Úr munkásai.

Ha pedig mégis rövidesen elszólít az Úr? Ebben sincs semmi rémítő, sőt, minden okunk megvan az öröme, mert „akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk” (Rom 14,8). Amíg élünk, Krisztus velünk van; ha meghalunk, mi leszünk Ővele.

Az életet legbiztosabban az hosszabbítja meg, ha örülünk az életnek, és életünk

során nem vesztegetjük időnket, hanem minden óránkat a legmagasabb célok érdekében használjuk fel. Így legyen a mai napon is.

*

Vedd birtokba!

...és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet Istenetek, az Úr ad nektek birtokul. (Józs 1,11)

Ez a mondat akkor hangzott el, amikor Isten az Egyiptomból kiszabadított népet a hosszú pusztai vándorlás után elsegítette az ígéret földjének határához. Két igazságot figyeljünk meg:

Isten nemcsak kihozta népét a szolgaságból, hanem be is viszi őket az ígéret földjére. Nemcsak kiszabadította egy emberileg reménytelen helyzetből, hanem felszabadította őket egy egészen új életre. Isten a mai hívőket sem csupán megszabadítja bűneikből, elesett állapotukból, hanem felszabadít a neki engedelmes, másoknak hasznos, szolgáló életre. Minden megtért embernek tudnia kell, hogy miből és kihez tért meg. Jézus Krisztus nemcsak Megváltója a hívőnek, hanem Ura is, és meg kell tanulni őt szolgálni. Meg kell ismerni, mit jelent ez: „a bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad”. Egyetlen hívő sem állhat meg a bűnbocsánat öröménél, hanem növekednie, fejlődnie kell az ismeretben, hitben, szent életben.

A másik igazság: Isten adta birtokul népének az országot, de nekik kell birtokba venniük azt. Már az övük, és ez Isten ajándéka, semmit nem tettek érte, de akkor érzik majd magukénak, ha legyőzik a félelmet a szívükben, belépnek arra a földre, és egymás után meghódítják a városokat. Hogy Isten ajándékba adta nekik, ez a kegyelem. Hogy ezt komolyan veszik, és lépésről lépésre haladnak a meghódítással, ez a hit.

Isten tulajdonképpen ezt mondja itt nekik: vedd birtokba a birtokodat! A lelki életben is mindent Isten készített el nekünk, még az is az ő ajándéka, ha ezt hittel komolyan vesszük. De ez nem teszi feleslegessé a lépésről lépésre való engedelmeskedést, az ajándékcsomag kibontását és használatbavételét. Eközben tudjuk meg, milyen nagy gazdagságot adott nekünk az Úr.

*

„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött

engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak."

János 5,24-25

Nem kell félnünk egy olyan utolsó ítélettől, amely valamikor a halálunk után következik. Az ítélet már ebben a földi életben megtörténik, s ez utolsó, meg nem másítható ítélet. Áld hallja, elfogadja Krisztus igéjét, és hittel kapcsolódik Istenhez, az már megítéltetett, életre ítéltetett, más ítéletre már nem megy. Az örök élet számára már megkezdődött. A mostani élete már része az örök életnek, az csak kiteljesedik a halála után, amikor megérkezik elkészített helyére a mennyben. „Átment - így, múlt időben - a halálból az életbe." Mert a halál, az örök halál, a kárhozat sem a testi halál után kezdődik. Aki nem kapcsolódik Istenhez, az már meghalt. Jézus így mondja (Jel 3,1): „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy." De ha az élő halottak, a kárhozatban benne előre meghallják a Krisztus hangját, élni fognak. Ok is átmentek a halálból az életbe. Nem a jövőben. Eljött az ő órájuk, „most". Milyen egyszerű! Hallod a hangot? Téged hív az életre.

Istenem, hallom a hangodat. Kedves, hívó, csalogató szereteted hangját. Most hallom. Életre, közösségre, munkára hív, és én olyan szívesen követném. De fogom-e hallani holnap is, mikor életünk vad lármája betölti fülem és lelkem! Nem tudom, élő vagyok-e vagy halott, a Krisztus ítélete szerint. Sokszor olyan üresnek, kihaltnak érzem magam, könnyen elhiszem, hogy már halott vagyok. De élni szeretnék. Boldog, szép életet itt, megígért folytatását előttem. Ne engedj halottnak maradnom! Szóld, kiáltsd bele lelkembe az élet igéjét, harsogja túl a világ zaját, hogy mindennap halljam, vigyél át az életbe, ne engedj kiesni belőle, őrizd meg benne magad számára! Ámen.

*

Ne legyenek titkosnak vélt bűneink!

„...nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék... " (Lk 8,17/b)

Vannak olyan bűneink, amelyek felől tudjuk, hogy vetkeztünk azokkal kapcsolatban. De lehetnek olyan bűneink is, amelyek felől mi magunk sem tudjuk, hogy bűnt követtünk-e el azokkal? A zsolttáros így imádkozik ezekkel kapcsolatban: „Ki veheti észre a tévedéseket?" (Zsolt 19,13). Még több olyan bűnünk van, amelyeket tudatosan követünk el, de abban a hiedelemben, hogy azokról úgy sem szereznek tudomást mások. Egyike ez legnagyobb tévelygéseinknek! „Nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne" (Lk 8,17). Mi mindent nem tennénk meg mi sem,

ha előre tudnók, hogy napfényre kerül majd. És mi mindent nem tennének meg mások sem, ha sejtenék, hogy az napfényre kerül és embertársaik ítéletét vonja maga után! Pedig nincs olyan titok, ami ki ne derülne egyszer! Talán későn, néha talán nagyon későn. Sohase feledjük, hogy egyikünk bűnének sem lehet titokban maradnia Isten előtt!

Uram, titkos és nyilvánvaló bűneimmel zörgetek kegyelmed ajtaján. Alázatosan bevallom, sokat vetkeztem Ellened. Áldozatul estem annak a nagy tévedésnek, hogy bűneim titokban maradhatnak és nem kerülnek napfényre. Csak tetéztem ezzel bűneimet. Még méltatlanabbá váltam kegyelmedre! Szent Fiadért könyörülj rajtam! Ámen.

„Ím előtted állok, ím előtted állok, Ajtód előtt
zörgetek; Bár titkos bűnökkel És nyilván lévőkkal
Vetkeztem te ellened: Kérlek mindazáltal, Nagy
irgalmassággal Fogadd vissza gyermeked.”
(Énekeskönyv 215. é. 3. v.)

*

A KIKERÜLHETETLEN ÍTÉLET

„Mert a milyen ítélettel ítélték, olyannak ítéltettek, és a milyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek.” Máté 7, 2.

Ez az állítás nem vaktában való sejdítés, hanem Isten örök törvénye. Amilyen ítélettel ítélsz, ugyanolyannal ítélnék meg téged is. Különbség van megtorlás és visszafizetés között. Jézus azt mondja, hogy az élet alapja a visszafizetés: „amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek”. Ha éleselméjű voltál más fogatkozásának a kitalálásában, emlékezz rá, téged pont ezzel a mércével fognak mérni. Az élet azzal a pénzzel fizet vissza, amellyel te fizetsz. Ez a törvény Isten trónjától lefelé mindenre kihat (v. ö. Zsolt. 18, 25—26.).

A Rom. 2. még határozottabban mutat rá erre és azt mondja, hogy aki más felett ítélkezik, az ugyanabban a dologban bűnös. Isten nemcsak a cselekedetre néz, hanem a lehetőségeire is. Mi nem hiszünk a Biblia állításaiban, hogy mindjárt ezzel kezdjük. Pl. hiszünk mi abban az állításban, hogy amiben másokat megítélünk, abban mi magunk is bűnösök vagyunk? Azért látjuk meg a képmutatást, csalárdságot és a valótlanságot másokban, mert mindezek a dolgok a mi szívünkben is megvannak. A szent fő jellemvonása az alázatosság: Igen, mindezek a dolgok és más gonoszságok bennem is napvilágra jöttek volna, ha Isten kegyelme nem volna; ezért nincs jogom ítélni’.

Jézus azt mondja: „Ne ítéljetelek, hogy ne ítéltessetek . . .” Ha ítélsz, ugyanúgy fognak néked is mérni, ahogy te ítélsz. Kicsoda merne közülünk Isten elé állni, mondván: Én Istenem, ítélj felettem úgy, ahogy én ítélkeztem embertársaim felett? Mi elítéltük embertársainkat, mint bűnösöket; ha Isten hasonlóképen ítélne meg minket, mindnyájan a pokolba jutnánk. Isten azonban Jézus Krisztus csodálatos váltságművén keresztül ítél meg minket.

*

Jézus szeretetét engedelmesség által tartjuk meg

Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjátok meg az én szeretetemben.
János 15, 1

Jézus igen kevés alkalommal bizonygatta irántunk érzett szeretetét Ő nem szavakkal szeret, hanem tettekkel és az isteni igazságban amint az Atya szerette Őt. Tehát Jézus isteni és szent szeretettel szeret. - Isten nem azért szereti az embereket, mert szeretetre méltóak és vonzóak; Ő szereti a világot, amely vele szemben hidegen és ellenségesen viselkedik. Teremtényei elfordultak tőle, menekülnek elő le, vagy szemben állnak vele. Ő szereti az ellene lázadó világot, és igyekszik megnyerni azt. Így Jézus szeretete is a bűnösök iránt érzeti szeretet. Aki önmagát bűnösnek ismeri fel, azt mélyen megszegényíti és megalázza ez a szeretet, és alig tudja felfogni ezt az annyi re meg nem érdemelt szeretetet. Amint valamikor a Megváltó számárá földi életének napjaiban az Atya szeretete kimondhatatlan gazdagságot és mély örömet jelentett, így Jézus szeretete is vigasztalás gazdagság és erő Isten minden gyermeke számára. Ez a szeretet megmarad akkor is, amikor bennünk és körülöttünk minden összeomlik. Vigasztal, amikor a test és a lélek szenved. Nyugodttá és csendessé tesz a csalódások között, és kárpótlást nyújt a veszteségekért. És amint az Atya szeretete Jézust mindenért kárpótolta, ami ezen a Földön vele történt, úgy Jézus szeretete is az élet napsugarai jelenti az övéi számára e hideg és sötét világban. Nem mindig érezzük ezt, de újra és újra megtapasztaljuk.

Jézus nem úgy szeret minket, mint ahogyan mi szeretjük önmagunkat, hanem sokkal tisztábban és jobban. Az Ő szeretete mindig szent, mindig a mi igazi és örök javunkat tartja szem előtt. Az Ő szeretete nevel, tisztít és fegyelmez bennünket. Ez a szeretet gyakran fájdalmat okoz, de csak azért, hogy általa is örökkévaló jót adjon. Szeretete kitartó és fáradhatatlan, hordoz, és naponta megbocsát. Nem engedelmességünk révén érdemeljük meg ezt a szeretetet, de megőrizzük a magunk számára, ha megtartjuk az Úr Jézus parancsokat Ő maga megmaradt az Atya szeretetében, mert minden időben azt tette, ami az Atya tetszésére volt. Mi úgy maradunk meg Jézus szeretetében, ha követjük Őt. - Ne játsszuk el tehát könnyelműen vagy hanyagságból ezt a szeretetet! Az Ő szeretete erőt ad

az engedelmességre és az engedelmesség révén megmarad és megsokasodik bennünk az Ő szeretete.

*

Június 23.

A FÁJDALMAK ISMERŐJE

„Fájdalmak férfia és betegség ismerője!” Ézs. 53, 3.

Mi nem ismerjük úgy a fájdalmat, mint ahogy a mi Urunk ismerte. Mi kiálljuk a fájdalmakat, átesünk rajtuk, de nem kerülünk velük bizalmas viszonyba. Életünk kezdetén nem bírunk megbékélni a bűn tényével. Az életet az ész szemüvegén keresztül nézzük, és azt állítjuk, hogy aki megfékezi indulatait és neveli önmagát, az olyan életet képes felmutatni, amely lassanként Istennel teljes életté bontakozik ki. De amint haladunk, észrevesszük valaminek a jelenlétét, amit kifelejtettünk megfontolásunkból, t. i. észrevesszük a bűnt és ez egészen felforgatja számításainkat. A bűn a dolgok alapját zavarossá tette, nem pedig ésszerűvé. Rá kell eszmélnünk arra, hogy a bűn valóság, nem fogatkozás; a bűn véreskezű lázadás Isten ellen. Vagy Istennek, vagy a bűnnek meg kell halnia az életben. Az új-testamentum egyenesen odaállít minket ez elé a vagy-vagy elé. Ha a bűn uralkodik bennem, Isten élete el fog bennem halni, ha pedig Isten uralkodik bennem, a bennem lévő bűn fog meghalni. Harmadik lehetőség nincs. A bűn végső kifejtésében Jézus Krisztust keresztre feszítette s ami igaz volt Isten földi történetében, igaz a te életed történetében, meg az enyémben is. Gondolkodásunknak ki kell békülnie azzal a ténnyel, hogy a bűn az egyetlen magyarázata annak, miért jött Jézus Krisztus, egyben az élet fájdalmainak és szenvedéseinek is magyarázata.

*

„Jobbon boldogul kettő, mint egy, fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki.” Prédikátor 4,9-10

Mai világunk legnagyobb átka és nyomorúsága az elidegenedés. Nem bízunk egymásban, nem kívánjuk a közösséget, egyedül próbál mindenki boldogulni. A teremtéstörténet egyik legszebb szimbóluma, hogy „nem jó az embernek egyedül lennie, alkotok hozzá illő segítőtársat”. Ez a két szó nemcsak a házasságnak, az egész társadalomnak alapja: minden társ legyen hozzáillő és segítőtárs. Hozzáillő, nem idegen, nem ellenfél, nem is azonos vele. Kiegészítő társ. És segítőtárs, akivel együtt el lehet érni azt, amit külön-

külön egyik sem érhet el. Erre van ma is szüksége minden embernek, akár tudja, akár nem. De ez nem érhető el úgy, hogy várom, keresem, próbálom megragadni azt, aki majd engem felemel. Csak úgy, ha azt keresem meg, akit én tudok felemelni, ha kell. És az a boldogság, ha két olyan ember találkozik, akik közül mind a kettő a másikat kívánja felemelni. Biztosak lehetnek benne, hogy „szép eredménye lesz fáradozásuknak”, és mindig lesz, aki felemelje azt, aki éppen elesik.

Istenem, köszönöm, hogy társat rendeltél mellém. Ha már megtaláltam, neked köszönöm. Köszönöm, hogy tudom, mellettem áll, kiegészít, készen arra, hogy segítsen, ha arra van szükségem, felemeljen, ha akár testileg, akár lelkileg elesőben volnék. Ha még nem találtam meg, köszönöm, hogy tudhatom, hogy megvan, hogy él az, akit mellém rendeltél, akinek rám, akire nekem van szükségem. Segíts, hogy megtaláljam! Segíts, hogy ne veszítsem szem elől más szempontokra figyelve! És ha mai világunkban, pillanatnyi haragomban úgy tűnne, hogy tévedtem, add, hogy jól gondoljam meg, ne hogy eldobjam azt, akit Te adtál mellém! Te ajándékozz meg munkatársakkal, igaz barátokkal is, akikkel együtt tudjuk elérni nekünk rendelt, szép eredményeinket! Ámen.

*

Adok nékik egy szívet és egy utat

Alapige: Jer 32,37-42

Egy világba szétszórt néphez szól ez az Ige. Isten bűneik miatt szórja szét Izrael népét, egy részük a babiloni fogságba kerül, más részük ezt elkerülendő Egyiptomba menekül. Próféta szót üzen utánuk: kiviszem őket a pusztába, hogy a szívére beszéljek. Elsősorban ehhez a néphez szólt az Ige, mert Jézus keresve kereste ezt az őt felejtő népet, kereste úgy, mint valamikor a világháború idején keresték a reflektorok a repülőgépeket a sötét égen, hogy megtalálják és rávilágítsanak. Azok a gépek menekülni próbáltak a reflektorfény elől, kitérni, hogy ne Játszódjanak, de a reflektorfény újra és újra megtalálta őket. Isten reflektorfénye így kereste a világba szétszórt Izrael népét, és Isten Igéje így keres ma minket is, a 43 országba szétszórt magyar református egyház népét. A bűneink miatt szórattunk szét mi is, mint Izrael népe, és Isten nekünk is adott lehetőséget, kegyelmi időt, kivitt minket egy fél évszázados istentelen uralom pusztájába, hogy a szívünkre beszéljen, és kivitte azokat, akik tőlünk messze mentek a hontalanság pusztájába, hogy a szívükre beszéljen. Hiába próbálunk előle menekülni. Erről a textusról lehetne nagyon szép izagógikai előadást tartani, de ez a textus ma prédikáció. Ez a textus ma nemcsak Izrael akkori népéhez szól, hanem a mi szétszórt népünkhöz is szól, és hozzátok is szól, akik most itt vagytok. Mert nemcsak térben szórattunk szét, hanem lélekben is. Ezernyi útra tértünk, és akik itthon maradtak, azok sincsenek együtt, azok is szétszórattak. Létezik egy belső, fájdalmas, nagy szétszórattatás, amelyből Isten össze akar gyűjteni bennünket, mert ez az Ige, ez az

adventi Ige - ez a bocsánat üzenete.

Isten így szólt akkor Izrael népéhez és Isten így szól ma a mi népünkhöz is: „Íme, én összegyűjtöm őket mindama földekről, amelyekre kiűztem őket haragomban”, íme, összegyűjtöm őket. Izrael népét kétszer is összegyűjtötte: egyszer a babiloni fogság után és másodszor már a mi történelmi időnkben, amikor hazát adott nekik, és a jövődölések szerint a szelek szárnyán mentek haza. A mi népünket nem gyűjtötte össze egyszer sem. Rajtunk még mindig az ostora van, és mi még mindig menekülünk, szétszóratunk.

Három hete Los Angelesben és Vancouverben frissen áttelepedett kolozsváriakkal és marosvásárhelyiekkel találkoztam. Nekik is szól az Ige: „Íme, én összegyűjtöm őket”. De hogyan gyűjthet minket össze Isten? Van itt egy csodálatos, szép ígéret: „És népemmé lesznek nékem, én pedig Istenük leszek”. Ez a jövő időre szóló ígéret azt is kifejezi, hogy amikor Isten üzenté ezt a prófétai Igét, akkor Izrael népe bizonyos értelemben nem volt az ő népe. És Izrael népe sírt a nagy idegenségben, hogy hol van az ő Istene. De ebben a nagy idegenségben Izrael népe megpróbálta felkutatni és összeállítani a kánon ősi darabjait, mert kereste az Istent.

Most hozzánk szól az Ige: „És népemmé lesznek nékem”. Ez azt jelenti, hogy mi most nem vagyunk az ő népe, csak lehetünk Isten kegyelméből az ő népévé. Minek a népe vagyunk akkor mi most? Magyarországon minden száz élő szülöttre hetvenöt művi abortusz jut, tehát az abortusz népe vagyunk, az öngyilkosság népe vagyunk. Minek a népe leszünk mi Isten nélkül? A szívinfarktus népévé, ugyanis a második helyen állunk a világban. Az elválások népévé, ebben is második vagy harmadik hely a mienk a világban. Mivé leszünk mi Isten nélkül? Az alkoholizmus népévé, mert ott is a csúcson járunk a statisztikában. Mivé leszünk mi Isten nélkül? Az istengyalázó beszéd népévé, az egymás ellen támadó néppé, amely megmaradt energiáját arra használja, hogy önmagát pusztítsa el.

Szól hozzánk Isten adventi üzenete: „és népemmé lesznek nékem, én pedig nekik istenük leszek. És adok nekik egy szívet és egy utat”. Száz utunk van, testvéreim. És nemcsak a külső világban van száz utunk, a szívünk mélyén is száz utunk van. És száz szívünk van, amikor egy kellene legyen. Isten látta akkor Izrael népének százfelé szakadó külső és belső útjait, és a százfelé szakadó szívet is, s azzal akarta megmenteni, hazahozni, hogy ad nekik egy utat és egy szívet. Minket is csak ez menthet meg, mert hiába próbáljuk mi ama külső, nagy szétszóródottságból összetoborozni a mi népünket, míg ez a belső összetoborozás meg nem történik, míg meg nem találjuk a belső utakat, míg a belső, csodálatos összegyűjtés meg nem kezdődik, hogy ne száz utunk és száz szívünk legyen, hanem egy utunk és egy szívünk. Melyik ez az út? És melyik ez a szív?

Emlékeztek, az Úr Jézus azt mondta magáról: „én vagyok az út, az igazság és az élet”.

Isten ezt az egy utat ígérte nagy távolságokból a Szentlélek által Izrael népének, és Isten ezt az egy utat ígéri nekünk is, ezt az egy hazavezető utat, melynek készítőiként ott kell lennünk mindannyian. Egy utat és egy szívet, a keresztfán átszegzett szívet, amelyből víz és vér folyt, amikor beledöfték a lándzsát. Ezt az utat és ezt a szívet akarja Isten nekünk adni mint egyetlen lehetőségét az újra összegyűjtésnek. De akkor is emberek által adta, mert Izraelnek is emberek által adta Isten s a szemléikével segítette őket, ugyanis Ezsdrásnak és Nehémiásnak kellett hazamennie, hogy felépítsék újra a jeruzsálemi templomot és Jeruzsálem kőfalait. Mert a nép többsége nem akarta, az idegenségben maradt, mert már megszokta az ottani életet, mert odakötötte a pénz és a gazdasági kapcsolatok, otthon pedig csak a gond és a félelem várta őket, mert Jeruzsálemben veszélyes volt lakni abban az időben, amikor építették, ezért kötelezni kellett a népek egy részét, hogy Jeruzsálemben lakjon. Ma is embereket toboroz erre Isten, mindegyikünket. Nehéz egy útnak lenni, mert az utat megtapossák, tönkreteszik a rajta áthaladó óriási terhek, különböző járművek szüntelen sokasága. Nehéz egy útnak lenni, de az út célhoz vezet. Nehéz átszegzett szívnek is lenni. De Krisztus átszegzett szíve újra dobogni kezdett, s a feltámadáskor belőle áradt ki a mennyei szeretet, hatalom és erő, Isten azt akarja, hogy ma is legyenek Ezsdrások és Nehémiások, ma is legyenek, akik hazamennek a lélek belső útjain, akiket nem köt a vagyon, az érdek, a kényelem, akik vállalják, hogy utak legyenek. Vállaljátok-e, kedves teológus testvéreim? Mert Krisztus útjának egy darabja kell legyetek ahhoz, hogy a mi népünknek egy útja és egy szíve legyen, mert vállalni kell, hogy átjárjon rajtatok a gyűlölet, a fájdalom, a bánat és a gond, a sírás és az áldott mosolygás is, hogy megtapostassatok, de célhoz vezessetek. Vállaljátok-e ezt? Hogy Krisztus szívének, szeretetének egy darabja legyetek? Hogy rajtatok át sugározzék az ő szeretete és bocsánata, és majd mikor eljön az ideje, ne uralkodni menjetek ki a gyülekezetbe, hanem ha kell megtapostatva szolgálni. Vállaljátok-e?

Mert százútú és százszívű nép vagyunk és százútú és százszívű gyülekezetek vannak, és ahol nincs egyútú és egyszívű lelkipásztor, ott úttalan nép és szívtelen nép fog lakni. És vállaljátok-e, akiknek gyermekeik és unokáik vannak és társuk van, hogy utak legyetek, és Krisztus szeretetének átsugárzó ablakai legyetek. Vállaljátok-e? Mert a világ tele van úttalan gyermekekkel és szívtelen szülőkkel, ezért nincsen jövő. De Isten azt ígéri ebben az Igében: „adok nékik egy szívet és egy utat, hogy mindenkor engem féljenek, hogy jól legyen dolguk nékik és az ő fiaiknak őutánok”.

Minden nép keresi a maga jövőjét, mi is keressük. Nekünk ez a jövőnk, testvéreim, Isten evangéliuma. Ha megtaláljuk, ha igazán beplántálhat bennünket az ő földjébe úgy, ahogy ígéri ebben az Igében, akkor lesz jövőnk, ha nem, akkor száz úton száz szívvel úgy el sodródtatunk, mintha soha nem is lettünk volna. Úgy mondja Isten ebben az Igében: adok nékik egy szívet és egy utat, és az én félelmemet adom az ő szívükbe. Egy szívcsereéről van itt szó. Izrael népe szívébe először a babilóniai birodalommal szembeni félelem fészkelte be magát. Azután az érdek vert tanyát, a meggazdagodás vágya és

ennek elvesztésének félelme, azután megint a félelem, mert a több évtizedes fogság után bizonyos anyagi függetlenséget értek el, ezt féltették, ezért gondolták, hogy nem jó hazamenni, mert veszélyes az a talpalatnyi föld, amelyet nekik rendelt az Isten. De Isten egy jótékony cserét akart végrehajtani: az ő félelmét adja a szívükbe, de ugyanakkor az Isten félelme elvesz minden más félelmet. Mert az Isten félelmének a fogalmában benne foglaltatik Isten szeretete is. János apostol írja első levelében, hogy „a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben”. Egy nagy jótékony szívcsere akart végrehajtani Isten: kivenni az emberek iránti félelmet és betenni az Isten iránti félelmet Izrael népe szívébe. A sátán mindig másfajta szívcsere akar: kivenni az Isten félelmét az emberi szívből és beletenni az ember iránti félelmet vagy az ember iránti gyűlöletet. Mindvégig Izrael népe történetében, mindvégig a mi népünk történetében e kettő küzdött egymással. Hol Isten félelmével telt meg a szívünk, hol a sátán iránti félelemmel vagy az emberekkel szembeni félelemmel. Hol Istenre hallgattunk és élni tudtunk, hol egymás ellen fordultunk és megfojtottuk egymást, mielőtt még mások megfojtottak volna.

Isten szívcsere akar, velünk is most adventkor. Ezelőtt az úrvacsora vétel előtt is szívcsere akar. Az ő lelkével akarja megtölteni a szívünket. Sikerülni fog-e vajon nekünk a mi Izraelünket összegyűjteni a száz útról és a száz szívről, legalább egy belső összegyűjtetéssel? Vajon sikerülni fog-e? Izrael népének sem sikerült teljesen, mert egy részük ottmaradt Babilonban, és aztán eltűnt a történelemben, felszívódott. Az üdvtörténetet az a rész vitte tovább, amelyik hazament és vállalta azt a földet, melyet kijelölt nekik az Úr Isten.

Ne hitegessük magunkat, hogy mi mind vállaljuk azt a lelki földet is. Végigjártam egy pár magyar református gyülekezetet Amerika nyugati partján, s majdnem mindenhol az a helyzet, mint Los Angelesben, ahol húszezer magyar van a majdnem húszmilliónyi városban, s a húszezer magyarból kb. ezer tagja a magyar egyházaknak és a magyar kulturális egyesületeknek. Izrael népéből is Babilonban maradtak azok, akik nem vállalták, amit rájuk bízott Isten. És a mi népünkben is sokan Babilonban maradnak a nagyvilágban is és idehaza is, akik nem vállalják azt, amit rájuk bízott Isten. De mi ne maradjunk Babilonban, merjük vállalni, hogy leszünk az út, s leszünk a Krisztus szeretetének hordozói, hogy a népünk hazaindulhasson s a bűnbocsánat üzenete a mienk is legyen, „íme én összegyűjtöm őket mindama földekről, amelyekre kiűztem őket haragomban [...] és adok nekik egy szívet és egy utat”, s népemmé lesznek, istenük lesznek, és a sok veszedelem után jót hozok rájuk. Ez a jó most is közeleg, ez az a jó, amelyet rájuk akar hozni a mi örökkévaló Istenünk, ez a csodálatos, mennyei jó itt jár a Szentírás betűi mögött, ez az a jó, amellyel találkozni akar minket, ez ott van az úrvacsora kenyérében, borában, ez a jó itt van a Teológián, ott van minden gyülekezetben, az Anyaszentegyház kopott, meggyalázott, megtépett ruhájában jár, ez a jó ott van énekeink mögött, ott van minden imádságban és aki találkozni akar velünk a mi Urunk

Jézus Krisztus. Ámen.

*

Vedd birtokba!

...és birtokba vegyétek azt a földet, amelyet Istenetek, az Úr ad nektek birtokul. (Józs 1,11)

Ez a mondat akkor hangzott el, amikor Isten az Egyiptomból kiszabadított népet a hosszú pusztai vándorlás után elsegítette az ígéret földjének határához. Két igazságot figyeljünk meg:

Isten nemcsak kihozta népét a szolgaságból, hanem be is viszi őket az ígéret földjére. Nemcsak kiszabadította egy emberileg reménytelen helyzetből, hanem felszabadította őket egy egészen új életre. Isten a mai hívőket sem csupán megszabadítja bűneikből, elesett állapotukból, hanem felszabadít a neki engedelmes, másoknak hasznos, szolgáló életre. Minden megtért embernek tudnia kell, hogy miből és kihez tért meg. Jézus Krisztus nemcsak Megváltója a hívőnek, hanem Ura is, és meg kell tanulni őt szolgálni. Meg kell ismerni, mit jelent ez: „a bűn szolgája gyáva rab, a Krisztusé szabad”. Egyetlen hívő sem állhat meg a bűnbocsánat öröménél, hanem növekednie, fejlődnie kell az ismeretben, hitben, szent életben.

A másik igazság: Isten adta birtokul népének az országot, de nekik kell birtokba venniük azt. Már az övék, és ez Isten ajándéka, semmit nem tettek érte, de akkor érzik majd magukénak, ha legyőzik a félelmet a szívükben, belépnek arra a földre, és egymás után meghódítják a városokat. Hogy Isten ajándékba adta nekik, ez a kegyelem. Hogy ezt komolyan veszik, és lépésről lépésre haladnak a meghódítással, ez a hit.

Isten tulajdonképpen ezt mondja itt nekik: vedd birtokba a birtokodat! A lelki életben is mindent Isten készített el nekünk, még az is az ő ajándéka, ha ezt hittel komolyan vesszük. De ez nem teszi feleslegessé a lépésről lépésre való engedelmeskedést, az ajándékcsomag kibontását és használatbavételét. Eközben tudjuk meg, milyen nagy gazdagságot adott nekünk az Úr.

Június 24

Az Úrtól többet kapsz

„Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izraeli csapatnak adtam? Az Isten embere így felelt: »Tud az Úr neked annál többet is adni!«" (I.Krón 25,9).

Ha hibát követtél el, viseld annak veszteségét, de ne cselekedj az Úr akarata ellen. Az Úr sokkal többet adhat neked, mint amennyit elvesztettél, de ha mégsem tenné, elkezdenél alkudozni és vitatkozni Istennel? Amacjá, Júda királya, sereget bérelt a bálványimádó Izraeltől. Isten viszont megparancsolta neki, küldje haza ezeket a harcosokat, mert különben az Úr nem lesz vele. A király kész volt hazaküldeni a sereget, csupán azon bosszankodott, hogy hiába fizetett ki nekik már 100 talentumot. Milyen szégyen! Ha az Úr győzelmet akar adni a zsoldosok nélkül is, nyilván jó üzlet volt kifizetni őket és megszabadulni tőlük.

Ne bánd, ha anyagi veszteséged van a békességért, Krisztusért végzett szorgos munkádból! Nyugodj meg, mert az Úrért elszenvedett kár sohasem veszteség. Még e földi életben bőven kárpótolt érte, és hányszor akadályozza Ő meg, hogy valóban kár érjen. Ami pedig örök életünket illeti, ott a Krisztusért elszenvedett veszteség mennyei befektetésnek fog számítani. Ne zsörtölődj tehát, ha veszteség ér, hanem hallgass a

csöndes szóra: „Tud az Úr neked annál többet is adni”.

*

Ige és Lélek

Edd meg ezt a tekercset, azután menj, és szólj Izrael házához! (Ez 3,1)

Ezékiel közvetlenül a babiloni fogság előtt prédikált, aztán Isten a fogságba is elküldte, hogy erősítse a népet igével. Ez a szakasz arról szól, hogyan hívta el őt Isten erre a szolgálatra. Sok mindent megtudunk Isten igéjének természetéről.

Kiderül belőle, hogy Isten úgy segít az embereken, hogy az igehirdetésen keresztül megszólítja őket, és ha komolyan veszik azt, az ige megváltoztatja a hallgatók gondolkozását és életvitelét. Igehallgatás közben támad hit is a hitetlen szívben.

Isten jelképesen egy teleírt könyvtekercset ad a prófétának, amit meg kell ennie. Minden könyv olvasni való, de a Biblia ilyen értelemben megenni való. Vagyis nem nyalogatni, lapozgatni kell, hanem megrágni - megérteni, lenyelni - befogadni, megemészteni - magamévá tenni, azonosulni vele, engedelmeskedni neki. Ne válogassunk benne, amit Isten ad, azt vegyük komolyan!

Aki így olvassa és hallgatja Isten igéjét, annak táplálékká válik. Olyan lesz, mint az édes méz. Még a kemény beszédben is megérzi Isten mentő és ajándékozó szeretetét.

„Miközben beszélt, lélek áradt belém, talpra állított, én pedig hallottam, hogy beszél hozzám.” (Ez 2,2) Vagyis aki Isten igéjére figyel, annak a Szentlélek érthetővé teszi Isten szavát, egészen személyesen szólítja meg, megerősíti, és elküldi másokhoz, hogy adja tovább az életmentő igét. A mi feladatunk ennyi: elmondani a ránk bízott üzenetet azoknak, akikhez Isten küld. Minden egyebet ő végez: hogy legyenek köztük is, akik befogadják, hisznek, megváltoznak, és így üdvözülnek.

De lesznek mindig, akik nem akarják hallani, kigúnyolják az igehirdetést, megvetik Isten szavát. Ez fáj annak, akit már Isten megmentett az igével, de nem szabad sem elkeseredni, sem abbahagyni a hirdetését. Az ige által maga Isten munkálkodik, akármilyen erőtlen is az, aki mondja.

*

A világ szeretete bűneink forrása

„Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak... ” (Jn 2,15)

A szeretet apostola figyelmeztet minket: „Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak... mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból, és a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké” (Un 2,15-17). Pál apostol is hangsúlyozza, hogy a testünkkel kapcsolatban élünk vissza szabadságunkkal a legtöbbször. „Ti szabadságra hívatottok atyámfiak; csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek...” (Gal 5,13). A test bűnei: „házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, tobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom nektek, a miképpen már ezelőtt is mondtam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek” (Gal 5,19-21). Bár mindennek még a végighallgatásától is szinte visszariad a mi örök élet után vágyódó lelkünk, mégis hány embert taszítanak ezek a bűnök, az Istent ismerni sem akaró, azt sokszor megtagadó világ-szeretetük folytán a kárhozatba.

Uram, oltalmaz engem kegyelmeddel a Rólad hallani sem akaró világ szeretetétől, rabságától. Ne engedd, hogy Tőled kapott szabadságommal visszaéljek! Ne legyen az ürügy testem számára! Testem, lelkem csak a Tiéd, hisz az ártatlan Bárány megvette azt a Golgota keresztyén kiontott vérén! Ne feledjem el soha, hogy testem a Szentlélek temploma. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Az én búsult lelkem én nyavalyás testemben Tétova bujdosik, mint madár a szélvészben; Tőled elijedett, Tudván, hogy vetkezett, Akar esni kétségben” (Énekeskönyv 220. é. 2. v.)

*

Mária szeretete az Úr iránt (II.)

Odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére - ... a ház pedig megtelt a kenet illatával.

Máté 26,7; János 12,

Miként tehetnénk meg mi is azt, mint Mária, hogy a legjobbat szén teljük az Úr Jézusnak? Ha megkérdeznénk magunktól, vajon melyik életszakasza legjobb egy ember életében, kétségtelenül azt válaszolnánk: az ifjúság. Tehát a Megváltóé kellene, hogy legyen az ifjúság ereje, frissessége, tüze. Valami nagyon elszomorító, amikor valaki csak öreg napjait szánja a Királynak. Persze, Ő az ilyen áldozató is kegyelmesen fogadja, és nem taszítja el magától az időseket sem. Mégis lesújtó, ha az ember létének csak a nyomorúságos kis mára dekát adja át az Úrnak. Emlékszem egy idős asszonyra, aki 80 éve: korábban fogadta szívébe az Urat, majd ismételtén azt mondogatta 'Úgy fáj nekem, hogy csak olyan későn találtam hozzá. Vajon még mindig hajlandó elfogadni engem?' Bizonyára nyomasztó érzés ma rád, ha valaki életének legszebb idejét magának visszatartotta.

Aki azonban ifjúságát adja az Úrnak, annak Ő viszonzásul nem egy esetben friss öregséget ad. Ilyenekre vonatkozik a 92. zsoltárnak ez a sora: „Öreg korban is sarjat hajtának.” Ha az ember ifjú erőit átadja, abból Ő valami nagyszerűt tud kihozni nevének dicsőségére. Keresztyén jellemmé, igazán kiforrott tanítvánnyá nem egy csa pársra lesz valaki. Csak az válhat az Úr kezében sokak áldására jó eszközzé, aki már ifjúságában beiratkozott Jézus iskolájába. Öreg megtört emberekből nem formálhat harcos sereget. Háború esetér sem küldenek ki öregeket és nyomorékokat a frontra.

A 110. zsoltár úgy írja le a mennyei Király harcos seregét, mint a harmatot, amely „a hajnalpír méhéből támad”. Azok a lelkek, a kik ifjúságuk éveiben adták át magukat a Megváltónak, sok örömet árasztanak maguk körül. Mint a drága illat, olyan egy ifjú élet oda-szánása az Úrnak, különösen akkor, ha mindent átadunk és akaratunkat feltétlen engedelmisséggel kiszolgáltatjuk neki.

Ha Jézusé az akaratunk, akkor anyagi javaink is az övé. De kényelmünket, egészségünket, sőt életünket is ajánljuk fel az Úrnak, így minden napunknak a legjavát, a kora reggeli időt is. Ha a vele való kapcsolatunk ápolása mindennél fontosabb nekünk, akkor szívesen szakítunk rá időt. Jó illat lesz ez, amely megörvendezteti Őt.

*

„Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: »Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.« Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.” Lukács 22,61-62

Péter nem hazudott, amikor az utolsó vacsorán azt mondta, meg van győződve arról, hogy ha a többiek mind megszöknek, ő akkor is mindent vállalni fog Jézus mellett. Bízott magában. A kommunista vallatások alatt nem a verés, a kínzás volt a legszörnyűbb,

hanem az, amikor az ember rádöbbsen, hogy ő maga nem eléggé megbízható. Nem ismeri magát, a maga gyengeségét addig az ember, míg igazi, kemény próba elé nem kerül. Akkor derül ki, mennyire rá vagyunk utalva Isten erejére, az Ő támogatására. Hogy milyen nevetséges minden dicsekedésünk, minden erőfitogtatásunk. Kell ez a megdöbbenés. Kell az, hogy ne magunkban, hanem kizárólag Istenben bízzunk. Akkor tudunk valóban erősek lenni. János nem dicsekedett, de ott állt Jézus keresztyénél (Jn 19,26). Te rájöttél már a saját gyengeségedre? Kérd Istent, aki jobban ismer, és mégis szeret, hogy óvjon meg attól, hogy megtagadjad, és szeressen eléggé ahhoz, hogy mindig visszatalálj hozzá!

Istenem, mosolyogj rajtam, de ne ítéld meg, ha jóhiszeműen igen erősnek, igen jónak, hűséges gyermekednek gondolom magam. Jólesik jó véleménnyel lenni magam felől. Ha lehetséges, ne bocsáss olyan kemény próbába, hogy csúnyán megszégyenüljek! De ne engedd, hogy hamis önbizalmam akadályá legyen szereteted elfogadásának! Ha elbizakodottságom meggátol abban, hogy benned bízzam, inkább bukjak meg, hogy tanulni tudjak! Add meg nekem János csendes, dicsekvés nélküli, hűséges helytállását, hogy kardrántás nélkül szolgáljalak valóban halálig. Ámen.

*

A BŰN TÉNYÉVEL VALÓ KIENGESZTELŐDESÜNK

„De ez a ti órátok és a sötétségnek hatalma.” Luk. 22, 53.

A bűn tényével való meg nem békélésből származik az élet minden szerencsétlensége és baja. Beszélhetsz az emberi természet nemességéről, de van valami az emberi természetben, ami szemébe nevet minden eszményednek. Ha vonakodsz elismerni azt a tényt, hogy az emberekben gonoszság és önzés, valami kétségtelenül rosszindulatú és helytelen dolog lakozik, ahelyett, hogy kiengesztelődnél vele, amikor beleütközik az életedbe, megalkuszol vele s azt mondd, úgy sincs semmi haszna az ellene való küzdelemnek. Észrevetted a sötétségnek ezt az óráját és hatalmát, vagy a magad számára kizártnak tartod a bűnt? Testi rokonaid és barátaid életében kiengesztelődsz-e a bűn tényével? Ha nem, a következő sarkon már elfog s akkor megalkuszol vele. Ha kibékülsz a bűn tényével, azonnal észreveszed a veszedelmet: Igen, látom már, mit akar ez jelenteni'. A bűn felismerése nem bontja meg a barátság alapjait; inkább annak a ténynek a kölcsönös felismeréséhez vezet, hogy az élet alapja tragikus. Óvakodj mindig olyan életfelfogástól, amely nem ismeri el azt a tényt, hogy van bűn.

Jézus Krisztus sohasem bízott az emberi természetben, mégsem volt cinikus, vagy gyanakvó, mert tökéletesen bízott abban, amit ő az emberi természetért véghez tud vinni. A tiszta férfiú és nő, nem pedig az ártatlan, a megőrzött férfiú és nő. Sohasem vagy biztos egy ártatlan férfival vagy nővel. A férfiaknak és a nőknek nem

az a hivatásuk, hogy ártatlanok legyenek: Isten azt kívánja tőlük, hogy tiszták és erényesek legyenek. Az ártatlanság a gyermek jellemvonása; feddésre méltó egy férfi vagy egy nő számára, ha nincs kibékülve a bűn tényével.

Június 25

A mennybe vivő lépcső

„Bizony, bizony, mondom nektek: meg fogjátok látni, hogy megnyílik az ég, és az Isten angyalai felszállnak, és leszállnak az Emberfiára" (Jn 1,51).

Hitünk számára teljesen érthető ez a kép ma is. Látjuk a megnyílt eget. Krisztus nyitotta meg azt minden hívő számára. Betekinthetünk a titkok és a dicsőség világába, mert Krisztus feltárta azt nekünk. Be is lépünk oda nemsokára, hiszen Krisztus maga az odavezető út.

Ez Jákob létrájának a magyarázata (IMóz 28,12). A föld és ég között szent forgalom bonyolódik le: imák szállnak fel, és feleletek érkeznek le, Krisztus Urunk, a közbenjáró útján. Ezt a létrát látjuk, amikor az Urat látjuk, ő a tündöklő létra, amelyen szabad az út a Magasságos trónjához. Használjuk ezt a létrát és küldjük fel rajta imáinkat, mint követeket. Mi is részt kapunk az angyalok szolgálatából, ha közbenjáró imádságainkkal felszállunk a mennybe, megragadjuk a szövetségi áldást, azután ismét leszállunk, hogy szétosszuk ezt az emberek között.

Tegyük tündöklő valósággá azt a drága látomást, amely Jákob számára még csupán csak álom lehetett. A mai napon is szálljunk imában sűrűn fel és le ezen a létrán; fel, hogy közösségünk legyen Istennel, és le, hogy munkálkodjunk embertársaink megmentéséért.

Te ezt megígérted, Úr Jézus: hadd lássuk örömmel, hogy beteljesedik.

*

Tökéletes bocsánat

...nem voltál olyan, mint szolgám, Dávid, aki... csak azt tette, amit én helyesnek látok. (IKir 14,8)

Ezt az erkölcsi bizonyítványt Isten állította ki Dávid királyról, jóval az ő halála után. Azért meglepő ez, mert Dávid Istenhez való hűsége mellett elkövetett súlyos bűnöket

is. Elszerette egyik katonájának a feleségét, ezért megölette a férjet, hogy feleségül vehesse az özvegyet, s ennek ellenére ezt állítja róla Isten? Hogyan?

Úgy, hogy amikor Isten prófétája Dávid szemébe mondta ezeket a bűnöket, ő összetört, és keserű bűnbánattal megvallotta mindezt Istennek, kérve az ő bocsánatát. Aztán soha többé nem követett el hasonlót. Isten pedig megbocsátott neki. S most úgy beszél róla az Úr, mintha el sem követte volna a megbocsátott bűnöket. A radikális bűnvallást ilyen radikális bocsánat követi.

Aki nem is látja, mit vétkezik, vagy mentegeti bűneit, azon nem lehet segíteni, „...aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.” (Féld 28,13) Mert a bűnt nem lehet emberi erőfeszítéssel jóvátenni, csak isteni kegyelemmel megbocsátani. Dávid már semmit nem tudott volna jóvátenni abból, amit elkövetett.

A házasságtörő kapcsolatból született gyermek azonban meghalt. Mert „amit vet az ember, azt fogja aratni is” (Gál 6,7). A bűnbocsánat a bűneink örökkévaló következményére vonatkozik: a megbocsátott bűn nem zár ki az üdvösségből. Paráznák és gyilkosok nem örökölhetik Isten országát (Jel 22,15), de Dávid bocsánatot kapott ezekre a vétkeire.

Isten nem elengedte bűneink büntetését, hanem végrehajtotta azt - csak máson, az ő szent Fián. Jézusnak bele kellett pusztulnia abba, hogy mi ilyenek vagyunk. De aki hiszi, hogy Jézus helyette is meghalt, annak Isten az ő szent Fia igaz voltát tulajdonítja és adja. „...megigazított minket az ő vére által...” (Róm 5,9)

*

ÖNMAGUNK MEGTALÁLÁSA A SZENVEDÉS TÜZÉBEN

„És mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet.” Ján. 12, 27–28.

Mint szentnek, nem azt kell kérnem, hogy a szenvedések és a nehézségek kerüljenek el, hanem hogy a szenvedések minden tűzpróbája által úgy tudjam megőrizni önmagam, ahogy Isten teremtett engem. Urunk a szenvedések tüzeljen megtalálta önmagát, ő nem attól az órától mentetett meg, hanem abból az órából.

Azt mondjuk, hogy szenvedésnek nem kellene lennie, de szenvedés mégis van s nekünk annak a tüzeiben kell megtalálnunk önmagunkat. Ha megpróbáljuk kikerülni a

szenvedést, ha vonakodunk számolni véle: esztelenek vagyunk. A szenvedés az élet egyik legnagyobb ténye; nincs semmi haszna, ha azt mondjuk, hogy szenvedésnek nem kellene lennie. A bűn, a szenvedés és a nyomorúság vannak, és nem mondhatjuk, hogy Isten tévedett, amikor megengedte létezésüket.

A szenvedés a felületesség jó részét kiégeti, de nem mindig teszi jobbbá az embert. A szenvedés vagy vissza ad minket önmagunknak, vagy megsemmisít. A siker közepette nem tudod megtalálni önmagád, mert a fejedbe száll; nem tudod megtalálni magad az egyhangúságban sem, mert folyton zsémbelődsz. Önmagád csak a szenvedések tüzeiben találhatod meg. Hogy miért kell ennek így lennie, az más lapra tartozik, de ezt egyaránt igazolja a Szentírás és az emberi tapasztalat. Mindig megismered azt az embert, aki átment a szenvedések tűzén és megtalálta bennük önmagát. A szenvedés idején azzal a biztos érzéssel mehetsz az ilyenhez, hogy bőven van ideje a számodra. Ha valaki még nem ment át ezen az iskolán, könnyen dölyfössé válik és nincs ideje a számodra. Ha megtaláltad önmagád a szenvedések tűzében, Isten táplálékká tesz téged mások számára.

★

Mária szeretete az Úr iránt (III.)

Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: Mire való ez a pazarlás?

Máté 26,8

Erre a megállapításra Júdás ösztönözte őket. A jó szó, de még sokkal inkább a gonosz beszéd olyan, mint a vetőmag, amely hihetetlenül megsokasodik az aratásra. Ezért vigyázz a nyelvedre! Légy meggondolt a beszédben! Még attól is óvakodj, hogy helyeselj, amikor gonosz hangot ütnek meg.

A kegyességet színlelő Júdás itt a legbensőbb érzéseit árulta el. Hidegen, szinte gyűlölködve áll a Megváltóval szemben. Mária a maga gyöngéd szeretetében mindent odaadott a Megváltónak, ez Júdás számára ellenszenves. Nyilvánvalóvá lesz Júdás gyűlölködő érzése, de ugyanakkor el is rejti azt. A szegényekről beszél, látszólag nagy jóakarattal, de nem a szegények dolga volt a szívügye, hanem szívesen vette volna, ha ez a komoly pénzösszeg valami módon az ő zsebébe kerül. Neki a szegények iránt érzett gond csak üres kifogás. Jézus azonban átlátott rajta, mondja is: „a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek.” Júdás pazarlásnak minősítette Mária tettét, pedig valójában az a tékozlás, ha valaki az Úrtól tagad meg valamit. Mi mindent leközlünk már el mi is időben, energiában, anyagiakban! Hányszor költekeztünk talán saját erőnkön és anyagi lehetőségeinken is túl, sokszor még el is adósodunk, csak hogy önző vágyainkat

kielégítsük. Micsoda összegeket nyel el a bűn szolgálata: az iszákosság, a dohányzás, a tisztátalan szexuális élet, a szórakozás vagy a kihívó öltözködés! Amit az Úrnak áldozunk, az soha nem tékozlás, viszont amit a bűnnek vagy a hiábavalóságnak áldozunk, visszavonhatatlanul elvesz. Amit Istennek adunk és az Úr szolgálatában használunk el, azt gyakran már itt e Földön többszörösen visszakapjuk, de sokkal inkább az örökkévalóságban.

Egyáltalán lehet-e túl sokat tenni Jézusért? Még ha „mindenedet oda adod is”, Ő már régen odaadott mindent érted, és életét az utolsó vércseppig feláldozta, hogy üdvözülj. Vajon nem tarthatta volna Jézus is tékozlásnak azt, hogy bűnös emberekért ontja a vérért és áldozza fel az életét? Ő azonban nem így gondolkozott. Neki semmi sem volt sok, semmi sem volt túl drága, amit ne adott volna oda értünk - bűnösökért. Mindenét: életét, tisztességét, végül még a ruháját is odaadta. Vajon ezért a Megváltóért tehetünk-e mi „túl sokat”?

*

„A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett... A tízedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek... Negyven nap múlva kinyitotta Noé a bárka ablakát... Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot... A második hónap huszonhetedik napjára megszáradt a föld... Ekkor így szólt Isten Noéhoz: Jöjj ki a bárkából...” I Mózes 8,4-16

Minden különösnek, meseszerűnek tűnő ige megértésének kulcsa lehet az, ha beleéljük magunkat abba a helyzetbe, úgy, ahogy a történet leírja. Az ige sokszor képeken keresztül tanítja meg mai napra érvényes üzenetét. Ez az ige pedig a legfontosabbat tanítja éppen nekünk: mit jelent az engedelmes türelem Isten szabadításáig. Özönvíz volt, elpusztult a föld élővilága. Egy szűk bárkában összezárva maradt meg egy maroknyi ember és állat. Képzelnék bele magunkat, milyen életforma lehetett odabent. Kemény munkában kibírni egymás természetét, rossz levegőben, silány étkezéssel, és azzal a tudattal, hogy semmit nem tehetnek, míg Isten, aki életben tartotta őket, a szabadulást is meg nem adja. Mikor végre közeledett a nyomorúság vége, számolni a napokat és várni, várni, tehetetlenül, mikor jön el a nap, amikor a pusztaságban, még nagyobb nyomorúságban, de szabadon megkezdhetik az újjáépítés kemény munkáját, így számoltuk mi is a rabság napjait. Nem magunk, Isten adott szabadulást. Nem könnyebbet, mint Noénak. Ha segített túlélni a rabságot, hittel és hálás örömmel kell vállalnunk az új élet építését.

Urunk, már szinte elfelejtettük, milyen hálás örömmel fogadtuk szabadulásunkat a hosszú rabságból. Azt hittük, Paradicsomkertbe kerültünk. Csak azután vettük észre, hogy az özönvíz utáni pusztasághoz hasonló nyomorúság várt a szabadságban. Te megtartottál a rabságban, és Te adtál erőt és lehetőséget az újjáépítéshez. Azóta is sokat zúgolódunk.

Nem lettünk jobbak, azért nem lehet jobb a világ sem körülöttünk. Ne engedd, hogy elfelejtsük szabadulásunk örömét, s adj erős hitet, hogy azért mentettél meg, mert még célok van velünk. Segíts, hogy elérhessük! Ámen.

*

Testünk harca lelkünk ellen

„Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok; hanem a gonoszt, melyet nem akarok. ” (Róm 7,19)

Pál apostol a Római levélben megrázó erővel rajzolja azt a nagy harcot, amely lelkünk és testünk között folyik (Róm 7,14-25). Gyönyörködünk Isten törvényében belső emberünk szerint, de látunk egy másik törvényt tagjainkban, mely rabul ad minket a bűn törvényének. Utoljára feltör a lelkünkben a fájdalmas kiáltás: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halárnak testéből?” Egyszerre alányúlik a keresztről egy átszögezett kéz és boldog örömmel kiáltunk fel: „Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által” (24-25.). Amíg ez a kétségbeesett, majd diadalmas kiáltás el nem hagyja ajkunkat, nagyon vigyázzunk és imádkozzunk, hogy kísérletbe ne essünk (Mk 14,38). Át kell éreznünk: ha testünknek vetünk, abból veszedelmet aratunk; ha lelkünknek vetünk, abból örökéletet aratunk. Szent elhatározások szülessenek meg bennünk, hogy mi is oltalmazzuk földi tagjainkat a kívánságoktól (Kol 3,5-6).

Uram, mélységesen átérzem azt a kétségbeesett harcot, amely lelkem és testem között folyik. Mennyit viaskodom! Egyre jobban kezdem érezni, ha nem jön valaki segítségemre, el kell vesznem! Köszönöm, Uram, hogy könyörültél rajtam, gyarló, bűnös gyermekeden: elküldötted értem is Egyszülötted aki az én bűneimért is meghalt. Legyen Neved örökké áldott kegyelmedért. Ámen.

„Uram, bűneink soksága,
Undoksága
Érdemli haragodat,
Méltók vagyunk, hogy ellenünk,
Szent Istenünk,
Felemeld ostorodat.”
(Énekeskönyv 208. é. 1. v.)

*

Június 26

Már nem tart soká

„Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van" (Jak 5,8).

Az Énekek Énekének utolsó mondatai között ez áll: „Siess hozzám, szerelmesem", a Jelenések könyvének záró szavai között pedig ezt olvassuk: „A Szellem és a menyasszony így szól: »Jöjj!«; a Vőlegény pedig így válaszol: »Bizony, hamar eljövök!«". A szeretet vágyakozik az Úr dicsőséges megjelenésére, és örül a drága ígéretnek: „Az Úr eljövétele közel van!" Ez megerősíti szívünket, míg a várakozás ideje tart. Ezen az ablakon reménységgel nézhetünk ki.

Ezen a szent „achát ablak"-on át fényáradat özönlik a jelenbe, és késszé tesz a munkára, képessé a szenvedések elviselésére. Megpróbáltatunk? A küszöbön álló öröm intsen türelemre. Kifáradtunk, mert vetettünk, de nem arathatunk? Fogadjuk meg Igénk bátorítását és legyünk türelemmel! Kísértések környékeznek, és már-már meginog a szívünk? Legyünk bizakodók, az Úr hamarosan eljön, és azt üzeni: „erősítsétek meg szíveteket!" Legyetek határozottak, szilárdak, rendíthetetlenek, állhatatosak, „buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában" (IKor 15,58). Nemsokára meghalljátok a Királyunk jövetelét jelző ezüstkürtök szavát. Semmit se féljete! Tartsátok a bástyákat, mert ő jön. Már a mai napon is megérkezhet.

*

Magyarázzuk vagy bevalljuk?

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. (Zsolt 51,6)

Van, aki úgy vétkezik Isten és embertársai ellen, hogy észre sem veszi. Ez neki a természetes, nincs semmilyen mércéje, eltompult a lelkiismerete is. Van, aki magyarázza, mentegeti a bűneit, enyhítő körülményeket keres. Más megpróbálja rejtegetni, mert bűn az, ami kiderül - mondja. Egyesek dekorálják: nem loptam, hanem csak örömet akartam szerezni valakinek. Mindenki így tesz, ez csak egy kis botlás volt, mindnyájan gyarlók vagyunk... S nem vesszük észre, hogy miközben a mutatóujjunkkal másokra mutatunk, három ujjunk magunk felé irányul, és minket vádol.

Dávid őszintén bevallja: „Míg hallgattam,... egész nap jajgatnom kellett... erőm

ellankadt, mint a nyári hőségben." Míg végül így döntött: „Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam... és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem." (Zsolt 32,3-5) Az 51. zsoltárban pedig megrendítő, konkrét módon vallja meg Istennek bűneit, és egyedül tőle remél feloldozást: „Ments meg, mert vért ontottam", „moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó... Tiszta szívet teremts bennem, Istenem..." (16., 9., 12. v.)

Isten igéje segítette el Dávidot is bűnlátásra, ő igazat adott Istennek, nevén nevezte bűneit, bevallotta teljes tehetetlenségét, és egyedül a bocsánatban reménykedett. És miután megkapta, ugyanolyan komolyan vette, mint előtte a bűnét. Hitetlen magatartás az, amikor valaki ezt mondja: nem tudom megbocsátani magamnak. Amit Isten megbocsátott, az olyan, mintha nem történt volna meg. Legyen békessége a kegyelmet kapott bűnösnek, és legyen hálás szüntelenül az elnyert bocsánatért! Ez is erőt ad ahhoz, hogy ne ismétlődjék a bűn.

*

MINDIG MOST

„Intünk . . . , hogy hiába ne vettétek légyen az Isten kegyelmét." II. Kor. 6, 1.

Az a kegyelem, amelyet tegnap kaptál, nem elégséges a mai napra. A kegyelem Isten túláradó jósága; mindig számíthatsz arra, hogy a kegyelem jelen van, hogy meríthess belőle. „Sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban" (4. v.): azaz minden olyan helyzetben, amelyben türelmünk próbára van téve. Elmulasztod-e Isten kegyelmét ezekben a dolgokban megragadni? Azt mondd: „Most nem tartok rá számot". Nem arról van szó, hogy imádkozol-e és kéred-e Isten segítségét; hanem arról, hogy elfogadod-e Isten kegyelmét most. Mi az imádságot megtesszük munkára való előkészítőnek, holott sohasem ez a Bibliában. Az imádság gyakorlat Isten kegyelmének elnyerésére. Sohasem mondd, hogy „majd csak kibírom valahogy, míg hozzájutok az imádsághoz". Imádkozz most; meríts Isten kegyelméből abban a percben, amikor szükséged van rá. Az imádság a leggyakorlatibb dolog, nem kegyességünk visszatükröződése. Az imádság a legutolsó dolog, amiből megtanuljuk, hogy Isten kegyelméből merítsünk.

„Vereségben, tömlőében, háborúságban, küzdésben" (4. v.): mindezekben mutasd meg, hogy az Isten kegyelméből való merítés hogyan tesz téged csodává önmagad és mások előtt. Meríts most, ne csak legközelebb. A lelki szótár egyetlen szava: Most. Hadd vezessenek a körülmények oda, ahová akarnak, minden elképzelhető helyzetben meríts állandóan Isten kegyelméből. Isten kegyelméből való merítésednek egyik

legnagyobb bizonyítéka az, hogy úgy meg tudsz alázkodni, hogy másnak, mint az Ő kegyelmének a legcsekélyebb nyoma sem látszik meg rajtad.

„Mint semmi nélkül valók . . .” (10. v.) Sohase tarts meg magadnak valamit. Ajándékozd el a legdrágábbad is és légy mindig szegény. Sohase bánj elővigyázatosan és óvatosan az Istentől kapott kincssel. Ez a győzelmes szegénység.

*

„Türelmes az Úr, de nagy a hatalma; nem hagy az Úr büntetés nélkül.”

Náhum 1,3

Nagyon szokás haragudni erre a Szentírásban sokszor előforduló tanításra. Hát nem kegyelmes az Isten? Nem azért szenvedett Krisztus, hogy megbocsássa a bűneinket? Nem jó az Ószövetség, idegen és kegyetlen annak Istene!

Ezt mondják azok, akik számára a hit csak arra jó, hogy megnyugtassa és elaltassa lelkiismeretüket. Gondoljuk csak meg: Isten világosan kijelentette akaratát. Céljai megvalósítására szeretett gyermekeként, munkatársául alkotja meg az embert, mind egyedében, mind egyetemében. Krisztus a tökéletes ember örök eszményét állítja elénk, s ha nem is vagyunk képesek azt úgy megvalósítani, de engedelmesen igyekszünk követni, és Ő megbocsátja hibáinkat. Ha lehetne jó eredményt elérni más úton, nem volna igaz semmi abból, amit Ő tanított, amit Ő hozott a földre. Meg kell mutatkoznia a jó és rossz különbségének. Minden jó szónak, tettnek megvan a maga jó eredménye. Ugyanúgy minden rossznak, aljasságnak, bűnnek meg kell mutatkoznia negatív eredményében. Ez az Isten büntetése. Ez az, amit nem lehet elkerülni. Lehet ezért haragudni, lehet érte Istent hibáztatni, de tenni csak egyet lehet ellene: kerülni kell a bűnt. Isten világosan beszél: Ezt és ezt, amit én rossznak ítélek, ne tegyétek, mert baj lesz belőle. Mi megtettük, és baj lett belőle. Isten ezért a hibás? Nem! Éppen ez mutatja legtisztábban Isten minden intésének és tanításának igazságát.

Áldott Istenem, olyan rosszul esik, amikor el kell szenvednem bűneim következményeit. Olyan jó volna elkerülni, még az is könnyebbséget jelentene, ha rád háríthatnám, ha könnyörtelenséggel hibáztathatnálak érte. Nehéz elfogadni, hogy magamnak szereztem a bajt, vagy én is részt vettem mindabban, amit közösségeinkben közösen szereztünk magunknak. Adj, Uram, alázatot, hogy lássam világosan a magam hibáját nyomorúságaimban, hogy kérhessem bocsánatodat, elnyerhessem kegyelmedet és segítségedet a magunk szerelte bajokban. Ámen.

*

¹A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy nézeteit bírálgassátok. Róma 14.1.

Nincs nagyobb és dicsőségesebb művészet, mint az, a mellyel a keresztyén a hitben erőtlenekeket hitükben erősekké teszi. Annyi bizonyos, hogy nem száraz tételek szörszálhasogató fejtegetésével lehet a hitben erőtlenekeket erősíteni. Sőt ezáltal még komoly ellenségeket szerezhethetünk a keresztyén egyháznak, így lett nagy Krisztus-tagadóvá Julián, Nagy Konstantin császár unokaöccse, a ki azután később, mint császár, mindent elkövetett a keresztyénség megsemmisítésére, annyira megutálta a hitcikkek száraz, értelmetlen magyarázatát, a mivel fiatal korában untatták. Éppen azért sokan a másik túlzásba esnek s óvakodnak a hit mélyebb kérdései tárgyalásától. De akkor meg az emberi lelkek mind felületesek maradnak. Arra kell tehát törekednünk, hogy az isteni igazságokat egyszerűen és érthetően hirdessük. Legyen melegség és erő beszédünkben, a mikor Krisztusról bizonyosságot teszünk. És igyekezzünk mindennek felett a Krisztushoz való ragaszkodásra. Minél buzgóbb hívei vagyunk a Krisztusnak, minél teljesebben átadjuk magunkat Istennek, annál biztosabban eltaláljuk a szót, a mivel a hitben erőtlenek kétkedését eloszlatjuk, így találta el a kellő választ az a lelkész, a kitől egy hitetlen tábornok gúnyolódva kérdezte: ugyan mondjon csak egy bizonyos dolgot is a túlvilágról, tisztelendő Úr! Már várta, hogy a lelkész mélységes fejtegetésekbe kezd s készült azok megcáfolására. A lelkész azonban egészen nyugodtan csak azt felelte: Bizonyosan tudom, hogy a tábornok Úr a más világon nem lesz többé tábornok. Ez a földi dicsőség elmúlását oly határozottan hangsúlyozó szó egészen elnémította a gúnyolódót.

Erősítsd a mi hitünket Uram, hogy mi is erősíthessük másokét. Ámen.

*

Június 27.

Amivé a mi bűneink tették Őt

89. zsoltár 39- 53.

„De te mégis elvetetted és megutáltad Őt, és megharagudtál a te felkentetre" - olvassuk a 89. zsoltár 39-dik versében. Érthetetlen ez a vers, és az ezt követő szakasz, ha összevetjük az előző versekben található ígéretekkel. Örökkévaló, mozdíthatatlan királyságról olvashattunk ott, míg ez a rész az el-vettetésről szól. A király életének az a szakasza ez, amikor a keresztfa gyötrelmei között így kiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" A mi bűneink juttatták Őt ide. Közte és az Atya között nem volt semmi disszonancia, ami megzavarta volna egységüket, közösségüket. Mégis elvetette és megutálta Őt az Atya; felbontotta vele kötött szövetségét, földre tiporta az Ő koronáját, mert magára vette a mi bűneinket. Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett a mi bűneink terhe alatt, és a mi bűneink miatt fordította el Isten tőle az arcát. A gyalázat tövisei hullottak rá. Azt, akinek hatalma volt a tenger felett, a démonok felett, hatalmába kerítette a bűn. „Lerontattak kőfalai, romokká lettek erősségei."

A kéz, amely mások sebeit gyógyította, megkötöztetett, a láb, amely utána ment a bűnösöknek, a kálvária útját kellett, hogy végigjárja. Kifosztva és meggyalázva állt bírái előtt, és függött ég és föld között a kereszten. Aki Istenségében elrejtette magát, lemeztelenítve függött a fán. Köntösére sorsot vetettek, ruháján megosztottak, semmi nem maradt az övé; még az emberi részvéttől és szeretettől is megfosztották. „Zsákmányolták Őt mind az úton járók; gyalázattá lett az Ő szomszédjai előtt". A vele együtt megfeszített is szidalmazta és gyalázta Őt; ellenségei örültek rajta: íme, aki másokat megtartott, nem képes magát megtartani.

„Még fegyverének élet is elvetted, és nem segítetted Őt a harcban. Eltörölted az Ő fényességét, és az Ő királyi székét a földre vetetted." A kereszt lett az Ő királyi trónja, derékba tört ifjúságára a gyalázat bíbora borult. Fájdalommal, szíve mélyéről hangzott a kiáltás: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?" Emberi élete olyan lett, mint a fű. Aki a halálnak parancsolt, a halál markában vergődik. „Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága." Ez az élet most kialszik, halált lát, és nincs, aki megszabadítsa Őt a Seol kezéből.

„Hol van a Te előbbi kegyelmességed, Uram?" - kérdezhetnénk, ha nem tudnánk, hogy bűneink büntetése van rajta, hogy sok népnek gyalázatát hordozza keblében. Isten szövetsége mindazonáltal változhatatlan és örök, mozdíthatatlan és erős. Nem rövidültek meg az Ő karjai, nem fogyatkozott meg népe iránti hűsége. Éppen ott, a kereszt gyalázatában, a szenvedő király pokoli gyötrelmeiben mutatkozik meg népe iránt való végtelen hűsége és nagy szerelme. A mi bűneink büntetése van rajta, a mi gyalázatunkat hordozza keblében, értünk, helyettünk függ a keresztfán. Istentelenségünk terhét, Isten elleni lázadásunk bűnét Őrá vetette az Úr, azért

szenved, azért gyötrődik. A mi bűnünk, a mi törvénszegésünk juttatta keresztre, a mi álnokságunk állt közé és Isten közé, hogy leszakassza Őt az Atya szívéről.

Mozdíthatatlan és örök a szövetség, amelyet népével kötött az Úr. Éppen a keresztyörelmei között látszik meg a legvilágosabban, ezért, aki ott szemléli Őt, nem tehet mást, minthogy így szóljon: „Áldott legyen az Úr mindörökké! Ámen és Ámen.”

Szomjazó szív, nézz a kereszten szenvedőre! Szíved égő szomját, lelked sóvárgó vágyát az Ő szerelme töltheti be egyedül. Ő veszi le rólad bűnöd nyomasztó terhét, Ő ad neked minden értelmet felülhaladó békességet: Jézus, a Krisztus!

*

**„Csak az igazak magasztalják nevedet, a becsületesek maradnak meg színed előtt”
(Zsolt 140,14).**

Én szívem, járj igazságban, hogy szüntelenül áldhassam az Úr nevét. Ő olyan jó az igazakhoz, hogy én is vágyakozom közéjük tartozni, és hálaadással dicsérni az Úr nevét mindennap. Az igaz is meginog talán egy pillanatra, ha becsületesége miatt szenvednie kell, de biztosan eljön az idő, amikor majd áldani tudja Istent, hogy nem hallgatott a gonosz indítására és nem tévelyedett el a hamis útra. Hosszú távon az igaz csak hálát tud adni az igazság Istenének, hogy igaz úton vezette őt. Bárcsak én is ilyen lehetnék!

Milyen nagyszerű ígéret rejlik a második mondatban: „a becsületesek maradnak meg színed előtt”. Kegyelembe fogadtatnak, míg mások elítéltetnek. A Nagy Király trónjánál állhatnak, és bármikor meghallgatást nyerhetnek. Kedveltek, akikre jótetszéssel néz az Úr, és kegyelmesen bánik velük.

Uram, vágyom erre a tisztességre és a drága kiváltságra. Ha élvezhetem ezt, a mennyet a földön érzem majd. Tégy engem minden dolgomban igazzá, hogy ma, holnap és mindennap színed előtt maradhassak, mert szeretném nevedet mindörökké magasztalni.

*

„...amikor imádkozol”

Alapige: Mt 6,5-7; ApCsel 4,24

Mai Igénk így kezdődik: „te pedig, amikor imádkozol”.

Most rólad van szó, amikor imádkozol, amikor elsírod bánatodat, elmondod keserűségeidet, amikor odafordulsz Isten felé: „te pedig, amikor imádkozol”.

De az Ige megkérdez bennünket arról is, hogy vajon szoktunk-e igazán és eleget imádkozni. Reggel, amikor elindulunk a munkába, legalább egy rövid pillanatra odaállunk-e az Isten elé? Amikor leülünk otthon az asztalhoz, akkor összekulcsolja-e valaki a kezét, és megköszöni-e a terített asztalt Istennek? Amikor este lefekszünk, megköszönjük-e azt, hogy velünk volt a nap folyamán?

A szomszédától, ha kapunk egy doboz gyufát, illik azt mondani, hogy köszönöm szépen. Istentől mennyi mindent elfogadunk, és elrohannak az életünkben a napok, hetek, hónapok, mégis eszünkbe sem jut, hogy azt mondjuk: köszönöm szépen, Istenem.

„Te pedig, amikor imádkozol.” Vajon eleget imádkozunk-e mi? Vajon megtanítottuk-e a gyermekeinket imádkozni? Amikor felnőtt, vissza tud-e emlékezni úgy a szüleire, hogy azok imádkoztak, és nemcsak megtanítottak neki egy verses imádságot, de ők maguk soha nem álltak az Isten elé?

Nagy dolog az, ha valaki tud imádkozni! Ha kiöntheti szíve minden bánatát, és elmondhatja minden kérését az Istennek. Milyen jó lenne, hogyha mindannyiunkra vonatkozna ez az Ige: „te pedig, amikor imádkozol”. Aki imádkozó ember, aki naponta többször imádkozik, annak még a szeme sugarában is van valami békesség, az Istennel való beszélgetésnek békessége és csendje.

Az első Igében azt mondja el Jézus, hogy amikor mi egyedül vagyunk, vagy a magunk imádságát mondjuk el Istennek, akkor miképpen imádkozzunk. Azt mondja: „És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegeletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek”. Abban az időben voltak olyan, magukat kegyeseknek tartó emberek, akik, amikor eljött az imádság órája, leterítették az imaszőnyeget az utcák sarkán, letérdepeltek, és ott kezdtek hangosan imádkozni. Vonatkozik ez arra is, hogy a gyülekezetekben ne azért imádkozzunk hangosan, hogy lássanak minket az emberek. Az imádkozás az valami szent és titokzatos dolog, a legnagyobb kegyelem, hogy odaállhatok Isten elé és kinyithatom a szívemet, és azt mondhatom: Istenem, nézz a lelkem mélyére. Amit szégyellek önmagam előtt, azt is látod Te, engedd, hogy azt is elmondjam neked. Engedd, hogy azt is elsírjam, engedd, hogy kitárjam a szívem. Azért mondja az Úr Jézus ezt, mert az imádság egy olyan bizalmas kapcsolat Istennel, hogy akkor a legjobb, ha az ember bemegy a maga belső kamrácskája, valahova, ahol csend van, ahol egyedül van, ahol igazán Istennel lehet. Milyen jó lenne, ha ebben a mi rohanó életünkben mindannyiunknak volna egy ilyen kamrácskája, egy ilyen belső szobája, és mindennap belépnénk legalább egy fél órára, hogy kitárjuk a szívünket Isten előtt. Busásan megtérülne ez a fél óra. Elmaradna sok

olyan óra, amelyben csak veszekedtünk, aggodalmaskodtunk, idegeskedtünk, amelyben vétkeztünk, káromkodunk, bántottuk a másikat. Mennyi időt nyernénk, ha lenne egy kis belső szobánk, ahol napjában legalább egy fél órát csendben Istennel tölténénk.

Valakit egyszer imádkozva talált az ismerőse, és csodálkozott, hogy a sok dolga mellett imádkozással tölti az időt. Az imádkozó megmagyarázta: éppen azért imádkozom, mert nagyon sok dolgom van. Ma igazán nagy szükségem van arra, hogy közel legyen hozzám az Isten.

Mi azért nem bírjuk sok dolgunkat elvégezni, mert nem kérjük Istent, hogy közel legyen. Olyan sok dolgunk van, hogy elfelejtjük Isten előtt igazán kinyitni a szívünket. Pedig ez éppen olyan, mintha a sok dolgunk miatt nem lenne időnk enni, és azt hinnénk, hogy így egy hét alatt több dolgot tudnánk elvégezni. Evésre és imádkozásra egyaránt szükségünk van.

Az imádkozás is táplálkozás. Az Istentől jövő Szentlélek táplálja akkor az embernek a lelkét. Csakhogy nincs ilyen belső szobánk, mert szűk a lakás, mert sok a munka, mert az egyik jön, a másik megy, nincs csendünk. Elvesztettük az életünkből az egyik legnagyobb kincset: az Isten előtti csendet. Már nem is akarunk csendben maradni. Ha egy kicsi csend van körülöttünk, akkor már bekapcsoljuk a rádiót, a televíziót, hogy valami zaj, zúgás legyen. Oda sem figyelünk, de nem akarunk már csendben lenni, elszoktunk tőle. Pedig az Isten előtti csend az egy drága titokzatos forrás, amely megtold az embernek a lelkét. Még itt a templomban sincs elég csend. Azért szépek az egyetemes imahét istentiszteletei, mert olyankor a Miatyánk után mindig van egy kicsi csend, amikor mindenki magában van, és magában gondolatban mondja el az imádságát Istennek. Meg kell találnunk valahol azt a belső szobát, amelyről az Úr Jézus beszél. Ez a belső szoba nem téglából van felépítve. Ez a belső szoba itt van tulajdonképpen az emberi szívben, a mi szívünkben. Ide kell visszamenekülnünk, itt kell találkozunk Istennel. Csak mi ennek a belső szobának elvesztettük a kulcsát, nem találjuk az ajtaját. Mindig a külső szobában vagyunk, és olyan az életünk sokszor, mint egy előszoba, mint egy átjáróház. Meg kell találni a belső szobát a szívünk közepén, hogy így imádkozzunk csendben Istenhez.

Krisztus itt azt mondja, hogy egészen magadban imádkozz! Mert az imádkozás az valami szent, titokzatos dolog és ott ketten kell lenni: te és Isten. Húzd be magad mögött a szobácskád ajtaját, hogy maradjon kinn minden gond, idegesség, rohanás és minden baj, és egyedül Istenre figyelj.

De hát akkor miként van a közösségi imádkozás, akkor nem lehet sohasem közösségben imádkozni? Nem erről beszél Jézus, hanem arról, hogy amikor közösségben vagy, akkor elsősorban Istennél legyél, és minden elmaradjon tőled. Sokkal többet ér egy olyan közösségben levő csend, ahol mindenki Istennel beszélget, mint az olyan hangos imádkozás, amikor közben arra gondolunk, hogy mit szól az én imádkozásomról a

szomszédom. Akkor már megromlott a kapcsolat Istennel. Csak olyan közösségben lehet imádkozni igazán Isten szerint, ahol mindenki, aki imádkozik, Istenre figyel, és csak Istennel vannak összekötve az emberi szívek.

De a Szentírás megtanít bennünket a közösségi imádkozásra is. Éppen a másik Ige beszél erről. Amikor Pétert és Jánost a főtanács elé idézték, és halállal fenyegették őket, hogyha Jézus Krisztusról tovább beszélnek, akkor Péter és János haza mentek a többi apostolhoz, és együtt imádkoztak abban a közösségben, amely olyan volt, mint egy család. Egy volt a szívük, lelkük, életük, vágyuk és imádságuk, így kérték az Urat, hogy Istenem, légy velünk, add, hogy csodák történjenek, és rádöbbenjen ez a világ, hogy Te vagy és uralkodsz, és hogy a Te Fiad feltámadt. - És jöttek a csodák és a jelek.

Lehet együtt imádkozni, együtt egy nagy közösségben is, együtt egymásért, együtt egy közös ügyért. Együtt úgy, ahogy szoktunk mi gyászoló testvéreinkért mint egy családnak a tagjaiért. Együtt a fiatalokért, az örvendező kért, együtt a sírókért, együtt az anyaszentegyházért, mindazokért és mindazért, amit ránk bízott az Úr.

Vannak imádságaink, amelyeket csak egyedül tudunk elmondani, lehet, hogy a társunkkal együtt, ha úgy összezsugorodik a szívünk, vagy a családban együtt valamiért vagy valakiért, aki beteg. De mindez úgy történjék, mintha be lenne húzva a szobácskánk ajtaja, hogy amikor imádkozunk, csak Istent lássuk. Ne egymással törődjünk, hanem Isten előtt legyen kinyitva a szívünk.

Nagy ajándék, testvéreim, hogy lehet feltűnés nélkül, csendesen, behúzott ajtajú szobában egyedül Istennel lenni és imádkozni.

Sok gyermek nem is tudja, amikor valamiben megsegíti az Isten, hogy azért segítette meg, mert valaki csendesen, talán egy éjszakán át az édesanyja vagy édesapja érte imádkozott. Mennyi ilyen csendesen megáldott imádság van, amelyről senki nem tud, csak Isten. És lehet imádkozni együtt is, és milyen jó ez. Együtt odahajolni egymáshoz, együtt sírni el Istennek a bánatot, fájdalmat és tőle kérni erőt. Milyen jó tudni, hogy nemcsak mi imádkozunk magunkban és mi imádkozunk egymásért, hanem van Valaki, aki minket imádkozni tanított, és aki a tanítványaiért is imádkozik, és aki értünk is imádkozik. Aki úgy mondta azon a véres nagycsütörtököt megelőző napon, hogy nemcsak a tanítványokért könyörgök, Atyám, hanem mindenkiért, akik majd hisznek énbenem. Milyen jó, hogy Jézus értünk is imádkozott, akik itt a földön vagyunk, és azokért is, akik már a mennyben vannak. Milyen jó, hogy belekapaszkodhatunk az Ő érettünk elmondott imádságába, és az adhat nekünk bocsánatot, reménységet, hogy meghallgat minket az Isten, vigasztalást és erőt ad életünk minden nehéz idejében. Ámen.

Június 28,

Noha e testben járunk, nem test szerint hadakozunk. II. Kor. 10. 3.

E világ fiai sokszor gúnyolódnak a keresztyének fölött, a mikor látják, hogy ezek is táplálkoznak, esznek és isznak, szóval elveszik Isten adományait, hogy testi életüket fenntartsák. És voltak igen sokan, a kikről ugyan nem lehet állítani, hogy az evangéliom világosságából sokat vettek volna, a kik nekiálltak és sanyargatták a testet, hogy csak elismerje a világ az ő tökéletes szentségüket. Az ilyen szegény, furcsa gondolkodású emberek kimentek a világból s megelégedtek gyakran a legnyomorultabb és legszűkösebb étellel. De természetesen az ilyen önkínzás nem vezetett jóra. Mert a test kelleténél erősebb elnyomása éppen a szenvedélyek leghevesebb kitöréseire vezetett. Azok, a kik egy darabig a testet megöldökölték, később a legutálatosabb testi vágyak rabjaivá lettek. Másfelől, ha megmaradtak egyesek a sanyarú életben, bizony abból nem lett nagy haszna a világnak. Azok a szegény, szerencsétlen remeték, szerzetesek elmenekültek ugyan a világ örömei elől, de egyszersmind megfutottak Jézus zászlója alól is s cserbenhagyták ama kötelességeket, a melyek a családban, társaságban, s egyházban rájuk hiába vártak. Azért vigyázzunk.. A testi élet fenntartása magában véve nem bűn. Hiszen a testbe Isten helyezett, azért testben járunk. Csakhogy a test úr ne legyen felettünk. Csak ne a test kívánságai kormányozzák életünket! Sőt inkább a testet is alakítsuk át a Lélek templomába. S a Lélek vezérlete alatt hadakozzunk, ne a test szerint.

Mutasd meg nekünk a helyes utat, Atyánk Istenünk! Ne engedd, hogy a test rabszolgaságba verje lelkünket. Ámen.

*

Egy pillantás az Úrtól

„Az Úr ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izraelt Midján markából! Én küldelek téged!” (Bír 6,14).

Micsoda tekintet lehetett, amellyel az Úr Gedeonra nézett! Ettől a tekintettől gyávasága egyszeriben szent bátorsággá változott. Ha megment az is, ha az Úrra nézünk, mennyivel inkább az, ha Ő néz ránk! - Uram, fordulj hozzám is, és így készíts fel mai feladataimra és küzdelmeimre.

Milyen határozott az Úr parancsa Gedeonhoz: „Menj!” Nem habozhat. Nem mondhatja, hogy gyöngé. „A te erőddel” - monda az Úr, és ezzel elejét veszi minden ellenkezésnek. Az Úr pillantására erő költözött Gedeonba. Nem kellett mást tennie, csak felhasználva Isten erejét, levernie a midjánitákat, és így megmentenie Izraelt. Talán általam is többet akar elvégeztetni az Úr, mint amiről álmodni merek. Ha „odafordult hozzám”, ezzel erőt is adott. Használjam hát fel a kapott erőt hittel. Nem azt mondja: „csinálj, amit akarsz a te erőddel”, hanem azt, hogy „menj a te erőddel!”, és nekem mennem kell, mert Ő küld. Nem kell félnem, mert Ő szabadít meg engem.

Milyen meglevenítő érzés, ha az ember biztosan hallja az Úr szavát: „Én küldelek téged!”

Igen Uram, Te küldesz engem. Indulok az én erőmmel, de bizonyos vagyok benne, hogy a Te erőd fog győzni bennem és általam.

*

Amit vet az ember... ..amit vet az ember, azt fogja aratni is...
(Gal 6,7)

Kevesen gondolnak arra, hogy az életünk folyamatos magvetés. Minden szavunk, gesztusunk, tettünk hatással van a környezetünkre, beépül mások életébe, és akarva-akaratlanul példává lesz. Jó vagy rossz példává.

Amit a gyerekek látnak otthon, még ha kamaszkorukban nem értenek is egyet vele, később a legtöbb esetben ők is azt fogják termi. Nagyon tudatos magatartás kell ahhoz, hogy a rossz példa láttán valaki éppen ezért ne úgy, hanem másként, helyesen éljen majd.

Nem kell ehhez feltétlenül tudatosság, elég, ha egy istenfélő ember éli a maga megszentelt, tiszta életét, azzal szórja a jó magokat. Aki istentelen, embertelen életet él, veti a gyomot. Mindkettő ki fog kelni, megtermi a maga gyümölcsét. Mindenki csak olyan magot tud verni, amije van, és mindenből az fog kikelni, aminek a magja. Senki nem akar kukoricát szedni ott, ahova búzát vetett.

De szabad tudatosan is jó magot vetnünk. Úgy beszélni, élni, cselekedni, hogy azzal gyarapítsuk az életet, gazdagítsunk másokat, „...aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.” (2Kor 9,6) Nem érdemes kispórolni a munkáinkból az alaposságot, áldozatot, mert az valamikor valakinek kamatozni fog.

De akkor is érdemes bőven vetnünk, ha nem mi fogjuk learatni? Igen. A mi feladatunk a vetés. Az aratás Isten dolga. A mi nagy kiváltságunk, hogy gazdagíthatjuk az életet, bárki fogja is a termést betakarítani.

Fontos figyelmeztetés még: „aki a testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Leiekből fog aratni örök életet.” (Gál 6,8) Vagyis aki Isten nélkül tölti el földi életét, nélküle tölti az örökkévalóságot is. Aki vele járt itt, vele lesz a mennyben is.

*

ISTENTŐL MEGRAGADVA

„Igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus." Fii. 3, 12.

Sohase akarj Isten munkásává lenni; de ha egyszer jön Isten hívása, jaj neked, ha elkezdesz jobbra-balra tekintgetni. Nem azért vagyunk Isten szolgái, mert mi magunk akartunk azzá lenni, hanem mert megragadott minket Isten. Én nem vagyok alkalmas erre: efféle kifogások sohasem léteznek a számunkra. Hogy mit kel) prédikálnod, azt Isten szabja meg, nem a te egyéni hajlamaid. Tartsd a lelked állhatatosán Istennel közösségben és gondold arra, hogy nemcsak arra vagy hívatva, hogy bizonyosságot tégy, hanem arra is, hogy az evangéliumot hirdesd. Minden keresztyénnek bizonyosságot kell tennie; de ha a prédikálásra való hívás jön, akkor Isten kezének fájdalmas szorítását kell érezned magadon. Ezért az egyért ragadja meg az életed Isten. Közülünk hányat tart így?

Ne ereszd fel vízzel Isten Igéjét; prédikáld hamisítatlan komolyságában. Légy tántoríthatatlan hűséggel Isten Igéje iránt, de ha embertársaiddal személyes munkába fogsz, emlékezz arra, hogy ki vagy: nem valami égből leszállt különleges lény, hanem csak egy kegyelmet nyert bűnös.

„Nem gondolom, hogy már elértem volna: de egyet cselekszem . . ." (13–14. v.)

*

„Ugyanígy, ti asszonyok, engedelmeskedjetelek férjeteleknek, hogy ha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerje meg őket, felfigyelve istenfélő és tiszta életetekre." I Péter 3,1-2

Sok lelkipásztor haragszik azért, hogy a nők szívesebben járnak templomba, mint a férfiak. Pedig ez a dolgok rendje. Kezdetről fogva a nők hallották meg hamarabb az igét. Az ő hitükön jutott az tovább a férfiak és a gyermekek felé. Hiába változik a világ, a család lelke az asszony, s ha nem az, akkor nincs lelke a családnak. Azért van annyi lélektelen család. „Engedelmeskedni" nem azt jelenti, hogy parancsot teljesíteni. Azt jelenti, hogy együtt élni a férj által szolgált közös célokkal, nem kalandozni külön célok felé. Ez a követelmény ma sem változott, s ha nem teljesül, széthullik a család, boldogtalanná lesz minden tagja. De azzal nem lehet megelégedni, hogy az asszony keresi Istent, a férfira az nem tartozik. Ha az istenfélő asszony nem tudja megnyerni férjét, megint csak sántítani fog a család élete. Ritkán sikerül csak szóval beszélni rá egy férfit a hitre. Ahhoz valóságos, Krisztust követő életvitel szükséges. A szép keresztyén élet örömeire mindenki vágyik. Aki azt fel tudja mutatni, az nyerheti meg a másikat, s vele saját, nyugodt, boldog életét. Akinek van hozzá esze, erre fog igyekezni.

Jó Atyánk, úgy szeretnénk szerető, nyugodt, kiegyensúlyozott családi életet élni. A mai világ külön feladatokat ad a házaspároknak. A nap legnagyobb részében más célrendszerben élünk, alig van időnk egymásra. Csak Te adhatsz a mai családba olyan szeretetet, mely képes együtt tartani a máshol dolgozó társakat. Csak ha mindketten a Te akaratod szerint akarunk egymásnak szolgálni, egymás boldogságára vigyázni, közös életünket gazdaggá, elevenné tenni, akkor maradhat boldog és gyümölcsöző családi életünk. Add meg, Uram, nekem ezt a hitet, hogy továbbadhassam házastársamnak, s mindketten gyermekeinkkel együtt a Tied lehessünk! Ámen.

*

A megszáradt kezű ember

Alapige: Mk 3,1-6

Ebben a történetben egy külső és egy belső történet fonódik egybe. A külső történet az, amit mindenki látott. A belső történet az, amit a szívekben éreztek az emberek vagy amit Jézus látott.

Azóta is így van mindig a mi életünkben és minden istentiszteleten is, majd úgy lesz a konfirmációkor is, hogy egy külső és egy belső történet fonódik össze.

A külső történet az, hogy itt vagyunk, Igét hallgatunk. A belső történet az, hogy kinek a szívébe csendül bele az Ige. A külső történet az, hogy minden vasárnap harangoznak, és eljönnek a templomba a hívek, a belső történet az, hogy valakinek a szívére belső békeesség hull, valaki bocsánatot nyer az Istentől, valaki megvigasztalódik, valaki Istenhez közel kerül, valaki megtanul megbocsátani, valaki elnyeri az örökélet ígérését.

A külső történet majd a konfirmációkor az, hogy itt fogtok állni az úrasztala körül szép fehér, ünnepi ruhában, és elmondjátok a fogadalmat. A belső történet az, hogy lesz, aki elhull, lesz, aki soha erre nem jön, lesz, akié nem lesz az üdvösség, lesz, aki elveszíti a fogadalmat, és lesz, aki megtalálja, lesz, akinek a szíve megtisztul, lesz, aki Istenhez közel kerül, lesz, akinek boldog, szép élete lesz.

Mindig minden istentiszteleten, azon a régin is, ezen a mostanin is egy külső és egy belső történet halad párhuzamosan. Akkor is úgy volt, amikor az Úr Jézus bement a zsinagógába, és volt ott egy megszáradt kezű ember. A külső történet csak az volt, hogy a farizeusok, akik mindennél fontosabbnak látták a szombat sérthetetlenségét, lesték Jézust, hogy gyógyít-e szombatnapon, hogy bevádolják a szombat megtörése miatt, mert nem tartja meg az ószövetségi törvényt. Ez volt a külső történet és az, hogy Jézus mégis cselekedett, mert azt mondta, hogy Ő a szombatnak is ura, és meg akarta mutatni, hogy

a keresztyén élet, az Isten szerinti élet nem törvényeskedés, nem képmutatás, nem formálisan értelmezett törvényekre való hivatkozás, hanem szeretet jóság, hit, bocsánat, Isten szerinti élet. Hozta Jézus az Újszövetséget az ószövetségi zsinagógába, és a farizeusok lesték, hogy vajon hozza-e, hogy aztán megölhessék.

Azóta is így van. Nemcsak az Ószövetséggel vagy a szombattal kapcsolatosan. Jézus hozza az ő világát a mi világunkba. És a mi világunkban fogadja sok gyűlölködés, leselkedés, rosszakarát. A mi szívünkben is. De Jézus mégis jön, hogy a mi szívünkben is megtörténjék ez a belső történet és megváltozzon az életünk vele.

Akkor is így történt. Volt ott egy megszáradt kezű ember. Neki csak a külső történetét írja le a Szentírás. Megbénult a keze. Úgy mondanánk most, hogy szélütés vagy agyvérzés érte és elsorvadt a keze, nem tudta felemelni. Mi volt az ő belső története? Akik a zsinagógába voltak, azok csak azt látták, hogy béna a keze, de hogy mennyi fájdalom volt a szívében, hogy mennyi nyomorúság volt az életében, amiért ő most már nem tudott dolgozni, nem számított teljes értékű embernek, azt nem látta senki. Az ő belső történetét igazán csak Jézus tudta.

Mert az úgy van, hogy a mi belső történetünket, belső fájdalmainkat, azt igazán csak Jézus tudja. De Jézus tudja, és azért jött ide is, hogy meggyógyítsa azt az embert. Nem törődött a leselkedőkkel, nem törődött azzal, hogy neki ebből baja lesz. Ő azzal törődött, hogy valaki szenved. Csak a szenvedőt látta.

Nem ez az első eset, amikor a zsidók vádolták Jézust, mert szombatnapon gyógyított és ezzel megtörte a szombatot. Jézus minden adódó alkalommal megmutatta, hogy nem a szombat az úr, Ő mást hozott, újat hozott, Isten kegyelmét hozta, Újszövetséget hozott, mindig a szenvedő embert látta. És egyszerre megtanuljuk Jézustól ezt is, meglátni a szenvedő embert, nem a formásokkal törődni, a megszokásokkal, képmutatásokkal, hanem azzal törődni, hogy ha valaki bajban van, azon segíteni kell, azt szeretni kell. Meglátni az emberek belső történetét, a szívük fájdalmát. Jézus ezt látta meg. Megállt az ember előtt és azt mondta neki: „állj elő középre”. Az embernek pedig - ha hitt Jézusban - elő kellett állnia középre.

Mert az mindig úgy van, ha hiszünk az Úr Krisztusban, ki kell állni a középre. Nem lehet a sarokban maradni, nem lehet mindvégig elrejtőzködve maradni, és onnan titokban kérni, hogy Uram Jézus gyógyíts meg engem, de arról aztán ne tudjon senki sem, egészen titokban történjék. Eljön az idő, amikor elő kell állni a középre. A konfirmációkor is azért kell kiállni a középre, hogy ez is jelképezze azt, hogy én oda állok Jézus elé. Elő kell állni a középre akkor is, amikor otthon munka van, amikor otthon segíteni kell, amikor egyházunkban, környezetünkben, a társadalomban segíteni kell.

A keresztyén ember nem rejtőzködő ember, ha középre kiáll. A keresztyén ember oda áll, ahova Isten állítja.

Védekezhetett volna ez a béna ember, és mondhatta volna, hogy, Uram, úgy sem tudsz meggyógyítani, de ez az ember nem keresett kifogásokat, mert hitt Jézusban, és kiállt a középre. Mondta neki Jézus: nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtotta, és meggyógyult a keze, és éppé lett, mint a másik. Nem lehet tudni, hogy mi történt az idegekkel, izomrostokkal, mi történt talán egy sejttel az agyban, hogy újra ki tudta nyújtani a kezét. Ő nem tudta, csak azt, hogy ép kéz lett a megszáradt kézről.

Így vagyunk mi is. Nekünk is sokszor megszárad a kezünk, megszárad az örömünk, egy családban megszárad a szeretet, két barát között megszárad a bizalom, lehet, hogy valakinek megszárad a boldogsága. A szívünkben érezzük ezt a szárazságot, ezt a bénaságot, ezt a fájó tehetetlenséget, de ha egyszer meghalljuk a Jézus szavát, aki hív magához, hogy meggyógyítson minket, és rá merjük bízni a barátságunkat vagy a társunkkal a házasságunkat vagy a gyermekeinket, ha azt mondjuk, hogy Rá hallgatunk és kinyújtjuk a kezünket egymás felé, szeretni fogjuk egymást, és nem fogjuk elhagyni egymást, és együtt harcoljuk meg az életet. Akkor éppé lesz a kezünk, a szeretetünk, a békességünk és a bizalmunk, a barátságunk, jókedvünk, éppé lesz az életünk Jézus mellett.

Mert Jézus azért ment akkor is a zsinagógába, hogy meggyógyítsa azt az embert, és Jézus azért jött ebbe a világba is, hogy meggyógyítsa ezt a világot, mert beteg ez a világ. Fiatalok és öregek látjuk, hogy beteg ez a világ. Jézus azért jött, hogy meggyógyítsa a veszekedő családokat, a szárazkezű embereket, az összetört szíveket. Sokba került neki ez a gyógyítás, mert utána rögtön összegyűltek a zsidók és azt mondták, hogy megtörte a szombatot és megegyeztek, hogy elveszítsék őt. Már akkor kezdték tervezni, hogy keresztre feszítsék. Jézus tudta, hogy sokba kerül nemcsak ennek az egy embernek a gyógyítása, hanem az egész világnak a gyógyítása, és mégis megtette, hogy meggyógyuljunk. És azóta is valahányszor templomba jövünk, mindig van egy külső történet, hogy itt vagyunk, hogy látszunk, hogy énekelünk, hogy Igét hallgatunk, de mindig van egy belső történet is, hogy Jézus megáll a szívünk kapuja előtt, és azt mondja: állj elő középre, nyújtsd ki azt, ami megszáradt, a reménységedet, hitedet, bánatodat, fájdalmadat, szívedet, nyújtsd ki felém a kezedet, és én meggyógyítalak téged, mert azért jöttem. Sokat fizettem ezért, a keresztfára mentem ezért, de meggyógyítalak téged. Mi kinyújtjuk felé, ha a belső történet részesei vagyunk, kinyújtjuk felé a kezünket, a szívünket, és Ő mindig meggyógyít minket. Ámen.

„De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled" (Ez 16,60).

Bûneink ellenére hûségesen szeret minket az Úr. Visszatekint. Emlékszik ifjúságunk napjaira, amikor szövetséget kötött velünk, és mi átadtuk magunkat neki. Milyen boldog napok is voltak azok! Az Úr azonban nem szemrehányásképpen emlegeti ezt az időt, nem azért, hogy hûtlenséggel vádoljon. Nem, Isten az Ő velünk kötött szövetségére tekint, nem arra, amit mi kötöttünk vele. Abban a szövetségben semmi képmutatás nem volt, legalábbis az Ő részéről nem. Milyen kegyelmes Urunk van, hogy ilyen szeretettel tud visszatekinteni.

De Ő előre is tekint. Szent elhatározása, hogy velünk kötött szövetségét nem borítja fel. „Ha hûtlenek vagyunk, Ő hû marad" (2Tim 2,13). Ünnepelesen kijelenti: „Örök szövetségre lépek veled!" Eszébe sem jut, hogy visszavonja ígéreteit. Áldott legyen érte szent Neve. Ő a szent pecsétre, az „örök szövetség vérére" (Zsid 13,20), drága közbenjárónkra (kezesünkre) tekint, tulajdon Fiára, akiben megpecsételte ezt a szövetséget, és ezért tartja meg szövetségi fogadalmát. „Ő hû marad, mert Ő meg nem tagadhatja magát" (2Tim 2,13). Ó Uram, védd a szívembe ezt a drága ígéretet, és segíts, hogy ez tápláljon ma egész nap.

*

Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tagból áll, hanem sokból. Ha ezt mondaná a láb: "Mivel nem vagyok kéz, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e? És ha ezt mondaná a fül: "Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a test része", vajon azért nem a test része-e? Ha a test csupa szem, hol lenne a hallás? Ha az egész test hallás, hol lenne a szaglás? Márpedig az Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan akarta. Ha pedig valamennyi egy tag volna, hol volna a test? Így bár sok a tag, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a kéznek: "Nincs rád szükségem", vagy a fej a lábaknak: "Nincs rátok szükségem!" Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó részei nagyon is szükségesek, és amelyeket a test tisztességtelen részeinek tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azok nagyobb megbecsülésben részesülnek: az ékeseknek azonban nincs erre szükségük. Isten szerkesztette így a testet egybe: az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adva, hogy ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok.

1Kor 12,12-25.

KICSINY RÉSZ?

Így bár sok tagja van, mégis egy a test. Nem mondhatja a szem a kéznek: "Nincs rád szükségem", vagy a fej a lábaknak: "Nincs rátok szükségem!" Ellenkezőleg: a test gyengébbnek látszó tagjai nagyon is szükségesek. (1Kor 12,20-22)

Visszapillantó tükröket gyártó összeszerelő üzemben dolgozom. Miközben a helyemen állva beépítem a számomra kijelölt alkatrészt, gyakran elkedvetlenít, hogy mennyire jelentéktelen a szerepem. De aztán emlékeztetem magam, ha nem végzem jól a munkámat, és nem dolgozom szinkronban a két oldalamon serénykedő munkatársammal, az egész sor leállhat. És a tükrök is fontos célt szolgálnak az autóvezetők számára.

Keresztény szolgálatunkban talán mi is sokszor leértékeljük a szerepünket. De amikor segítünk az embereknek, hogy otthon érezzék magukat a gyülekezetben, közelebb kerülhetnek Istenhez. Isten ezerféleképpen ki tudja mutatni szeretetét és gondviselését, de mi vagyunk az ő "keze és lába" ebben a világban. Krisztus testének tagjaiként az egyik kiváltságunk, hogy szolgálhatunk egymásnak. Ha nem is látjuk a magunk kis feladatának végeredményét, Isten látja, hogy a mi kis részünk a Krisztus testében, hogyan viszi előre az evangélium ügyét a körülöttünk élő emberekben és a világban.

Imádság: Istenünk, köszönjük, hogy részei lehetünk ennek a sokrétű testnek, és képessé teszel a szolgálatra. Ámen.

Isten segít, hogy képességeimmel szolgálhassak másoknak.

*

**„Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bízik!”
(Zsolt 84,13)**

Nagyon hamar rádöbbenünk, hogy emberbeli bizalmunk nem sokat ér. Számtalan csalódás, kiábrándultság, becsapás, hűtlenség, magunkra hagyás bizonyítja, hogy az emberek általában csak magukkal törődnek. Minél inkább bízunk valakiben, annál fájdalmasabb a kijózanodás. Minden kudarc elbizonytalanít, és a földre döngöl. Ha valakiben csalódtunk hajlamosak vagyunk ezt másokra is kivetíteni, és végképp elveszíteni a bizalmunkat. – De aki az Úrban bíz, nem csalódik. Ő sokkal többet készített el nekünk, mint amit emberileg el tudnánk képzelni: határtalan távlatokat,

véget nem érő időt, örök szeretetet és bizalmat. Krisztusban lett miénk ez a páratlan ajándék. Bízz benne, és vedd el! Személyesen neked lett elkészítve.

★

Élő vizek forrása, Krisztus

"Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus és így kiáltott: Ha valaki szomszédhozik, jöjjön énhozzám, és igyék! Aki hisz énbenem, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből, amint az Írás mondja. Ezt pedig a Lélekről mondta, amelyet vesznek majd az Őbenne hívők..."

„A Hórebben megütött kősziklából fakadt először élő vízszugár, amely felfrissítette Izráelt a pusztában... Krisztus volt az, aki szava hatalmával felüdítő forrást fakasztott Izráel számára. A megütött kőszikla Krisztus egyik jelképe volt. E jelkép segítségével Isten a legdrágább lelki igazságokat tanítja. Amiként az életet adó víz bő sugárban ömlött a kősziklából, éppúgy árad az üdvösség megtisztító, életető folyama Krisztusból – »aki megsebesítettetett a mi bűneinkért« (Ésa. 53,5) – az elveszett emberiségre. Amiként egyszer ütötték meg a kősziklát, úgy Krisztus is »egyszer áldoztatott meg sokak bűneinek az eltörlése végett« (Zsid. 9,28). Nincs szükség több, vagy más áldozatra. Akik Isten kegyelmének áldásait keresik, azoknak csak arra van szükségük, hogy Jézus nevében kérjék ezeket, és szívük kívánságát bűnbánó imádságban tárják fel. Az ilyen imák arra indítják a Seregek Urát, hogy Jézus érdeméért gazdagon árassza ki azt az áldást, amelyet az Izráelnek adott élő víz jelképezett.

Az a felüdítő víz, amely feltört, és a kiszáradt, kopár földön folydogálva kivirágoztatta a pusztát, életet adva a már-már szomszéd halóknak, az isteni kegyelem szimbóluma... Aki Krisztusban lakozik, az megtalálja a kegyelem és az erő soha ki nem apadó forrását. Krisztus megvidámítja és megtisztítja mindazok életét, akik valóban keresik Őt... Nemcsak azt a lelket áldja meg, akiben fakad, hanem az igazságosság szavai és tettei által élő folyam árad belőle másokra is, mely megeleveníti a körülötte lévő szomszédokat

Krisztus a samaritánus asszonnyal folytatott beszélgetésében a következőket mondta: »Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomszédhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.« (Ján. 4,14) Krisztus itt összeköti a két hasonlatot. Ő a kőszikla, de az élő víz is. Ezek a szép és kifejező képek az egész Bibliában fellelhetők... A Szentírás utolsó oldalán újra ez a meghívás visszhangzik: »Aki szomszédhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!« (Jel. 22,1; 22,17)"

★

Javaink forrása: Isten

„Én, az Úr vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, nyisd szét a te szád és betöltöm azt!”

(Zsoltár 81,11)

„Gilgálban történt, amikor még tartott az éhség, hogy Elizeus próféta száz embert táplált egy »Baál Sálisából« jövő férfi ajándékából, aki a következőket hozta: »Első zsengék kenyereit, húsz árpakenyert és megzsendült gabonafejeket az ő ruhájában.« Az ajándék érkezésekor Elizeus ezt mondta az ő szolgájának: »Add a népnek, hadd egyenek. Felelt az ő szolgája: Minek adjam ezt száz embernek. Ő pedig mondta ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt mondja az Úr: Esznek és még marad is. És eleikbe adta, és ettek és még maradt is belőle, az Úr beszéde szerint.« (II.Kir. 4,2-44)

Az Úr Jézus azóta is - ha nem is mindig ilyen feltűnően és kézzel foghatóan - újra és újra betöltötte az emberek szükségletét. Ha tiszta lelki látásunk lenne, hamarabb felismernénk, hogy Isten könyörületesen bánik az emberrel. Az Ő áldása nyomán lesz a kicsiny mennyiség is elegendő. **Isten keze meg tudja százszorozni a keveset.** Készleteiből asztalt terít a kietlenben...

Krisztus földi szolgálata idején, amikor hasonló csodát tett, ugyanaz a hitetlenség mutatkozott meg, mint ami a régi időkben. *»Minek adjam ezt száz embernek?«* - kérdezte Elizeus szolgája. Amikor Jézus megparancsolta a tanítványoknak, hogy adjanak enni a tömegnek, ezt válaszolták: *»Nincs nekünk több öt kenyérünknel és két halunknál, hanemha elmegyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak.«* (Lukács 9,13)

Ez a lecke Isten gyermekeinek szól **minden korban.**

Amikor feladattal bíz meg az Úr, senki se vizsgálgassa, hogy vajon ésszerű-e a parancs, vagy mit is eredményezhet engedelmes fáradozása. A kezünkben levő készlet talán sokkal kevesebbnek tűnik, mint amennyire szükség van, de az Úr kezében a szükségesnél is többnek bizonyul majd. Világosabban kellene látnunk hogyan, miként viszonyul Isten azokhoz, akiket az Ő Fia odaajándékozásával vásárolt meg. Jobban kellene hinnünk Isten földi egyháza előrehaladásában. Erre a látásra és hitre van nagy szüksége az egyháznak ma.

Ne vesztessük az időt a látható erőforrások hiányának a panaszkodására! Lehet, hogy a látszat keveset ígér, de a tetterő és az Istenbe vetett bizalom feltárja a tartalékokat. A hálaadással és áldáskéréssel hozzá vitt ajándékot megsokszorozza, amint megszorította egykor a prófétaifjaknak és az elcsigázott tömegnek adott táplálékot."

★

BOLDOG EMBER

"Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és a csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az Ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal." Zsoltár 1,12

A boldog ember útja: Jézus! "Én vagyok az út!" Az egyetlen út, amelyen elérhetsz mindent, amire szükséged van. Más úton ne járj! Minden más út a gonoszok útja, a hazugság útja, a csalások útja. Vajon neked valóban Jézus az út? Rajta keresztül kapsz mindent?

"És csúfolódók székében nem ül." Ez a legveszélyesebb. Megállni valahol, de gonosz helyen leülni?! Nehéz fölkelni, ha egyszer az ember leült. Sokszor van beszédemben csúfolódás. Éle van a szellemeskedésnek. Mindenkinek tetszik, de valakinek fáj. Ebben a székben senki nem lehet boldog. Megszólal a lelkiismeret hangja: csak ezt ne mondtam volna! Az ember sokszor rájön, mennyi keserves órát okozott öregeknek, akiknek már úgyis olyan nehéz volt az élet.

Három "nem" egymás után. Nem jár, nem áll meg, nem ül le. De van egy "hanem". Az Ige nem csak azt írja le, ami boldogtalanná tesz. "Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége." Valaha ráébredtél-e már, hogy milyen csodálatos az Isten törvénye? Benne van a kegyelem. Amikor Isten azt mondja valamire "ne!", szeretetéből int. Isten minden "ne" szavában szeretet van. A bűn ott kezdődik, amikor az embernek nem kell Isten szeretete. Aki elgondolkozik Isten törvényéről, az egyre jobban megérti, és egyre jobban szereti Őt.

Isten Jézus Krisztusban betöltötte a törvényt. Jézus elszenvette helyetted a büntetést. Fogadd el az áldozatát, és abban a percben boldog ember leszel.

★

Június 30

Vissza, azután előre

„De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled" (Ez.16,60).

Bűneink ellenére hűségesen szeret minket az Úr. Visszatekint. Emlékszik ifjúságunk napjaira, amikor szövetséget kötött velünk, és mi átadtuk magunkat neki. Milyen boldog napok is voltak azok! Az Úr azonban nem szemrehányásképpen emlegeti ezt az időt, nem azért, hogy hűtlenséggel vádoljon. Nem, Isten az Ó velünk kötött szövetségére tekint, nem arra, amit mi kötöttünk vele. Abban a szövetségben semmi képmutatás nem volt, legalábbis az Ő részéről nem. Milyen kegyelmes Urunk van, hogy ilyen szeretettel tud visszatekinteni.

De Ő előre is tekint. Szent elhatározása, hogy velünk kötött szövetségét nem borítja fel. „Ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad" (2Tim 2,13). Ünnepelesen kijelenti: „Örök szövetségre lépek veled!" Eszébe sem jut, hogy visszavonja ígéreteit. Áldott legyen érte szent Neve. ő a szent pecsétre, az „örök szövetség vérére" (Zsid 13,20), drága közbenjárónkra (kezesünkre) tekint, tulajdon Fiára, akiben megpecsételte ezt a szövetséget, és ezért tartja meg szövetségi fogadalmát, „ő hű marad, mert Ő meg nem tagadhatja magát" (2Tim 2,13).

Ó Uram, vésd a szívembe ezt a drága ígéretet, és segíts, hogy ez tápláljon ma egész nap.

*

Hitbeli gyökerek

(Jósáfát) az Úr útjain járt, egyre bátrabb lett, és újból eltávolította... a szent fákat. (2Krón 17,1-9)

Szükségünk van pozitív példaképekre, akiket nem idealizálunk, és főleg nem imádunk, de akiktől helytállást tanulhatunk. A Biblia több ilyen személyt állít elénk. Ilyen volt Jósáfát is, vizsgáljuk meg az ő életét most néhány napon át!

Kr. e. 872-848-ig volt a kettészakadt Izrael déli részének, Júdának a királya. Nehéz helyzetben vette át az országot, mert elődje gyengekezű ember volt, aki alatt a tiszta egyistenhittel pogány elemek is keveredtek, az erkölcsi értékek viszonylagossá váltak, s ebből sokféle lazaság, szabadosság, az idegen és káros szellemiség iránti tolerancia is származott. Mint ma is.

Mit tett Jósáfát ebben a helyzetben? Meg volt győződve arról, hogy népe akkor jár jól, ha neki magának szoros kapcsolata lesz Istennel, ha ő mindig figyel Isten akaratára, és úgy uralkodik, hogy Istennek fog engedelmeskedni.

Bizonyos volt abban, hogy a gazdasági és szociális fejlődésnek, a családi és munkaerőkölcshöz is hitbeli gyökerei vannak. Ezért istenismeretre és istenfélelemre kell tanítani az embereket, mert ettől függ minden. Elővette hát az akkori Bibliát, Mózes könyveit, és elkezdtek rá tanítani a népet.

Eközben pedig Isten adott neki jó gondolatokat, így kezdte el megszervezni az ország védelmét, egyre nagyobb tekintélye lett otthon és külföldön is, és elindult lassan az anyagi gyarapodás is.

Hisszük-e, hogy a mi személyes, családi, munkahelyi életünk is attól függ, hogy Isten parancsai szerint élünk-e, és az ő útján járunk-e? Hogy ledöntünk minden halványt, és egyedül az élő Istenben bízunk, benne gyökerezik, belőle táplálkozik az életünk, tőle kérünk és várunk mindent: tanácsot, védelmet, segítséget, áldást.

*

Lopás

„Ne lopj!” (2Móz20,15)

Mennyei Atyánk azt akarja, hogy - példáját követve - mi is munkálkodjunk, így biztosítsuk mind magunk, mind hozzátartozóink számára mindazt, amire szükségünk van. Ezért foglalta bele a lopás tilalmát a Tízparancsolatba. Ezt a tilalmat a föld bármely részén lakó emberek vallják. Büntetik, ha egyesek becsületes munka helyett a mások, avagy a közösségek tulajdonát képező javak ellopásával akarják biztosítani szükségleteiket és növelni javaikat. Ez a tilalom nyilván nemcsak egyesekre, de egyes népekre is vonatkozik, amelyek megtámadnak más népeket és erőszakkal elveszik azok földjét, vagyonát, hazáját. Mennyei Atyánk úgy teremtetten a világot és olyan kincsekkel áldotta meg azt, hogy minden népnek helye legyen a nap alatt. A nagy apostol is lelkünkre köti: „A ki oroz vala, többé ne orozzon; hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel azt, a mi jó...” (Ef 4,28). Isten gyermekei tiszteletben igyekeznek tartani a világon mindenütt azt, ami másé.

Uram, ne engedje meg soha kegyelmed, hogy kinyújtsam kezem valami után, ami a másé. Áldd meg munkám, hogy azzal ne csak a magam, meg a családomhoz tartozók kenyerét és mindennemű szükségletét tudjam biztosítani, de az önhibájukon kívül segítséget látóknak is segítségére lehessenek. Ezzel az érzéssel töltsd meg a világ minden népének szívét. Krisztusért

könyörgök. Ámen.

„Ne bízzatok erőszakban, Hamis ragadozástokban,
Múlandó dolgon ne kapjatok! Ha sokasul ti kincseket, Ahhoz
ne bízzék szívetek, Mert nem állandó gazdagságtok.”
(Énekeskönyv 62. é. 7. v.)

★

Jézus megtagadása

**Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom az én
mennyei Atyám előtt. Máté 10,31**

Jézus Krisztus megtagadásának nagy a veszélye és végzetesek a következményei. Miért vált ki olyan nagy ellentmondást Jézus neve sok emberből? Mások miért gyűlölik az Ő nevét? Hát van valami Jézus bán, ami ilyen visszataszító lenne? Követőinek tényleg van okuk, hogy szégyenkezzenek miatta? - Még soha senki semmiféle jogos szemrehányást, kifogást nem tudott ellene felhozni. Egyszer Jézus megkérdezte ellenfeleit, akik igen éles szemmel és rosszindulatúan figyelték Őt, hogy tud-e valaki közülük bűnt rábizonyítani? Senki nem jelentkezett semmiféle ellene irányuló váddal. Még senki nem járt ezen a Földön, aki olyan tökéletesen tiszta maradt volna minden szennytől, mint Ő. Hát akkor miért szégyelljük Őt?

Jézusnak valóban lenne oka arra, hogy szégyelljen minket, nekünk azonban nincs. Miért hat az Ő neve mégis sokakra úgy, mini bikára a vörös posztó? Mit tett Ő az emberekkel, hogy olyan gonoszul bántak el vele, amikor a Földön járt? Pedig csak jót tett! És mivel bántja meg most az embereket, akik annyira ellene vannak? Hiszen mindenkit meg akar menteni az örök kárhozattól! - Ennek idegenkedésnek oka egyrészt a bűn szeretetében van. Az ember nem szívesen zavartatja magát a könnyelműség és az élvezetvágy útjain. Másrészt a gőg, de főképpen az elbizakodottság ennek az oka. Senki sem akar elveszett és kárhozatra méltó bűnösneként szerepelni, akin már csak a kegyelem segíthet. Ez a gőg indította fel valamikor a kegyes farizeusokat, írástudókat Jézus ellen. Nem tudták megbocsátani neki, hogy álszentségüket leleplezte, megmutatva igazi mivoltukat. A gőg számára különösen a megfeszített Megváltó hat taszítólag, mert előtte úgy állunk, mint gonosztevők, akik joggal megérdemelnénk a bitófát. És ez felháborít. Viszont aki szabadulását a Megváltónak köszönheti, annak nem szabad szégyenkeznie miatta.

És kikkel kapcsolatban félünk a kegyvesztéstől? Ezeket Jézus „gonosz nemzetségnek”

nevezi, vagy paráznáknak, mivel az Isten iránti hűséget és szövetséget megtörték, és hátat fordítottak neki. Mi az ilyen hitehagyott és gonosz emberek előtt szégyelljük a mi dicsőséges Megváltónkat? Elég szégyen ez reánk nézve! Ezért odaát majd Ő tagad meg minket. Az egyenlő az elkárhozással. - Isten óvjon attól!

*

Amit azt Emberfia hozott az emberek fiainak Jézus utolsó szavai népéhez; Jn 12,34-50

Jézus virágvasárnapi beszéde után hangzik el a hallgatóság részéről a nagy kérdés: „Ki ez az Emberfia?”

Említettük már, hogy az Emberfia az Ószövetségben az eljövendő Messiás egyik neve. De azt is jelenti ez a kifejezés - és így a magunk ki nem mondott kérdésére adjon ez is választ -, hogy az Emberfia: Ember a még nem igazán emberek között. Hiszen még csak nem is egy teológus, hanem egy hírneves osztrák antropológus mondotta egy antropológiai kongresszuson: „Törődjünk bele, hogy a homo sapiens még csak emberré levő ember. Még nem az, akivé lennie kell majd.” - Tehát az Emberfiáról azt is mondhatnánk, hogy Ő a prototípus. Amilyenek lehetnének, és amilyenénné lennünk is kellene. De éppen azért, mert Jézus annyira más volt, mint a többi ember, pusztán léteével botránnyá is lett - a többiek szemében.

Mert annyira más volt és „másságával” irritálta környezetét, azért nem értette meg a nép, amely pedig szüntelenül Őt várta, a Messiást. Nem érti meg ezt a családja sem, még tanítványai sem értik meg igazán. Családja és tanítványai csak pünkösöd után döbbennek rá, ki is élt, ki is járt közöttük.

Ezért valójában beteljesült az, amit János már evangéliuma elején így jelzett: „....a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be” (1,5).

De kíséreljünk meg választ adni egyszer arra is, miért Ő az Emberfia.

Azt mondják, hogy az emberi nyelv a legmagasabb rendű kommunikációs (kapcsoló) eszköz ember és ember között. Hiszen ezzel érteti meg magát a másikkal. Meg kell állapítanunk, hogy ez a úgynevezett legmagasabb rendű kommunikáció nem is olyan tökéletes. Hiszen az egy nyelven beszélők sem értik sokszor egymást, olykor még a legszűkebb családi körön belül sem.

Nos, Jézus egy jobb és magasabb rendű kommunikációs eszközt hozott: az agapét. Ez az Emberfia ajándéka az emberek fiai számára.

Egy koncentrációs táborból menekülő mondta el egyszer, hogy hazafelé lopakodva, mindig csak éjjel haladva, késő este már az éhségtől elgyötörve, bekopogott egy parasztház ajtaján. A házban egy öreg házaspár lakott, akik nem értették a nyelvét, és láthatóan megrémültek a váratlan látogatótól. Akkor a menekülő és éhező, fázó ember észrevett az öreg szoba falán egy csupasz keresztet. Merően rámutatott, maga is keresztet vetett, összetette a kezét, majd jelezte, hogy éhes és fáradt.

A két öregnek felderült az arca, s bár szavát nem értették, a menekülőnek enni adtak, megmosdatták, lefektették, napokig bújtatták, felruházták, és szent csókkal bocsátották útra. Ez volt az agapé kommunikációja.

Egy hívő férfitől hallottam egyszer, hogy jószívű, de sokat perlekedő felesége van, akit szóval meggyőzni sohase lehet, de ha átöleli veszekedő társát és megcsókolja, akkor rögtön elcsitul. Ez az igazi kommunikáció.

Az Emberfia magasabb rendűt hozott az emberek fiai számára minden vallásos zseninél. Hadd mutassuk be ezt egy kis történettel!

Egy ember verembe esett.

Arra ment Buddha. Meghallotta az ember jajgatását, lenézett a verembe, meglátta az embert, és így szólt hozzá: - Fiam, a lét szenvedés; tehát örülj, hogy ebbe a verembe estél, így hamarabb meghalhatsz, és nem kell tovább szenvedned.

Majd arra járt egy hindu jógi. Ő is lenézett a verembe, és így szólt:

- Barátom, e földön minden csak maya, illúzió, káprázat; az is az, hogy egy veremben vagy. Erre gondolj tehát, és békélj meg a helyzeteddel!

Arra ment Mohamed, és ő is lekiáltott a verembe:

- Allah nagy; Allah akarta, hogy te a verembe essél, így volt a sorsod megírva, tehát maradj ott, sorsodba beletörődve.

A verembe esett ember már minden reményét feladta, amikor még valaki feltűnt... Nem szólt semmit, hanem mélyen behajolt, és a kezét, testét felvérezve kiemelte onnan az embert, aztán megvigasztalta, és hazaküldte övéihez.

Ez az ember Jézus volt.

Ő az, aki minden vallásbölcseletnél többet adott az ember fiainak: a tetté vált agapé.

Az Emberfia megváltoztatta az emberi nagyság értékrendjét is, hiszen a világ szerint az a nagyobb, aki uralkodik, Jézus szerint pedig az, aki szolgál: „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,28)

„Aki sötétségben jár, nem tudja, hová megy” - mondja az Emberfia. Ez nyilván képes beszéd. A sötétség alatt itt sok mindent érthetünk: a bűnt, a félelmeket, a hitetlenséget, a gondoktól való gyötrődést, tehát mindazt, ami besötétíti az életünket, mégpedig úgy, hogy végül már azt sem tudjuk, hová tartunk. - Vajon mi tudjuk-e, hová tart az életünk? Aki a világ Világosságának a fényében jár, annak tudnia kell! A legnagyobb emberi probléma tulajdonképpen ez a hová. Ezt kérdezi a fiatal, amikor párt választ, az ifjú házaspár, amikor fészket keresnek; ezt kérdezi az ember, ha bajban van, ha éppen egy műtő felé tolják, és ezt kérdezi az öreg vagy beteg ember, amikor érzi, hogy közeleg földi életének utolsó menete.

„Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek!” - Sokszor említettem már, és mégsem tudom elég gyakran mondani: vannak lejárt idők, örökre elmulasztott lehetőségek. Ha az életet hosszú folyosóhoz hasonlítanám és az éveket ajtókhöz, akkor azt kellene mondanom, hogy ezeken az ajtókon csak kívül van kilincs. Amikor egy-egy ajtó becsapódik mögöttünk, azok belülről már nem nyithatók. Visszafelé már nem vezet út, csak előre. Ezt jelenti az az amíg.

János evangéliuma a következőkben tulajdonképpen azoknak a sorsát mutatja be a próféciák tükrében, akik a följárlott lehetőséget nem ragadták meg, utána meg pedig a kétszínűek, a gyávák örök magatartását, akik hittek Benne, de... - Az utolsó sor szomorú széljegyzet, rendkívül szomorú kép egy örök emberi típusról, az opportunistákról.

Noha ennyi jelt tett előttük, mégsem hittek benne, hogy beteljesedjék Ézsaiás próféta szava, amely így hangzik: „Uram, ki hitt a mi beszédünknek, és az Úr karjának ereje ki előtt lett nyilvánvalóvá?” Azért nem tudtak hinni, mert Ézsaiás ezt is mondta: „M ég vakította a szemüket, és megkeményítette a szívüket, hogy szemükkel ne lássanak, és szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” - Ezeket mondta Ézsaiás, mert látta az ő dicsőségét, és őrá szolt.

Mindazáltal a vezetők közül is sokan hittek benne, mégsem vallottak színt a farizeusok miatt, nehogy kizárják őket a zsinagógából; mert többre becsülték az emberektől nyert dicsőséget, mint az Isten dicsőségét.

Jn 12, 37-43

Végül nagyon nyissuk ki a fülünket és szívünket, mert ezek a szavak Jézus utolsó

szavai, pontosabban: kiáltása a néphez. Tanítványaihoz még lesz szava, Istenhez is, Pilátushoz is, de a néphez - hadd mondjuk most így: a világhoz - ezek az utolsó szavai, ezért olyan rendkívül lényegesek: **Aki hisz énbenem, az nem énbenem hisz, hanem abban, aki elküldött engem; és aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem. Én világossággul jöttem a világba, hogy aki hisz énbenem, ne maradjon a sötétségben.**

Ha valaki hallja az én beszédeimet, és nem tartja meg azokat, én nem ítélem el azt; mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem azért, hogy megmentsem.

Aki elvet engem, és nem fogadja el az én beszédeimet, annak van ítélő bírója: az az ige, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem aki elküldött engem, maga az Atya parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak, és mit beszéljek. Én pedig tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amit tehát én mondok, úgy hirdetem, ahogyan az Atya mondta nekem.

Jn 12,44-

Itt summázódik Jézus tanításának a lényege:

- Ő Isten küldöttje. Nem önmagát képviseli.
- Aki rá hallgat, az Istenre hallgat. Valójában Istenre hallgatni úgy lehet, hogy Jézusra kell hallgatni.
- Ő világossággul jött e világra.
- Nem ítélni, még a világot sem jött ítélni, hanem azért, hogy megtartsa.
- Az örök életet jött hirdetni közénk. Következésképpen: aki komolyan veszi a rajta keresztül megszólaló Istent, azé az örök élet. Aki azt elveti, az az örök életet veti el.